COLECȚIA

Iubiri de poveste

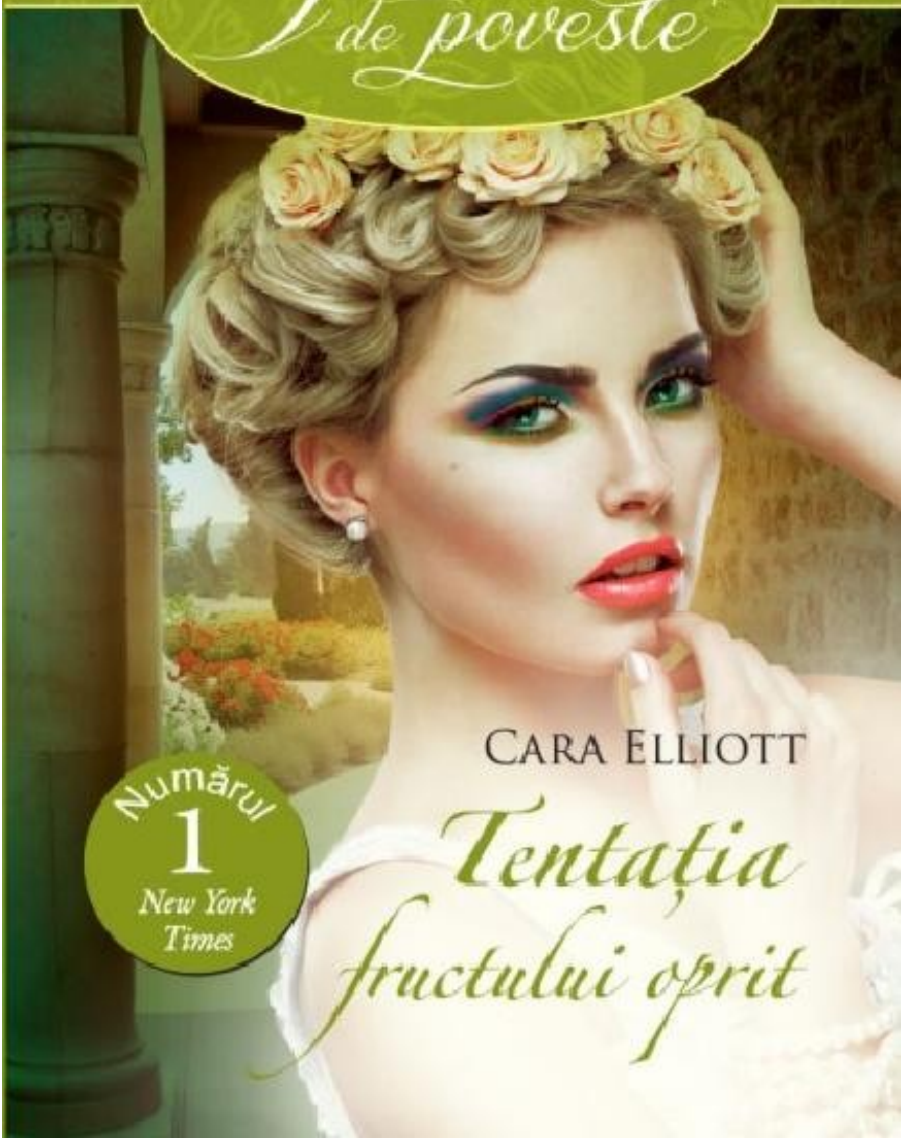

Numărul 1 New York Times

CARA ELLIOTT

Tentația fructului oprit

CARA ELLIOTT
TENTAŢIA FRUCTULUI OPRIT

To wicked to wed by Cara Elliott

Prolog

— Deci *aşa* arată un bordel. Nu e nici pe departe cum mi-am imaginat.

— Doamne, Dumnezeule mare! îngăimă căpitanul Harley Stiles, ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Sper că nu te-ai gândit prea mult la aşa ceva.

— Nu prea mult, răspunse Lady Alexa Hendrie, examinând îndeaproape o gravură colorată de deasupra unei vitrine. Dar este imposibil să nu fii puţin curios, mai ales că pentru voi, domnilor, acesta e un subiect pe care-l abordaţi cu mare plăcere în discuţiile voastre.

Prietenul fratelui său se aşează repede în faţa ei, ca să nu mai poată observa gravura ofensatoare.

— De unde naiba ştii *tu* asta? întrebă el.

— Să înţeleg că nu ai surori, căpitane Stiles, altfel nu ai pune o întrebare atât de naivă, răspunse Alexa care, în ciuda seriozităţii misiunii lor, simţi cum îi înfloreşte un zâmbet pe buze.

— Nu, slavă Domnului, nu am! răspunse Stiles, care,

deşi veteran decorat al războaielor peninsulare, părea încă marcat de faptul că, în ciuda obiecţiilor sale, ea reuşise să-l convingă s-o însoţească prin bordelurile din Southwark. Altfel, continuă el, nu mi-aş fi oferit ajutorul lui Sebastian, oricât de mare ar fi fost pericolul pentru familia lui.

Alexa îşi muşcă buza.

— Şi eu sunt curios! Un mârâit la fel de întunecat şi neclar precum holul vag luminat străpunse tăcerea stânjenitoare. Ce anume ţi-ai imaginat mai exact?

Ea se răsuci iute. Imediat ce intraseră în Vizuina Lupului, ea şi Stiles se treziseră prizonieri într-un salonaş îngust, în aşteptarea unui răspuns la mesajul secret al căpitanului. Uşa se deschisese acum din nou şi, printre umbre, se întrezări o siluetă sprijinită de cadrul uşii, cu lumina pâlpâitoare a sfeşnicului jucându-i-se prin părul ondulat şi ciufulit.

Scrâşnet metalic.

Alexa îngheţă şi simţi cum fiori ascuţiţi ca nişte pumnale îi dansau de-a lungul şirei spinării.

— Ah, ceva nu atât de… subtil, răspunse ea, reuşind cumva să se adune. Nu trebuia – nu putea – să-şi permită să se lase intimidată. După un moment în care studie culorile pale şi mobila destul de elegantă din încăpere, îşi îndreptă din nou privirea către gravura mai mult decât explicită de pe perete. Apropo, e un Frangelli?

— Da, răspunse bărbatul, îndreptându-se şi înaintând degajat. Îţi este pe plac stilul lui?

Ea se aplecă, pentru a privi cu mai multă atenţie.

— Are o tehnică perfectă, răspunse şi privi câteva clipe cu atenţie gravura înfăţişând trupuri goale încolăcite şi erecţii supradimensionate, apoi se îndepărtă. Însă, cât priveşte subiectul, e uşor cam repetitiv, nu ţi se pare?

Bărbatul scoase un râset gutural, ca un lătrat, apoi se întoarse către însoţitorul ei şi îl întrebă, cu o voce răguşită, furioasă:

— Eşti în toate minţile, Stiles? La ce dracului te-ai gândit când ai adus aici o domnişoară respectabilă? În mesajul tău era vorba despre Becton, nu despre...

— Nu e vina căpitanului. N-a avut ce să facă, îl întrerupse ea. Sunt Alexa Hendrie, sora lui Lord Becton. Iar dumneata eşti?

— Nu suntem într-un nenorocit de salon de madame sclifosite, Lady Alexa Hendrie. Nu ne ocupăm aici cu prezentări formale, spuse bărbatul, devenind din ce în ce mai dispreţuitor. Majoritatea clienţilor noştri ar prefera anonimatul, dar, dacă vrei neapărat un nume, mi se spune Lupul Irlandez.

— Ah! Alexa refuză să fie intimidată de grosolănia lui intenţionată. Şi aceasta este vizuina dumitale?

— Se poate spune şi aşa.

— Excelent! Atunci, presupun că poţi să îmi spui pe loc dacă Sebastian este aici. Este foarte important să dau de el.

— Pot, răspunse el, şi buzele i se curbară, dezvăluindu-i puţin dinţii. Dar e cu totul altă poveste dacă am s-o şi fac. Locul ăsta n-ar mai fi profitabil dacă aş oferi gratuit asemenea informaţii fiecărei soţii sau surori disperate care ar da buzna aici.

— E profitabilă? întrebă ea, după o foarte scurtă pauză.

— Afacerea? întrebă el, luat pentru o secundă prin surprindere. Mă descurc... binişor, ca să zic aşa.

— Ascultă, Lup... izbucni Stiles.

— Câtă inteligenţă! continuă Alexa, ignorând eforturile însoţitorului său de a întrerupe oricare alte aluzii riscante şi, zâmbind candid, aruncă o privire galeşă către părul grizonant al Lupului. Sper că efortul nu te afectează prea mult.

— Te asigur că fac foarte bine faţă, replică el mieros.

— La dracu’! îi scăpă Stiles printre dinţi. Trebuie să-ţi

reamintesc că ai de-a face cu o femeie educată?

Privirea precum argintul-viu a Lupului se întoarse spre căpitan şi se fixă asupra lui.

— Trebuie să-ţi reamintesc că nu *eu* am fost nebunul care a adus-o aici?

— Sper să pot uita acest coşmar blestemat, zise căpitanul şi se strâmbă. Crede-mă, nu am fi apelat la ospitalitatea ta dacă găsirea lui Becton nu ar fi fost o chestiune extrem de urgentă...

— Fratele nostru mai mic este în mare pericol, îl întrerupse Alexa. *Trebuie* să dau numaidecât de Sebastian.

— Avem motive să credem că ar putea lua legătura cu tine, continuă Stiles. Este aici?

Lupul nu făcu decât să ridice din umeri.

Alexa refuză să accepte tăcerea bestiei când viaţa fratelui ei mai mic era în joc.

— Ai auzit ce a spus Lupul, căpitane Stiles. Are o afacere, şi nu dă informaţii preţioase pe degeaba.

Înţelegând că nu putea obţine nimic nici plângând, nici făcând apel la bunătatea sufletului său – dacă avea aşa ceva –, se strădui să îi egaleze sarcasmul.

— Aşadar, cât mă va costa informaţia? întrebă, apoi adăugă: Şi te avertizez că nu am prea mulţi bani la mine, aşa că nu te obosi să fixezi un preţ exorbitant.

— Sunt dispus să negociez, răspunse el rar, dar, în ciuda acestui fapt, o încordare abia perceptibilă a maxilarului îi descompuse masca de cinism. Te rog să ne laşi singuri, Stiles, ca eu şi doamna să avem intimitatea necesară pentru a perfecta afacerea.

— Nu sunt sigur... ăăă... că e...

— Dar ce-ţi imaginezi? Că am de gând să-i smulg fustele şi să mă bucur de virginitatea ei? spuse Lupul, aruncând o privire către Alexa şi zâmbindu-i maliţios. Eşti, presupun, virgină?

— Presupune ce vrei, îi replică ea impasibilă. Nu-mi

pasă ce alege să creadă o oarecare potaie puricoasă, atâta vreme cât obţin informaţia de care am nevoie.

— Doamne, Dumnezeule! Lady Alexa, muşcă-ţi limba, o avertiză Stiles în şoaptă. Nu ai de-a face cu vreun căţeluş. E periculos să-l întărâţi pe Lupul Irlandez, să-l faci să-şi scoată colţii.

Periculos.

O altă atingere de oţel rece ca gheaţa o furnică. Sau era de foc? Ceva în legătură cu Lupul cel zvelt şi suplu îi înfierbânta şi totodată îi îngheţa simţurile.

Stiles încercă să o apuce de braţ, dar ea se feri.

— Trebuie să insist... începu căpitanul.

— Afară, Stiles! ordonă Lupul, în timp ce făcu un pas spre ea.

Alexa nu se pierdu cu firea la apropierea lui. Oh, da, în spatele hainelor de seară elegant croite se afla un prădător periculos, numai fibră, muşchi şi forţă brută. Şi gata să atace. Dar nu-i era frică.

— Fă cum îţi spune, căpitane. Sunt în stare să mă apăr singură.

Stiles ezită, apoi se întoarse şovăielnic către hol.

— Foarte bine, dar voi fi chiar la uşă, în caz că vei avea nevoie de mine, murmură el. Aveţi cinci minute. Apoi, poate să vină şi sfârşitul lumii, că noi tot plecăm.

— Întotdeauna ignori sfaturile rezonabile, Lady Alexa? o întrebă Lupul, de îndată ce uşa se închise.

— Ignor adesea ceea ce *bărbaţii* consideră a fi sfaturi rezonabile, răspunse Alexa şi observă că părul grizonat era o aparenţă înşelătoare. De aproape, se vedea clar că Lupul era un bărbat abia trecut de treizeci de ani. E o diferenţă, deşi cineva arogant ca dumneata cu siguranţă n-ar recunoaşte-o.

— Poate că sunt arogant, dar nu-s un prostovan naiv, replică el, cu un rânjet ameninţător. Cu riscul de a-ţi ofensa în continuare sensibilităţile feciorelnice, dă-mi voie să

subliniez că, atunci când încerci să închei un târg cu cineva, nu este prea înţelept să începi prin a profera insulte la adresa lui.

— De fapt, spuse Alexa simţind cum se îmbujorează, sunt pe deplin conştientă de asta. La fel cum sunt pe deplin conştientă că orice încercare de negociere cu dumneata este probabil o pierdere de vreme. Îmi e destul de clar că ai o părere proastă despre femei şi că nu vei trata cu seriozitate cererea mea, continuă Alexa, care observă o scânteie de curiozitate dincolo de evidenta lui iritare.

— Atunci de ce ai fost de acord să rămâi singură cu mine? întrebă el.

— Ca să-ţi dovedesc că nu toată lumea îşi lasă coada între picioare şi fuge ori de câte ori îţi arăţi colţii, răspunse ea, îndreptându-şi umerii. Chiar, de ce le este tuturor atât de frică de lătratul tău?

— Fiindcă se ştie că sunt o fiară imprevizibilă şi crudă, răspunse el. Vezi tu, am instinctul de a muşca atunci când sunt enervat, iar dinţii mei sunt mai ascuţiţi decât ai multora.

Lumina sfeşnicului se juca peste gravura erotică, iar licăririle ei reflectau scânteierile diavoleşti din ochii lui ca argintul-viu. Părea să o provoace. *Să o incite.*

Alexa nu avea de gând să dea înapoi în faţa provocării.

— Le mesteci pe tinerele nefericite care lucrează aici, apoi le scuipi când nu-ţi mai sunt de niciun folos?

Pentru o secundă, păru că mersese prea departe cu remarcile usturătoare. Maxilarul lui se încorda, şi, în timp ce se aplecă spre ea, furia ţâşnea prin fiecare por al feţei lui prelungi. Dar apoi, la fel de repede, păru să-şi înfrâneze emoţiile şi răspunse cu un rânjet cinic.

— Nu ştii nimic despre viaţa adevărată, aşa că nu îţi imagina că înţelegi ce se întâmplă sub acoperişul meu, ripostă el.

— Poate ai vrea să-mi explici.

— Ce pisicuţă băgăreaţă, comentă Lupul şi râse cu asprime. Seb ar fi trebuit să te încuie în camera ta înainte să apuci să dai de necazuri serioase.

Alexa şi îşi strânse pumnii şi îi puse în şold.

— Ha! Numai să încerce!

— Ai ceva curaj, recunosc, îi spuse, apoi, după o pauză de un moment, continuă: Te mai interesează să încheiem târgul?

— Care este preţul?

— Un sărut.

Probabil că surpriza i se citi pe chip, căci el arboră un zâmbet şmecheresc.

— N-ai mai fost sărutată niciodată?

— Ăăă... Sigur c-am fost, răspunse Alexa după ce trase adânc aer în piept.

— Oh, eu cred că nu, spuse Lupul accentuând fiecare literă. Aş putea paria o avere că niciun bărbat nu şi-a strecurat limba adânc în gura ta şi nu te-a făcut să gemi de plăcere.

— Hei, pui de lup neruşinat...

Dar fu întreruptă de apăsarea nemiloasă a buzelor lui. Avea gust de tutun şi de băutură – şi trăda o dorinţă crudă, senzuală, care o străfulgera până în adâncul fiinţei. Alexa se clătină, şi Lupul o luă imediat în braţe. Din câţiva paşi rapizi, traversă încăperea şi o ţintui de perete, într-un foşnet incitant de mătase şi trupuri înfierbântate.

Alexa vru să strige, dar, când el îi desfăcu buzele şi se afundă înăuntrul ei, furia făcu loc unei ciudate, cutremurătoare, călduri. Protestele ei se topiră, transformându-se într-un oftat şoptit. La fel şi întregul ei corp – împotriva oricărei raţiuni, ceda atingerii sale, mutându-se pe fiecare contur al muşchilor lui. Umerii largi, talia îngustă, coapsele musculoase... Alexa era pe deplin conştientă de masculinitatea lui copleşitoare. Aroma lui de

coniac şi de colonie îi umplea plămânii, iar asprimea feţei lui nerase era ca o atingere de foc pe obrazul ei.

Ştia că ar fi trebuit să-l îndepărteze, să-l muşte, să-l zgârie, să ţipe după ajutor.

Şi totuşi. Şi totuşi...

Şi totuşi, în timp ce mâinile lui se mişcau îndrăzneţe peste corsajul ei şi-i cuprindeau sânii, nu putu rezista tentaţiei de a-şi trece degetele prin părul lui grizonant şi mătăsos. La fel ca tot ce avea legătură cu el, senzaţia era indecent de senzuală.

Un moment mai târziu – sau trecuse mult, mult mai mult de-atât? –, Lupul se opri din neruşinata-i îmbrăţişare şi se trase în spate.

— Un bărbat ar trebui să vadă în tine o alegere bună la un eventual târg de mirese, spuse el încet. Cel puţin, probabil nu s-ar plictisi în pat. De fapt, aş putea fi tentat să te fac a mea, dacă aş fi genul căruia să-i fie pe plac inocenţa.

Remarca nemiloasă reuşi s-o scoată într-un final pe Alexa de sub vraja seducătoare care o subjugase. Gâfâind printre buzele umflate din pricina sărutului, Alexa se eliberă din strânsoarea lui, şi toate dorinţele ei adolescentine, nespuse, nenumite, se concentrară într-o palmă biciuitoare care se lipi zgomotos.

Lovitura îi zdruncină capul, iar urma de un roşu intens a palmei ei îi cuprinse cu iuţeală obrazul.

— *Asta* a fost pentru insulta extrem de obraznică, spuse şi-şi ridică din nou mâna. Iar *asta,* Cerber arogant ce eşti, asta este pentru...

— E pentru ce? întrebă el şi o prinse de încheietură. Pentru că a fost prima – şi, cel mai probabil, singura – dată în viaţă când ai gustat un pic de pasiune adevărată?

— Chiar îţi face plăcere să provoci durere? întrebă ea, rămânând nemişcată.

Lupul îi dădu drumul la mână, apoi se retrase în

umbre. Profilul său sever era indescifrabil în lumina sfeşnicelor.

— Cei mai mulţi cred asta, răspunse el pe un ton inflexibil, în timp ce se îndreptă fără zgomot spre bufet.

— Nu... Nu înţeleg, se bâlbâi ea.

— Nici nu-ţi bate capul să încerci, i-o tăie el. Tot ce trebuie să conteze pentru tine este că sunt un om de cuvânt. Ţi-ai plătit preţul, aşa că îţi dau răspunsul la întrebare: fratele tău nu este acum în Vizuina Lupului, Şi, chiar dacă ar fi, nu s-ar afla aici din motivul obişnuit pentru care domnii vin în acest loc, spuse el, şi vorbele îi fură însoţite de clinchet de pahare. La fel ca tine, e în căutare de informaţii, şi am auzit că speră să-l pot ajuta. Dacă apare până la noapte, îl voi informa că îl cauţi cu atâta disperare.

Alexa se întoarse spre uşă, încă ezitantă, uimită, nesigură.

Lupul luă una dintre sticle şi-şi turnă nişte coniac pe care-l dădu peste cap dintr-o înghiţitură, apoi spuse:

— Acum pleacă de aici, înainte să te recunoască vreun client. Crede-mă, pisicile bârfitoare din acest oraş pun repede labele pe orice abatere. Iar ghearele lor sunt mult mai ascuţite decât ale mele.

— M... mulţumesc, spuse ea, sperând să-i arate că mândria ei, dacă nu şi demnitatea, era încă intactă. Mulţumesc pentru bruma de decenţă dovedită prin respectarea înţelegerii noastre.

— Nu te baza pe faptul că asta are să se repete.

— Nu mi-e frică să accept un joc dacă miza e mare, replică Alexa. Nu rezistă tentaţiei de-a mai face o ultimă remarcă: Şi te anunţ că sunt *foarte* bună la cărţi.

— Aici la Vizuina Lupului se joacă un joc foarte diferit faţă de whistul de salon. Ai forţat norocul o dată, dar te sfătuiesc să nu o mai faci din nou.

— Cât de amabil din partea dumitale să-mi oferi un sfat în plus.

— Îmi confunzi sentimentele, Lady Alexa, comentă Lupul cu vocea înăsprită de coniac şi râse gutural. Nu sunt amabil. Pur şi simplu încerc să aranjez cărţile în favoarea mea. Dacă am noroc, lucrurile se vor aranja de aşa natură încât drumurile noastre să nu se mai întâlnească vreodată.

Capitolul 1

Patru luni mai târziu

— La naiba!

Înjurătura, deşi acoperită de zgomotul cărţilor de joc amestecate, îl făcu pe domnul aşezat în celălalt capăt al mesei să zâmbească.

— Aşadar, Lupul Irlandez simte câinii înfrângerii muşcându-l? spuse acesta ironic.

Remarca declanşă câteva chicote în rândul celor câţiva prieteni strânşi în jurul scaunului său.

— Ce spui de o ultimă mână? continuă bărbatul şi, după ce îşi mângâie grămada de bani pe care tocmai o trăsese spre el, o împinse la loc spre centrul mesei. Să zicem că... dublăm miza?

În lumina slabă, pâlpâitoare, a lumânărilor culoarea lor trecea de la argintiu la gri-albăstrui. Ochii cenuşii, umbriţi, ai Lupului Irlandez păreau să se concentreze asupra gravurii erotice de pe perete mai degrabă decât asupra provocării de pe masa verde de joc.

— De ce nu? răspunse el, cuvintele împleticindu-i-se, deşi, în realitate, Connor Linsley, contele de Killingworth, era perfect treaz şi preocupat de o evaluare atentă a şanselor.

În timp ce se scotocea cu o neîndemânare ostentativă după ultimii bani, Connor fixă cu privirea mişcările rapide cu care erau tăiate cărţile.

La naiba!

Pe tot parcursul nopţii, urmărise şi tot urmărise cum blestematul de căpitan Sharpe, care se autointitula DeWinter, reuşise să trişeze. Însă, deşi contele cunoştea aproape toate şmecheriile în branşă, nu reuşise încă să descopere nimic de data aceasta.

„La dracu', ar fi bine să mă prind cât de repede", gândi Connor, îngrijorat. Pierduse o sumă obscen de mare până atunci. Nu atât de mult încât să rămână complet falit, dar suficient să îl strâmtoreze pentru următoarele câteva luni, cu toate plăţile şi cheltuielile obişnuite care trebuiau făcute pentru a păstra locul deschis.

După o ultimă tăiere, cărţile începură să fie servite uşor, în penumbră. Contele, cunoscut mai bine în mediile mai puţin strălucitoare ale Londrei drept Lupul Irlandez, se foi uşor în scaun, căutând o poziţie din care să vadă mai bine mâinile adversarului său. Totuşi, cu oricâtă atenţie i-ar fi studiat mişcările degetelor şi cea mai mică ridicare a mânecilor şi a manşetelor, nu putea să descopere cum reuşea să-l înşele. Cum era stors de bani ca ultimul naiv.

Dar asta se întâmplase cu siguranţă. Ca proprietar al Vizuinii Lupului, una dintre cele mai cunoscute case de jocuri şi de prostituţie din oraş, contele era mult prea cunoscător al jocurilor de noroc ca să nu-şi dea seama când sorţii erau manipulaţi. Era, de asemenea, un jucător mult prea experimentat ca să piardă de atâtea ori la rând. Poate că faptul că deţinea afacerea era un secret foarte bine păzit, însă nu acelaşi lucru se întâmpla şi cu talentul lui de jucător, după cum dovedeau sumele care-i intrau în registru în fiecare săptămână.

În acea seară, cu toate că ţinuse socoteala cu atenţie, nimic nu mersese cum ar fi trebuit.

— Cărţi? întrebă DeWinter, decartând două.

— Una, răspunse contele, zâmbind uşor.

Nu avea nevoie decât de un nouar sau de o carte mai mică de orice culoare pentru a câştiga. Cu siguranţa era

vremea să îi surâdă şi lui norocul. Zeiţa Fortuna nu-l părăsise niciodată în asemenea măsură. Şi totuşi, se ştie că femeile sunt nestatornice...

Întoarse cartea pe care o primise: damă de cupă.

„Fir-ar al naibii!” De ce oare în ultima vreme femeile, în special cele de viţă nobilă, nu prevesteau decât necazuri?

*

Trăsura înainta greu spre un alt punct de taxare de pe drumul Londrei, iar Alexa nu se putea abţine să nu se întrebe care avea să fie preţul pentru decizia pe care o luase sub impulsul momentului.

Până în urmă cu câteva luni, dusese o viaţă foarte rânduită, o existenţă patriarhală, tihnită, cu aceleaşi îndatoriri de zi cu zi, pe moşia părintească.

Iar acum?

Brusc, două mişcări tumultoase, năvalnice, una după alta. Prima fusese de înţeles – fratele ei mai mic, un tânăr a cărui viaţă boemă îl atrăsese în plasa primejdioasă a lumii subterane londoneze, ar fi putut foarte bine să sfârşească cu beregata tăiată dacă ea n-ar fi venit cu viteza vântului din Yorkshire pentru a-l preveni pe fratele mai mare de pericol.

Alexa îşi muşcă buza, retrăind senzaţia primei ei întâlniri adevărate cu aventura şi pericolul. Şi retrăind amintirea primului ei sărut. Şi nu se sărutase cu oricine, ci cu unul dintre cei mai faimoşi interlopi din Londra. De ani de zile, tânjise în secret după o astfel de aventură sălbatică.

Atunci de ce se simţea atât de tristă?

Privindu-şi reflexia estompată, întunecată şi sumbră în geamul în care bătea ploaia, oftă.

— Ştiu că ar trebui să fiu fericită, dar nu sunt, şopti

ea, dorindu-şi să poată înţelege. Sunt norocoasă, extrem de norocoasă că tata mi-a lăsat libertatea de a-mi urmări preocupările neconformiste, continuă Alexa, vorbind propriei ei reflexii încruntate. Când mă gândesc la toate orele în care am putut să studiez matematică şi agricultura în loc de broderie şi muzică!

„Da, când mă gândesc...” Răpăiala ploii nu putea acoperi mica voce din mintea ei. „Nu-i de mirare că-ţi place mai mult să-ţi foloseşti cunoştinţele practice în activităţile de la moşie decât să participi la întrunirile mondene.”

Adevărat. Moda şi flirtul îi păreau de-a dreptul... plictisitoare. La fel ca toţi domnii pe care-i cunoştea. *La fel de serbezi ca un terci de ovăz.* Uneori, viaţa ei la conacul Becton era la fel, făcând-o să-şi dorească să experimenteze lucruri neobişnuite.

Ei bine, dorinţa i s-a îndeplinit. Din plin.

„O familie iubitoare, o viaţă aşezată, o oarecare independenţă.” Şi, pentru a umple golul dintre întuneric şi zori, o amintire vie a sărutului unui cunoscut interlop. Ce şi-ar mai putea dori o domnişoară de douăzeci şi doi de ani?

Într-adevăr, Sebastian fusese uimit când îl anunţase pe nepusă masă că se hotărâse să accepte invitaţia mătuşii sale de a-şi petrece la Londra o bună bucată de vreme. Surprins, Sebastian se arătase apoi sceptic la gândul că ea ar fi găsit vreo plăcere în a se învârti prin cercurile strălucitoare ale societăţii londoneze. Atitudinea fratelui său, deşi bine intenţionată, reuşise să atingă un punct sensibil. Cu o tresărire, Alexa se văzuse silită să recunoască faptul că purtarea ei, îndeosebi în ultima perioadă, nu era chiar desprinsă din codul bunelor maniere. Era prea încăpăţânată, prea îndârjită. Prea diferită de a unei doamne. Oriunde mergea, părea că sar scântei.

Cu toate acestea, convins de noua lui soţie, Sebastian dăduse deoparte propriile îndoieli şi se lăsase înduplecat. Mătuşii Adelaide îi fusese apoi trimisă o scrisoare de

înştiinţare, cuferele fuseseră împachetate şi trăsura pregătită.

Închizând ochii, Alexa se lăsă pe spate pe banchetă şi ascultă zgomotul trăsurii apropiindu-se tot mai mult de Londra. O lume plină de veselie şi de strălucire. De eleganţă şi de maniere. Totuşi, bătăile înăbuşite ale propriei inimi acopereau zgomotul hăţurilor şi tropotul cailor.

Oare făcuse o greşeală îngrozitoare?

*

În lumina sfeşnicelor, privirea lui DeWinter căpătă o strălucire metalică, de pumnal, în timp ce înşfăca bancnotele.

— Ia uite, câinelui nu i-a mai rămas niciun os de ros.

Cele patru matahale care-l însoţeau începură să râdă. Connor ignoră tentativa de a-l face să-şi piardă cumpătul. Supravieţuise câtorva campanii peninsulare brutale şi zonei rău-famate a Londrei doar urmându-şi instinctele. Iar instinctul îi spunea că însoţitorii lui DeWinter erau nişte profesionişti nemiloşi, cel mai probabil mercenari, pregătiţi de luptă.

Un zâmbet îi încolţi pe buze. Provocarea făţişă ar fi putut fi amuzantă, doar că tocmai îl costase o groază de bani. Majoritatea oamenilor ar fi făcut orice pentru a evita fălcile Lupului Irlandez, însă DeWinter părea că, dimpotrivă, îşi dorea să-l facă să îi sară la beregată. Connor se întreba de ce.

— Coniac pentru mine şi prietenii mei! comandă DeWinter cu glas sonor. Poate îi voi face cinste domniei sale cu o înghiţitură, înainte de a-l lăsa să se târască de aici cu coada între picioare.

Connor clătină uşor din cap către cele două gorile ale sale, care păzeau uşa – un scoţian şi un mulatru care fuseseră angajaţi pentru muşchii lor, deşi nu erau nevoiţi să

îi folosească decât rareori.

Faptul că în realitate contele era proprietarul stabilimentului era un secret bine păzit. Prezenţa lui nocturnă acolo putea fi cu uşurinţă explicată prin răspândirea zvonului că ar fi avut un aranjament special cu proprietarul – un zvon care, spre deosebire de majoritatea celor legate de afacerile sale, era destul de adevărat. Majoritatea oamenilor acceptaseră faptul că Lupul se retrăgea în Vizuină în schimbul certitudinii că aici atât jucătorii, cât şi jocul prezentau mai mult interes decât oriunde altundeva în oraş. Prezenţa unui libertin şi totodată jucător cunoscut era mereu un lucru bun pentru afacere.

La semnalul subtil al lui Connor, mulatrul ieşi, pentru a se întoarce un moment mai târziu împreună cu o fată atrăgătoare de la bar, aducând coniac şi pahare.

— Voi gusta şi din asta! făcu DeWinter, care, întrecându-se deja cu gluma şi depăşind orice limită, trase cu brutalitate corsajul fetei, dezgolindu-i un sân.

— Îmi pare rău, domnule, da’ tre’ să-ţi ţii mâinile acasă aici. Regulile casei, spuse fata, care, obişnuită cu astfel de avansuri, reuşi să aşeze tava pe masă fără a vărsa o picătură. Dacă doriţi astfel de plăceri, tre’ să mergeţi sus şi să plătiţi pentru ele.

— Târfă obraznică! izbucni DeWinter, sfâşiindu-i cămaşa din mătase cu volănaşe până la brâu şi lovind-o cu putere peste faţă. Îmi satisfac plăcerile unde am chef!

Connor hotărî că lucrurile merseseră mult prea departe. Într-o clipită, sări din scaun, obligându-l să-i dea drumul fetei doar printr-o aparentă atingere întâmplătoare a încheieturii.

— Poţi să te joci cu mine, dar cu fetele nu-ţi faci de cap cum vrei. Ai auzit-o doar, conducerea nu agreează aşa ceva.

— Mă acuzi de ceva anume, Cerberule? replică DeWinter cu ochii mijiţi.

Un icnet înăbuşit se auzi dinspre unul dintre însoţitori.

Temperamentul impulsiv al contelui şi îndemânarea letală în mânuirea pistolului erau notorii. Cum vestea confruntării se răspândise cu viteza vântului şi în celelalte săli de joc, mulţimea se adunase la uşă.

— De proaste maniere, îi răspunse calm Connor, eliberându-l din strânsoare şi ştergându-i un fir de praf de pe manşetă. Ceea ce pentru mine e un delict mai grav decât trişatul la cărţi. Aşa că îţi sugerez să îţi iei mărunţişul şi ironiile şi să mergi să faci abuz de ele în altă parte.

Furia pătă obrazul lui DeWinter într-o nuanţă urâtă de roşu, şi, pentru o secundă, contele fu sigur că avea să se lase cu vărsare de sânge. Dar DeWinter ezită, mutându-şi fulgerător privirea de la însoţitorii săi – încordaţi şi gata de atac la primul semn – către cei doi paznici ai casei, susţinuţi acum şi de alţi doi angajaţi solizi din sala de joc alăturată. Patru foşti soldaţi contra patru foşti boxeri.

Contele afişă un zâmbet sarcastic. *Egalitate.* Nu era de mirare că viermele slinos nu părea dornic să joace.

— Va trebui să fii recunoscător pentru fiecare bănuţ care ţi se va azvârli, mârâi DeWinter desfăcându-şi încet pumnii. Se pare că ai rămas în fundul gol, la fel ca târfa asta.

Connor încă nu putea înţelege ce motive avusese DeWinter să vină la Vizuina Lupului, dar, cum nu avea să scoată ceva de la el, îl tratã cu o ridicare din umeri. Erau şi alte căi de a obţine informaţii.

— Arată-i ieşirea, McTavish, în caz că memoria nu-i este la fel de abilă ca mâinile.

Scoţianul îşi trosni încheieturile.

— Doar dacă domnul DeWinter nu crede că onoarea de gentleman ar cere o declaraţie ceva mai oficială, spuse Connor excesiv de politicos şi pe un ton batjocoritor, sigur fiind că DeWinter n-avea nicio intenţie de a rezolva bărbăteşte conflictul într-un duel cu pistoalele, în zori.

La fel cum era convins că individul nu avea nici titlul, nici descendenţa pe care le pretindea. Având o ureche excelentă pentru recunoaşterea accentelor, contele se îndoia chiar că individul era englez.

Cu fălcile încleştate, DeWinter – sau oricare ar fi fost numele lui – nu răspunse, mulţumindu-se să mai arunce o ultimă privire înainte de a se îndrepta spre uşă. Abia când ajunse în dreptul contelui, atât de aproape că umerii li se atinseră, îndrăzni să şoptească:

— Fiecărui câine îi vine ceasul. Iar al tău, potaie bastardă irlandeză, se apropie foarte repede. Însoţitorii lui DeWinter îl urmară, fiecare întorcându-se pentru a-l fixa cu privirea pe Connor înainte de a ieşi, ostentativ relaxaţi.

— Ce dracului a fost *asta*?

— Habar n-am, răspunse contele, întorcându-se încet spre silueta răvăşită care se clătina în penumbră.

— Dumnezeule mare, Connor, ai început să-ţi pierzi îndemânarea? întrebă Gryffin Owain Dwight, marchiz de Haddan şi una dintre puţinele persoane care îndrăznea să-i spună Lupului pe numele mic. Nu te-am văzut niciodată jucând atât de groaznic, nici măcar la partidele de pe vremea D.D.-ului scăldate în băutură.

Connor făcu o grimasă, amintindu-şi de acele vremuri. El şi Gryffin erau prieteni încă din primele zile de şcoală la Eton. Se încăieraseră, petrecuseră cu femei şi se dezlănţuiseră drăceşte împreună până când, în cele din urmă, profesorii de la Oxford sugeraseră că nebunia lor ar putea fi canalizată cu folos, în scopuri militare. Unitatea lor îşi câştigase repede numele de Detaşamentul Desfrânaţilor (D.D.) datorită îndrăznelii lor drăceşti, atât pe câmpul de luptă, cât şi în afara acestuia.

— Poate îmbătrâneşti şi începi să-ţi pierzi agerimea odată cu culoarea părului, rosti tărăgănat Gryffin. Chiar şi beat criţă – ceea ce nu s-a întâmplat de puţine ori – ai fost întotdeauna în stare să numeri până la zece.

— Apreciez votul de încredere, răspunse Connor cu o nuanţă ironic-amară în voce, trecându-şi mâna prin părul de abanos înspicat cu şuviţe argintii.

Încărunţirea, în tonuri schimbătoare – de la argintiu estompat la nuanţa metalică a fierului forjat –, în funcţie de lumină, începuse să apară încă din anii petrecuţi la universitate. Acest lucru, pe lângă faptul că mama lui fusese o frumuseţe remarcabilă a ţinutului irlandez Hork, îl determinase pe un coleg mai mucalit de la colegiul Merton să-l poreclească Lupul Irlandez. Până şi Connor însuşi trebuise să admită că era o poreclă nimerită. Erau destui – englezi şi francezi – care l-ar fi putut descrie, deloc încântaţi, drept prădător fioros.

— Şi totuşi, faptul că am pierdut nu are nimic de a face cu capacitatea mea de a urmări cărţile, continuă contele. Puteam să număr până la sfârşitul lumii, şi tot nu aş fi reuşit să câştig nicio mână.

Spre deosebire de conte, Gryffin băuse mai mult de câteva pahare. Aşa că îi luă ceva să se prindă.

— Vrei să spui că a trişat?

— Aş paria orice că da, spuse Connor, ridicând autoironie din umeri. Mă rog, asta dacă mi-a mai rămas vreun nenorocit de sfanţ în pungă.

— Adică te-a jumulit de tot? întrebă Gryffin.

— Nu sunt chiar complet chel, răspunse Connor şi, luându-şi prietenul de braţ, îl conduse printre mesele de joc spre un salon îngust, de unde intrară într-un birou. Ca orice comerciant care se respectă, păstrez o rezervă de care să mă pot folosi în situaţii neprevăzute, continuă el imediat ce se asigură că uşa se închisese.

— Apropo, cum merge afacerea?

— Din ce în ce mai bine, zise Connor şi zâmbi satisfăcut către Gryff unul dintre puţinii aleşi care ştia adevărul despre activităţile sale. Ironia situaţiei frizează absurdul. În ceea ce mă priveşte, e culmea ipocriziei ca un

aristocrat să poată juca sau pierde o întreagă avere de familie fără să i se reproşeze ceva. În schimb, dacă acelaşi aristocrat devine suficient de întreprinzător încât să facă bani din asta, este repudiat de înalta societate.

— Ferească Sfântul ca un adevărat gentleman să-şi mânjească mâinile cu vreo activitate folositoare, mormăi Gryff. Ceea ce lasă foarte puţin loc imaginaţiei.

„Dar nici să-ţi murezi mintea în alcool nu pare o alternativă.” Totuşi, Connor păstra acest gând pentru sine. Cu toate că prietenul său se cufunda în alcool cu tot mai multă nepăsare, nu era el nici pe departe în măsură să-i ţină predici despre calea cea dreaptă.

— Mă rog, am avut destul de multe pe cap în ultimele luni. Am făcut unele mici schimbări urmând nişte sfaturi competente, schimbări care vor asigura o creştere frumuşică a profitului cât de curând, explică el, turnând pentru amândoi câte un pahar de coniac. Până atunci însă, nu-mi mai permit alte pierderi.

Gryff se încruntă şi dădu paharul peste cap dintr-o înghiţitură.

— Pe toţi dracii! Dacă blestematul ăla de DeWinter a trişat, de ce nu l-ai împuşcat?

— Mi-a trecut prin minte, spuse Connor, lăsându-se în fotoliul din piele uzată de la birou. Şi totuşi, n-ar fi dat bine pentru afacere să se audă că un câştigător la Vizuina Lupului n-a încasat decât un glonţ în inimă.

— Presupun că ai dreptate, zise Gryff şi îşi trecu mâna peste bărbia nerasă.

— Şi, în plus, nici nu l-am putut prinde asupra faptului, continuă contele, trezind un murmur de surpriză din partea prietenului său.

— A fost cu un pas în faţa Lupului? Atunci chiar trebuie să fi fost al dracului de bun!

— A fost.

Gryff se duse să-şi umple din nou paharul, iar contele

începu să-şi maseze ceafa. Simţindu-se obosit până în măduva oaselor, se lăsă pe spate şi îşi ridică picioarele pe colţul biroului. Poate că într-adevăr îmbătrânea, căci tensiunea evenimentelor de mai devreme părea să-l facă să plătească acum cu fiecare centimetru al trupului său lung şi subţiratic.

„La naiba, desfrâul din trecut a fost mult mai puţin solicitant decât munca cinstită!” în urmă cu câţiva ani, fiind moştenitorul unui munte de datorii cu care să se descurce – pe lângă titlu, lipsit şi el de strălucire lăsate în urmă de către un tată depravat, Connor fusese pus în situaţia de a lua o decizie: ori să se căsătorească din interes, ori să se bazeze pe propria-i ingeniozitate pentru a-şi reface visteria. Cum văzuse destule perechi unite pe alte criterii decât dragostea – începând cu propriii părinţi se cutremurase la gândul de a fi legat de cine ştie ce domnişorică mironosiţă de dragul zestrei. Aşadar, alegerea nu fusese una dificilă.

— Măcar tu ai o provocare ce te face să simţi că trăieşti, mormăi Gryff, trăgându-şi lavaliera dezlegată şi îndreptându-şi neatent haina şifonată care arăta de parcă ar fi supravieţuit câtorva nopţi de hoinăreală pe străduţele lăturalnice ale mahalalei.

— Poate ar trebui să te gândeşti să-ţi publici…

— Nu eşti singurul care preferă să-şi păstreze intimitatea, i-o tăie Gryff cu duritate.

Connor nu insistă.

— Să conduci o afacere cu jocuri de noroc şi un bordel prezintă, cu siguranţă, anumite provocări, fu el de acord. Ciudat e însă că responsabilităţile conducerii unei afaceri îmi fac mai degrabă plăcere, deşi faptul că acum lucrez pentru a-mi câştiga existenţa e un secret pe care înalta societate nu trebuie să-l afle.

— Naiba să-i ia cu regulile lor! bombăni Gryff. Că tot veni vorba despre sfidarea ălora din lumea bună, când se întoarce Copoiul în oraş?

— Dumnezeu ştie! răspunse Connor şi ridică din umeri. Cam are un talent de a mirosi aventura şi, când e pe urmele a ceva interesant, ar putea lipsi şi câteva săptămâni.

Cameron Daggett se alăturase Detaşamentului Desfrânaţilor la scurtă vreme după ce ajunseseră în Portugalia. Devenise repede evident că se potriveau, având acelaşi cinism muşcător şi acelaşi simţ al umorului ca Gryffin şi Connor. Cei trei legaseră o prietenie strânsă, chiar dacă trecutul lui Cameron rămăsese învăluit în mister.

„Viţa nobilă nu a valorat o ceapă degerată în vâltoarea bătăliei”, reflectă Connor. Nu contase deloc faptul că nu ştiau nimic despre viaţa lui de până atunci. Cameron îşi dovedise curajul în repetate rânduri, şi asta fusese tot ce contase.

Gryff, care fusese numit pe atunci Vânătorul de Căprioare din cauza atracţiei lui neobosite către femeile măritate, râse ameţit de coniac.

— Vrei să spui că miroase necazurile. Mă tem totuşi că, într-o bună zi, labele lui abile îl vor băga într-un mare bucluc.

— Nu-ţi face griji pentru Cam: cunoaşte, la fel ca noi, toate trucurile murdare de supravieţuire pe teritoriul inamic.

Cerberii nu făceau un secret din comportamentul lor, iar Connor era pe deplin conştient de faptul că societatea îi considera nişte fiare periculoase şi imprevizibile, ceea ce-i convenea de minute. Plasa de zvonuri care-i înconjura numele îl ajuta să distragă atenţia de la adevărata lui sursă de venituri.

Gryff îşi fixă indispus vârfurile uzate ale cizmelor şi îl întrebă după câteva momente de tăcere:

— Dar tu, Connor? Sincer, cât de mult te-au afectat pierderile din seara asta?

— DeWinter a vărsat ceva sânge, dar rana n-ar trebui

să fie mortală, răspunse contele şi, oftând adânc, îşi încheie gândul ridicându-şi paharul de coniac şi contemplând lumina lumânării care se reflecta în faţetele lui de sticlă. La urma urmei, mă îndoiesc că s-ar putea întâmpla ceva mai rău de atât...

Aceste consideraţii optimiste fură imediat făcute ţăndări de o bătaie puternică în uşă.

— Scuzaţi întreruperea, domnule, se auzi mulatrul solid, aproape invizibil în penumbră, de unde i se vedea doar albul ochilor şi o sclipire de aur la urechea dreaptă. Da' avem o problemă.

— Pe toţi dracii! se enervă Connor, coborându-şi picioarele, care loviră covorul cu un zgomot surd. Ce se întâmplă, Rufus? Dacă Singleton face iar scandal sus, eu însumi o să-i tai boaşele.

— Nu, domnule, nu-i nica de genu'.

— Atunci, ce?

— Mai bine haida acuş să vedeţi, răspunse Rufus trăgându-se de cercel.

Înghiţindu-şi alte comentarii, Connor îl urmă. Deşi Gryff era un pic nesigur pe picioare, luă o ultimă înghiţitură de coniac şi se grăbi să-l prindă din urmă.

Când intrară în biroul din spate lipsit de ferestre, primele lucruri pe care le văzu Connor fură cioburile de sticlă şi aşchiile de lemn aurit împrăştiate pe podea, de la rama zdrobită a unei picturi.

„Dacă Şansa e într-adevăr o femeie, în seara asta s-a înverşunat să facă pe inabordabila."

Coborându-şi privirea dinspre tabloul distrus înspre gaura din perete, Connor scăpă o înjurătură. Apoi îşi îndreptă privirea spre McTavish şi spre barmanul-şef – un irlandez din Dublin, pe nume O'Toole.

— Presupun că aţi verificat seiful.

— Gol-goluţ, zise McTavish încruntat.

— Dracu' să-l ia! îşi spuse el în barbă.

— Cineva cu siguranţă l-a luat, remarcă sarcastic Gryff.

— Ce glume fine! i-o tăie Connor, al cărui simţ al umorului, de obicei ascuţit, dispăruse acum odată cu banii. În momentul acesta, nu am deloc dispoziţie de aşa ceva.

— Evident că nu, spuse Gryff, aplecându-se şi ridicând o mănuşă neagră prinsă între cele două cutii cu registre vechi. Dar aş spuse că hoţul tău pare mai degrabă un ticălos ceva mai pământean.

După ce examină rapid mănuşa, contele i-o întinse lui McTavish.

— Ai idee a cui ar putea fi? Sau cum a intrat hoţul aici?

— Nu încă. Da' cân' o să aflu... răspunse scoţianul strângând mănuşa din piele în pumnul pe care-l mişcă apoi ameninţător.

Connor se întoarse încruntat spre irlandez.

— Pe toţi dumnezeii, domnule! exclamă O'Toole şi se plesni peste frunte cu un gest teatral. Eu şi O'Leary ne-am părăsit posturile ca să dăm o mână de ajutor în sala de joc, da' ne-am întors cât ai bate din palme.

— Ar trebui să vă dau eu palme peste capetele alea! Nu v-am spus să nu lăsaţi camera nesupravegheată?

— Ăăă... Ba da, da' am crezut...

— De aţi avea creierul pe jumătate la fel de capabil precum muşchii... comentă el şi, lovind cioburile cu piciorul, le făcu semn amândurora să plece, nu înainte de-a adăuga: Deşi *este* puţin probabil să existe şi alte indicii, aţi putea să vă faceţi utili şi să mai căutaţi.

Uşuraţi să scape de alte reproşuri, cei doi se furişară afară.

În timp ce inspecta pagubele, Connor îşi miji ochii, dându-şi seama că, după toate aparenţele, nu fusese victima unui singur jaf, ci a două. Să fie doar o coincidenţă? Posibilitatea ar fi fost... infimă. Cu siguranţă aveau legătură.

„Dar cum? Şi de ce?”

Întrebările erau neliniştitoare, căci nu păreau să aibă nişte răspunsuri logice. De-a lungul anilor, îşi făcuse o groază de duşmani, dintre care unii i-ar fi sărit la gât dacă li s-ar fi ivit cea mai mică ocazie. Dar nimic din ce făcuse în ultima vreme nu era în măsură să zgândărească aceste duşmănii vechi.

„Niciun soţ încornorat”, gândi Connor detaşat. „Niciun aristocrat scandalizat să-şi găsească scumpa dansatoare încălzind alt pat.” La dracu’! Fusese prea ocupat să înveţe care-i treaba cu administrarea afacerilor pentru a mai avea vreun strop de energie pentru chestiunile amoroase.

Cât despre alte isprăvi...

Gryff îşi drese glasul.

— Ăăă... ascultă, Connor, dacă eşti strâmtorat, aş fi bucuros să te împrumut, oricât ai avea nevoie. Ştii al dracu’ de bine că am mai mulţi bani decât aş putea cheltui.

Connor strânse din dinţi. Simţindu-l ezitând, prietenul său făcu o figură tristă.

— Ascultă, în ultimele luni am băut în neştire şi am jucat cam ca o cizmă, aşa că am făcut o gaură în visteria familiei. Câteva guinee în plus n-ar face nicio diferenţă.

Anii de sărăcie făcuseră din Connor un bărbat extrem de demn. Însă, oricât de mult i-ar fi displăcut să apeleze la prietenul său, îşi dădu dintr-odată seama că se află într-o poziţie foarte dificilă. În urmă cu numai o lună, dedicase o parte din economiile sale unei investiţii cu bătaie lungă, şi o altă obligaţie necesitase o altă sumă importantă din rezervele sale. Se aştepta să obţină curând profit, însă furtul, adăugat pierderilor la cărţi, ameninţase să-i falimenteze afacerea dacă nu s-ar fi împrumutat pentru a face faţă situaţiei.

— Numai pentru câteva zile, cel mult o săptămână, murmură el.

— Mi-i dai când vrei, replică Gryff ignorând condiţia

pusă de conte.

— Nu! insistă contele şi scutură cu hotărâre din cap. Ori facem o tranzacţie cum se cuvine, ori nu o mai facem deloc, spuse îndreptându-se spre birou, unde scrise câteva rânduri şi se semnă caligrafic. Garantez cu jumătate din Vizuina Lupului. Ar trebui să fie suficient pentru suma pe care o cer.

— Pentru Dumnezeu, Connor! Cuvântul tău e mai mult decât suficient. N-am nevoie de un petic de hârtie! protestă Gryff. Probabil am să şi pierd blestemăţia asta la beţie.

— Chiar şi îmbibat, murat şi sărat, ar trebui să o poţi păstra, ripostă Connor şi-l forţă să primească garanţia.

Cu o figură nemulţumită, prietenul său îşi îndesă hârtia în buzunarul vestei.

— Nu sunt sigur că e cea mai bună idee din lume ca viitorul tău să stea tocmai în buzunarul meu.

— Dacă mă iau după încurcăturile în care te-ai băgat în ultima vreme, pot spune că nici eu nu-s chiar încântat de idee, răspunse Connor. Dar, pentru moment, nu-mi vine alta în minte,

Capitolul 2

„A fost oare o greşeală prostească?”

Alexa nu putea să nu se tot întrebe asta în timp ce studia sala de bal ticsită. Deşi judecata îi era infailibilă când venea vorba despre treburile de la moşie, se simţea mult mai puţin sigură pe deciziile legate de viaţa ei personală.

Chiar îşi imaginase că o slăbănoagă înaltă şi care nu mai era chiar fetişcană, cu cârlionţi rebeli – şi cu o limbă încă şi mai neastâmpărată şi-ar putea găsi locul alături de splendorile din lumea bună a Londrei?

Aranjându-şi cu peria o buclă neascultătoare, Alexa îşi îndreptă privirea în jos, către vârful pantofilor săi. În timp ce cântăreţii începuseră primele note vioaie ale unei gavote, buzele ei se schimonosiră cu mâhnire. Avusese îndeajuns timp pentru a reflecta asupra nebuniei pe care o făcuse. În afară de a dansa o dată cu Lord Bertam şi o dată cu domnul Hallaway – fiii prietenilor apropiaţi ai mătuşii Adelaide îşi petrecuse toată seara într-un perimetru restrâns al ringului de dans, între un mic grup de matroane cu turbane şi un aranjament înalt de ghivece cu palmieri.

Ironia poziţiei sale nu o miră. Se părea că în ultimul timp se simţea stingheră şi izolată indiferent de locul în care se afla. În timp ce umbrele frunzelor de palmier începură să tremure în ritmul muzicii, se întrebă dacă avea să se simtă vreodată în ritm cu cei din jurul ei.

— Domnul Givens se oferă să ne aducă nişte răcoritoare, dragă, zise mătuşa ei, alungându-i cu o fluturare uşoară de evantai gândurile melancolice. Ai vrea un pahar?

Alexa arboră un zâmbet forţat.

— Da, aş vrea. Mulţumesc.

Nu avea chef nici măcar să guste dintr-un punci călduţ, dar, de dragul mătuşii, încerca să fie politicoasă.

— Şi n-ar fi mai bine să te alături lui Lady Fiona şi prietenilor ei, în loc să stai aici şi să suporţi sporovăielile plicticoase ale babelor? întrebă Lady Merton pe un ton nepăsător, dar cu o notă de îngrijorare în voce, fluturând evantaiul către un grup de tinere care şuşoteau lângă salonul de joc.

De fapt, Alexa prefera compania mătuşii sale şi a celorlalte doamne mai în vârstă, pentru că ele cel puţin nu se hlizeau încontinuu în timp ce discutau despre ultimele bârfe. Totuşi, ea încuviinţă uşor din cap, amintindu-şi de timpul şi banii pe care familia sa îi cheltuise pentru a-i duce la îndeplinire capriciile, pentru care s-ar cuveni să facă

efortul de-a se integra în peisaj.

— Poate doar pentru o clipită, dacă eşti sigură că nu o să te simţi neglijată.

— Nu, nu, deloc! Eu şi Evelyn avem o conversaţie foarte plăcută, aşa că du-te şi distrează-te. Expresia luminoasă a feţei mătuşii o făcea pe Alexa să se simtă şi mai vinovată. Sunt sigură că domnul Givens va fi bucuros să te însoţească de îndată ce ne va aduce băuturile.

„Draga şi hotărâta mătuşă Adelaide!" Nu ar fi ratat nicio ocazie să o aducă pe nepoata ei în atenţia vreunui tânăr gentleman bun de însurătoare. Alexa nu avea inima să-i amintească mătuşii că o femeie de vârsta ei, şi cu evidente preocupări intelectuale, chiar dacă era fiică de conte, nu prea avea şanse să atragă o hoardă de admiratori.

Poate dacă ar fi avut nişte obrăjori angelici şi o gură ca un boboc de trandafir – de preferat una care s-ar fi deschis doar ca să aducă complimente fiecărui bărbat din preajma sa...

Îşi strânse mai bine în jurul degetelor şnururile gentuţei. Trebuia să se străduiască să nu devină prea cinică, îşi aminti Alexa. Nu era ca şi când s-ar fi simţit rănită de lipsa de peţitori. Până atunci, dintre toţi domnii pe care îi întâlnise, nu fusese niciunul pentru care să simtă cea mai mică sclipire de atracţie. Cu toate că, într-adevăr, cu manierele lor elegante şi cu ţinutele lor bine croite, păreau toţi făcuţi după acelaşi calapod. Era greu să îi deosebeşti unul de celălalt.

Privind printre gene, nu descoperi nimic care să îi schimbe această părere.

— Lady Alexa... Limonada îi era oferită cu emfază. Permite-mi să te însoţesc.

Lady Fiona Eversham şi prietenele ei, patru domnişoare mai degrabă greoaie, proaspăt ieşite de la pension, o întâmpinară pe Alexa destul de politicos, însă tot

ce le interesa cu adevărat era să flirteze un pic cu domnul Givens. Tânărul zăbovi, bucurându-se în mod evident de atenţia acordată, până când începutul unei noi melodii îi aminti de angajamentul anterior.

— Ce umeri largi are! oftă domnişoara Katherine, în timp ce Givens terminase de făcut plecăciunile şi se îndrepta spre ringul de dans. Şi ce ochi albaştri extraordinari!

— Dar, dar mama spune că familia lui e mai degrabă ne-extraordinară, răspunse Lady Fiona care, după tonul categoric al replicii, era în mod evident privită de celelalte ca o autoritate. Nu-i decât un baron neînsemnat, şi, pe deasupra, nici nu este cel dintâi născut. Orientează-te spre altcineva, Kitty. Toate putem ţinti mai sus.

Cu toate că îi veniseră în minte o groază de comentarii acide, Alexa rămase tăcută, vag curioasă să audă ce mai trecea drept înţelepciune printre tinerele înaltei societăţi. Dar, după scurtul moment de fascinaţie, regretă din suflet decizia de a-şi fi părăsit scaunul. Dând ascultare observaţiei Fionei, cele patru începură repede să şuşotească, făcând schimb de zvonuri, unul mai strigător la cer decât altul.

Sătulă de atâta prostie, Alexa se pregătea să se scuze şi să plece, când Lady Fiona flutură exagerat şi ostentativ din evantai.

— Apropo de domnii nepotriviţi pentru însurătoare. N-ai decât să te uiţi într-*acolo!*

Alexa urmări privirea domnişoarei înspre intrarea cu coloane a sălii de bal.

— Contele de Killingworth are cel mai neruşinat caracter din oraş, continuă Lady Fiona pe un ton atotcunoscător. Se spune că ar fi rupt mâna unui om doar pentru că nu i-ar fi plăcut cum se uita la el.

— Iar eu l-am surprins pe tata spunând că l-ar fi împuşcat pe soţul amantei sale, se grăbi să adauge şi Lady

Lucinda Lassiter porţia ei de venin. Dar, cum bărbatul era italian, regele nu l-a exilat pe conte.

— E un cartofor notoriu care a lăsat fără averi o groază de tineri nevinovaţi, adăugă domnişoara Wilberton pe nerăsuflate. Se spune şi că face contrabandă cu coniac.

Ca să nu rămână pe dinafară, Lady Marianne Dickerson îşi făcu vânt cu evantaiul şi spuse:

— Asta nu-i nimic. Apoi, cu o voce şoptită, conspirativă, continuă: În afară de faptul că este un neruşinat, fratele meu a auzit că a fost dat afară din armată din cauza comportamentului nedemn de un ofiţer.

Un ţâţâit nervos traversă grupul de bârfitoare.

— Ah, mama o să aibă un atac de migrenă când o să vadă că este pe lista de invitaţi. Lord Killingworth este exact genul de ticălos la care îmi interzice chiar şi să mă uit, spuse Lady Fiona, însă ochii ei rămaseră aţintiţi asupra siluetei înalte rămase în umbră. În cercuri mai puţin selecte, este cunoscut sub porecla de Lupul Irlandez, şi nici nu e de mirare: contele *este* o fiară foarte periculoasă.

„Ca şi când omul ar sări să-şi înfigă colţii în gâtul prostuţei”, gândi Alexa. Inspiră adânc, îngrozită de ticăloşia zvonurilor care circulau prin înalta societate. Îndrăzneţ până la nesăbuinţă, jucător împătimit, afemeiat notoriu, Killingworth nu era, cu siguranţă, un sfânt, dar nici diavolul în persoană. Deşi fratele ei, Sebastian, fusese suspicios de refractar în a discuta despre fostul lui camarad în prezenţa ei, reuşise să afle despre activităţile contelui îndeajuns cât să ştie cu siguranţă că niciunul dintre zvonurile pe care tocmai le auzise – mai puţin partea cu contrabanda – nu erau adevărate.

— Ce exagerări! murmură ea, nemaiputându-se abţine. După cum puteţi vedea, Lord Killingworth n-are nici coarne, nici copite despicate. De fapt, când am discutat cu el, manierele lui s-au dovedit desăvârşite, spuse Alexa, recunoscând pentru sine că ultima afirmaţie denatura

adevărul. Toate celelalte patru domnişoare se întoarseră şi se holbară la ea.

— Aaaa... ai vorbit cu Lupul Irlandez, se bâlbâi Lady Fiona.

Alexa încuviinţă din cap, găsindu-le expresiile aproape comice – un amestec de puritanism şocat şi admiraţie adolescentină.

— Sunt... sunt sigură că aş leşina dacă mi-ar adresa vreun cuvânt, se bâlbâi Lady Marianne.

— Sunt sigură că nu ai de ce să te temi, se mulţumi Alexa să-i răspundă uşor ironic. În ciuda tuturor zvonurilor, nu cred că a fost vreodată acuzat că ar fi despuiat fecioare nevinovate în mijlocul unei săli de bal pline de oameni.

Neştiind dacă să se simtă dezamăgită sau uşurată, tânăra zâmbi confuz.

— Da, asta-i adevărat, spuse Lady Fiona după o pauză stânjenitoare, încercând să-şi liniştească prietena cu o mângâiere pe braţ.

Încuviinţând din cap cu convingere, se traseră şi celelalte două mai aproape, pentru a-i oferi sprijinul,

— Domnul nu ar îndrăzni să-ţi facă avansuri exagerate, Beth! Nu cu...

Alexa se întoarse uşor. Refuzând să mai asculte flecăreală copilărească, se trezi privind înapoi, de-a lungul încăperii.

Chiar şi de la distanţă, contele emana un straniu magnetism animalic. Pometii sculpturali puneau în evidenţă faţa subţire, cu unghiuri dure, iar gura – singura care nu părea tăiată în piatră – era plină şi arcuită şi, de obicei, cu un rânjet uşor ironic. Şi totuşi, exista o atracţie primară în licărul ochilor lui cenuşii de prădător şi o sugestie a unei puteri brute, masculine, dincolo de hainele de seară elegant croite, care-i subjugau privirea. Prin comparaţie cu el, toţi ceilalţi domni pe care-i cunoştea păreau atât de... insipizi.

„Periculos şi imprevizibil.” Cum viaţa ei fusese exact opusul, nu era de mirare că Alexa se simţea, fără să vrea, fascinată de acest personaj. La fel erau şi multe alte doamne prezente, observă Alexa, dându-şi seama că nu era singura care trăgea cu ochiul la conte.

Îşi retrase repede privirea, hotărâtă să nu fie prinsă uitându-se prosteşte la el.

Era absurd să acorde vreo atenţie cuiva de teapa lui Lord Killingworth. Raţiunea îi spunea că ar trebui să uite că îl cunoscuse vreodată pe blestematul ăsta de bărbat. Dar, în ciuda raţiunii care o mustra, Alexa nu putea să îşi scoată din cap sărutul lui. Înghiţi uşor în sec şi îşi dădu seama că încă mai putea simţi dogoarea gurii lui fierbinţi, cu gust de coniac şi înflăcărată de o dorinţă brută, animalică. Pielea i se înfiora la amintirea degetelor lui lungi şi subţiri alunecând pe sub mătasea corsajului cu o uşurinţă neruşinată.

„Fir-ar să fie!” O căldură stranie începu să ardă în interiorul ei.

Alexa se trezi dintr-odată şi îl văzu pe conte în apropiere, îndreptându-se spre ea. Inspirând adânc, îşi netezi rochia şi încercă să îşi controleze roşeaţa care îi cuprindea faţa. Hotărâtă să se prezinte calmă şi echilibrată, repetă în gând un salut nonşalant potrivit...

Numai pentru a constata că nu avusese rost să se ostenească.

Fără a arăta vreun semn că ar fi recunoscut-o, contele trecu pe lângă ea şi se aplecă spre mâna unei brunete de o frumuseţe statuară, al cărui bust generos era pus în evidenţă de un lănţişor cu un diamant masiv, care atârna în decolteu.

Lăsând capul în jos pentru a ascunde orice îmbujorare care ar fi putut să o dea de gol, Alexa se amestecă înapoi în mulţime şi se grăbi să îşi reia locul lângă mătuşa ei.

*

Connor îşi conduse partenera într-o piruetă complicată.

— Văd că nu ai pierdut niciun pas, îi şopti el. Cred că a fost nevoie de ceva strădanii să-l convingi pe Chatsorth s-o ia de la zero.

— Oh, dar Drew a vrut neapărat, zise doamna şi râse uşor, ochii dansându-i cu aceeaşi strălucire ca bijuteria. Apoi continuă, pe un ton sec: Totuşi, a luat ceva vreme să o conving pe fiara de maică-sa că eram potrivită pentru fiul ei. Asta chiar a necesitat nişte manevre dibace, spuse ea cu o graţie plutitoare, care masca perfect originea ei umilă din mlaştinile Southwarkului, şi termină figura complicată de dans cu o mişcare bombastică. Dar, după cum bine ştii, sunt mai degrabă adepta improvizaţiei.

Un rânjet apăru pe buzele contelui.

— Încă nu ţi-am mulţumit cum se cuvine, Connor, spuse ea cu o voce din ce în ce mai serioasă, pe măsură ce paşii îi purtau departe de celelalte cupluri. Pentru că i-ai sugerat lui Andrew să stea la hanul meu când şi-a vizitat vărul.

— Se simţea deprimat şi avea nevoie de un loc vesel în care să poposească, zise el şi ridică din umeri. Ca să nu mai spun că avea nevoie de o ureche dispusă să-l asculte şi să-l înţeleagă.

— Am o bănuială că nu urechea a fost prima parte a corpului meu despre care i-ai spus, comentă ea, apoi continuă, de îndată ce el se opri din râs: Serios acum, îţi rămân datoare şi îţi sunt recunoscătoare pentru ce-ai făcut. Fără investiţia care mi-a permis o profesie mai respectabilă...

O strângere a mâinii contelui şi o învârtire bruscă în paşi de dans o obligară să se oprească.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti, spuse el sec.

— Pe dracu’ nu! Neintimidată de mormăielile Lupului, onorabila doamnă Andrew Blake Chatsworth de Heatherton Close, fostă Suzy Simmonds de Vizuina Lupului, îi oferi un zâmbet cochet. Dar văd că ai început să te înroşeşti, aşa că voi renunţa la orice alte expresii ale recunoştinţei mele. Totuşi, dacă e ceva ce pot face pentru tine, Connor, nu trebuie decât să ceri.

— Speram să spui asta, dar nu îl lăsa pe Drew să afle. Dintre toţi foştii mei camarazi, este, de departe, cel mai bun trăgător, şi aş prefera ca plămânii şi ficatul să-mi rămână intacte.

— Ştii, spuse ea zâmbind în continuare, dar încruntându-se uşor, nu pot să nu remarc că până şi cea mai mică exprimare a sentimentelor de tandreţe îţi provoacă numai mârâieli sarcastice. De ce eşti aşa defensiv? Ţi-e teamă că reputaţia ţi-ar putea fi distrusă dacă s-ar afla că ai o inimă, aşa cum ai carne şi oase, pe sub blana aia a ta de lup?

Deşi vorbele ei fuseseră spuse pe jumătate în glumă, Connor deveni serios. După ce dansară câteva momente într-o tăcere rigidă, Suzy oftă stânjenită.

— Iartă-mă dacă am depăşit limitele prieteniei noastre. N-am vrut să trec într-o zonă sensibilă...

— N-ai făcut-o, spuse el aspru. Am motivele mele, însă nu am de gând să le discut cu nimeni, continuă el, însă, văzând că o rănise, schimbă repede subiectul într-unul mai lejer. Revenind la oferta ta, am vorbit serios când am spus că ai putea să mă ajuţi cu ceva.

— Serios? întrebă ea cu o expresie mai puţin afectată.

— Drew este... în continuare prieten cu Brighton şi cu ai lui? întrebă el, dându-şi seama că întrebarea suna un pic mai ciudat decât dorise, pentru că îi trecu brusc prin minte că unei neveste, oricât de cu picioarele pe pământ ar fi, nu i-ar plăcea ideea că soţul ei se înhăitează cu o bandă de contrabandişti.

Dar îngrijorarea fu curmată de râsetele lui Suzy.

— Harry Butoi şi Dick Pătatul îşi petrec atât de des nopţile la moşie, încât e ca şi când aş avea hanul în continuare. Dar de ce întrebi?

— Aş vrea să aflu ce ştiu ei despre un trişor care îşi spune DeWinter. Înălţime medie, destul de solid, păr castaniu-deschis. Continuă să-i mai dea câteva detalii fizice. Şi cu un accent când puternic, când slab. Până de curând, e posibil să fi lucrat de partea cealaltă a canalului, probabil în Antwerpen sau Amsterdam.

— Întâmplător, eu şi Drew ne întoarcem acasă mâine. Aşa că aş putea să-ţi trimit un răspuns în câteva zile, spuse ea lăsând deoparte gluma şi trecând la afaceri. Alte lucruri care ţi-ar putea fi de ajutor?

— Ai dreptate, zise el strângând din buze. Orice informaţie despre cei pentru care a lucrat în trecut. Şi, mai important, cine l-ar fi putut angaja în ultimele câteva săptămâni.

Suzy rămase tăcută şi gânditoare, cât viorile interpretară un crescendo răsunător.

— Vrei să spui că cineva a încercat să facă necazuri la Vizuina Lupului? întrebă ea.

— A făcut mai mult decât să încerce, recunoscu Connor. Mi-a golit buzunarele trişând. Şi, în afară de asta, creând o diversiune la mesele de joc, şi-a lăsat un complice să se strecoare în biroul din spate şi să-mi jefuiască seiful.

— Cine ar putea să fi comandat un astfel de atac? întrebă ea, cu ochii mari de surpriză.

— În acest moment, nu ştiu nici eu mai multe decât ţi-am spus, îi răspunse el, cercetând fără grabă încăperea. Se pare că are cineva impresia că nu mi-am mai folosit de mult colţii şi crede că s-au cam tocit.

Contele era pe cale să se întoarcă, dar îşi îndreptă iute privirea spre aranjamentul de palmieri. Trase scurt aer în piept şi înjură în barbă. În ciuda luminii slabe şi a

frunzelor luxuriante, recunoscu tenul pal şi zulufii aurii.

— La dracu', înjură el din nou.

— Alte necazuri? întrebă Suzy, aplecându-se spre el, cu simţurile în alertă.

— O groază, veni prompt răspunsul posomorât. Cine a făcut-o pe Şansă femeie, a fost un idiot nenorocit.

*

Căutând cu disperare câteva momente de singurătate, Alexa privi în jur şi apoi o porni grăbită, trecând de camera doamnelor şi luând-o pe un coridor lateral întunecat. Cu amalgamul ameţitor de mătăsuri şi parfumuri, lumini şi râsete, sala de bal devenise dintr-odată prea apăsătoare pentru ea. Fiecare detaliu strălucitor şi sclipitor părea să-i reamintească batjocoritor de cât era ea de fadă.

De cât era de diferită.

Alexa îşi puse mâinile pe faţă, simţind umilinţa arzând-o prin mănuşile din piele fină. Observând drept în faţă nişte uşi boltite cu geamuri, grăbi pasul şi se strecură în grădină. Terasa mică era goală, vasele decorative şi plăcile de gresie fiind învăluite în umbrele mişcătoare aruncate de felinarele de pe balcon şi de luna plină.

Inspirând cu nesaţ aerul rece al nopţii, scoase un suspin înăbuşit. „Oh, nu-ţi mai plânge atâta de milă", se mustră ea. La ce se aşteptase? Să-i înnebunească pe toţi domnii din Londra cu frumuseţea şi inteligenţa ei sclipitoare?

Ha! Tristă, încercă să îşi îndepărteze lacrimile care îi împăienjeneau genele. Nu era decât o bucată de cuarţ neşlefuită, de la ţară, în comparaţie cu bijuteriile perfect şlefuite din înalta societate. Să-şi imagineze că...

Zgomotul uşii deschizându-se fu urmat de un mârâit de surpriză. Alexa se întoarse.

— Îmi pare rău, ştiu că nu ar trebui să stau singură afară... începu ea, apoi văzu cine era şi se opri brusc.

— *Tu!* făcu Lupul Irlandez. Se pare că ai obiceiul de-a ajunge în locuri unde n-ar trebui să fii, spuse el.

O pală de vânt îi ciufuli părul, iar cârceii de iederă desenau un model de lumini şi umbre pe faţa lui sculpturală. Arăta feroce.

„Ameninţător.”

— Aveam nevoie de o gură de aer proaspăt, zise Alexa şi îşi înălţă capul, refuzând să se lase intimidată. Iar o grădină este un loc absolut respectabil în care să stau, continuă şi aruncă o privire exagerată în jur. Sau sperai să te furişezi aici ca să-ţi faci de cap cu vreuna dintre fluşturaticele tale?

— Ai o gură cam neruşinată, Lady Alexa Hendrie, spuse el cu o grimasă. Ai grijă să nu te bage în buclucuri.

— Deja m-a băgat, şi nu o dată, spuse ea îndrăzneaţă. Dacă-ţi aminteşti, *tu* m-ai sărutat.

— Am sărutat o groază de femei, sublinie contele.

— Iar eu nu am fost foarte memorabilă?

Un licăr ca argintul-viu îi scânteie de sub genele întunecate. Apoi ochii îi căpătară din nou nuanţa aceea de oţel întunecat.

— Tu ce crezi?

Simţi cum chipul i se îmbujorează şi se înfurie pe ea însăşi pentru că pusese o întrebare atât de prostească. „Idioato!” Normal că nu-şi amintea că sărutase o domnişoară neexperimentată de la ţară. Cât despre amintirea ei...

— Slavă Domnului! răspunse Alexa, înfiorându-se teatral. Şi eu mi-am scos din minte momentul acela neplăcut, începu ea, oprindu-se apoi pentru un moment. Şi aş putea spune că n-a fost foarte dificil.

— Serios? întrebă el şi ridică din sprânceană. Am avut impresia că ai dat foarte mare importanţă experienţei.

— Te flatezi, domnule. Te asigur că, odată ce s-a terminat, sărutul a fost foarte uşor de uitat.

— Uşor de uitat, repetă el calm.

— Absolut, îl asigură ea.

— Ei bine, atunci poate ai nevoie să-ţi reamintesc.

— Să nu *îndrăzneşti!* spuse ea cu răsuflarea întretăiată.

— Te-am avertizat în legătură cu gura ta! Asta-i exact ceea ce n-ar trebui să-i spui unui libertin afemeiat.

„Nu!” Îi fixa gura destinsă într-un zâmbet provocator. „Nu te gândi la gustul fierbinte, cu iz de coniac, al buzelor lui senzuale. Nu te gândi la strânsoarea dură de oţel a muşchilor lui bine definiţi.”

— Nu… bâigui ea.

Prea târziu.

Cu o sclipire provocatoare în ochi, Lupul Irlandez o prinse de umeri şi o apropie de el. Gura lui posesivă se năpusti peste a ei, aţâţând un foc teribil, mistuitor, înăuntrul ei. Focul îi sfârâia din creştetul capului până în vârful degetelor şi în locuri ascunse, de a căror existenţă nici nu ştia.

De data aceasta, sărutul lui era mai lent, mai tandru. Îi supse buza de jos şi o muşcă uşor. Alexa se înfioră, în timp ce contele îşi trecu vârful degetelor de-a lungul gâtului ei arcuit şi îi cuprinse obrajii în palme. Abandonându-se într-un geamăt de plăcere, Alexa se predă dorinţei lui de a o explora. Limba lui alunecă înăuntrul ei, cu o senzualitate sălbatică. Inima îi bătea nebuneşte, genunchii începură să-i tremure.

În mod straniu, gemetele uşoare nu erau numai ale ei. Respiraţia Lupului îi gâdilă obrajii, iar adierea uşoară a acesteia părea să poarte cu sine o şoaptă mult prea dulce.

Ea încercă să înţeleagă sunetul. Însă mâinile contelui se mişcau încontinuu, dinspre rotunjimea umerilor în jos, spre curbura şirei spinării, iar atingerea lor stârnea scântei

cutremurătoare, care îi sfredeleau abdomenul.

„Oh, oh, oh!” Era indescriptibil de nepotrivit şi de minunat.

Copleşită de toate acele senzaţii noi, Alexa avu nevoie de o fracţiune de secundă pentru a-şi da seama că el îi dăduse drumul şi făcuse un pas înapoi.

Trase adânc aer în piept şi încercă să-şi controleze picioarele tremurânde. Fiecare os din trupul său părea să se fi topit.

— Sper că nu vei avea nevoie de un alt avertisment pentru a-ţi aduce aminte să rămâi în limitele siguranţei oferite de înalta societate! spuse contele, părând de data aceasta complet plictisit. După cum vezi, pericolul pândeşte din orice crăpătură şi la orice colţ al Londrei, gata să devoreze orice inocent care face greşeala să se abată în umbre.

Răsucindu-se pe călcâie, coborî scările din piatră şi dispăru în grădina înghiţită de ceaţă. Un moment mai târziu, Alexa auzi sunetul porţii de fier deschizându-se şi închizându-se în urma lui.

O fuior de abur argintiu dansa tăcut printre cârceii de iederă, acompaniat doar de cântecul tânguitor al unei privighetori şi de şoapta unei viori.

Capitolul 3

— Dacă privirea ar putea ucide, săracul cal ar fi dispărut de mult.

— Îmi cer scuze, zise Alexa, ridicându-şi privirea de la tabla de şah şi făcând eforturi să-şi descreţească fruntea. Cred că nu am fost o companie prea plăcută.

— Aşa e, încuviinţă vărul Henry. De fapt, ai fost o companie chiar detestabilă, continuă el, mutându-şi pionul

în locul nebunului ei şi dându-i şah mai. Şi, pe deasupra, ai mai şi jucat de parcă nu te-ar duce capul, când, în mod normal, mă nimiceşti în mai puţin de un sfert de oră. Ce-ai păţit? Mă aşteptam să te bucuri de oportunitatea de-a lua parte la un sezon londonez.

„De ce simte toată lumea nevoia să îmi tot amintească asta?” Degetele ei întârziară peste una dintre piesele din fildeş, apoi o îndepărtă de pe tabla de şah. Va trebui să scape de dispoziţia asta proastă. La fel şi de reveriile cu ochii deschişi la un anumit domn necuviincios. Doar în paginile unui roman de la Minerva Press[1] un viteaz cavaler în alb ar putea apărea călare, făcând o domniţă să se îndrăgostească de el.

Iar contele de Killingworth, cu lipsa de delicateţe ce-l caracteriza, cu greu ar putea fi luat drept un bărbat galant.

— Nu că mi-ar lipsi să mut munţi de bălegar sau să sap şanţuri de scurgere, dar... Starea aceea înnebunitoare şi difuză de nemulţumire era greu de explicat. Dar, cât Sebastian a fost în armată, iar tata s-a arătat complet dezinteresat de chestiunile lumeşti, cum ar fi banii, pe umerii mei a căzut sarcina de-a împiedica moşia să devină o ruină. Şi, oricât de ciudat ar părea, responsabilităţile s-au dovedit chiar interesante.

Henry se strâmbă.

— Provocările mi-au adus satisfacţii, continuă Alexa. Iar acum, aceste responsabilităţi le revin de drept lui Sebastian şi Nicolei.

— Seb şi soţia lui ar trebui să fie înţelepţi şi să te angajeze ca administrator, glumi Henry. Mă depăşeşte cum reuşeşti să faci din rahat bici.

— Citind cărţi despre rotaţia culturilor şi soiurile hibride...

---

1 Editură englezească renumită la sfârşitul secolului al XVIII-lea şi începutul secolului al XIX-lea pentru încurajarea literaturii gotice şi sentimentale (n.red.)

— Nişte prostii cărţile astea! Eu zic că exact asta-i problema. Stai prea mult timp închisă. E timpul să te eliberezi şi să începi să te distrezi puţin aici, în Londra.

— Uiţi că domnilor le este îngăduită mai multă libertate decât doamnelor, spuse ea încet. Aş putea la fel de bine să mă înrolez în armată, la câte reguli şi restricţii îmi înregimentează viaţa. Măcar aş fi plătită pentru toată bătaia de cap.

Henry izbucni în râs. Cu doar un an mai tânăr decât ea, Henry avusese parte de multe escapade specifice vârstei, împreună cu fraţii ei, aşa că era obişnuit cu sinceritatea ei sarcastică.

— Chiar atât de rău este, nu?

— Saloanele sunt sufocante, în toate sensurile posibile.

— Sună de parcă ai avea nevoie de o gură de aer proaspăt. Ce zid de o plimbare călare în parc?

— Ne permite eticheta să facem o plimbare liniştită? întrebă ea, scuturând din cap. Băiete, ce n-aş dat pentru un galop straşnic prin mlaştini!

— Înţeleg ce simţi, îi spuse Henry, care, fiind încă la o vârstă rebelă şi pradă nebuniilor specifice, scăpase la mustaţă să nu fie dat afară de la Oxford pentru comportament nesăbuit. Tata s-a simţit obligat să strângă laţul – şi baierele pungii – în ultima vreme. Şi e al naibii de enervant să simţi...

— Că nu poţi să respiri? completă ea. Ha, făcu apoi, şi în voce i se strecură o umbră de amărăciune. Măcar tu nu trebuie să stai încorsetat şi să îţi petreci după-amiezi fără sfârşit cu dansuri anoste şi plictiseală cât cuprinde.

— Ce ai zice să-ţi faci de cap pentru o seară? îi propuse Henry, cu o sclipire neastâmpărată în privire.

Alexa ştia că cel mai raţional răspuns ar fi fost un „nu” hotărât. Nu avusese nevoie de Sebastian să o avertizeze că, la Londra, cea mai mică încălcare a etichetei

ar putea avea ca efect distrugerea reputaţiei. Şi totuşi, o voce slabă parcă-i şoptea în minte.

„La naiba cu regulile!” De ce nu s-ar bucura de o noapte eliberată de toate aşteptările celorlalţi?

— Ce propui?

— O serată, zise Henry rânjind. Cu muzică şi jocuri, organizată de o anume doamnă, a cărei existenţă nu este cunoscută în sferele înalte. Ca oaspete al ei la întâlnirile anterioare, îţi garantez că va fi mult mai plină de viaţă decât distracţiile tale obişnuite.

— Pare să fie rost de distracţie, spuse Alexa extrem de tentată, însă apoi lăsă raţiunea să-şi între din nou în drepturi. Dar, dacă ai de gând să te duci, există riscul să fie acolo şi alţi domni dintre cunoştinţele noastre. Aşa că nu există nicio fărâmă de şansă ca eu să trec neobservată. Sau ca prezenţa mea să fie tăcută sub tăcere, oftă ea. Comportamentul tău va fi pus pe seama exuberanţei tinereşti. În schimb al meu va fi condamnat ca profund dizgraţios.

— Nu şi dacă te-ai deghiza într-un bărbat, comentă Henry, şi rânjetul i se accentua.

— Glumeşti! exclamă Alexa clipind uimită.

— Ai mai făcut-o şi altă dată. Îţi aminteşti când te-ai costumat în grăjdar şi ai venit cu noi la medul dintre Belcher şi boxerul din Liverpool?

Henry avea dreptate. Nu ar fi prima oară când ar îmbrăca pantalonii şi cizmele pentru a-l însoţi în locuri interzise femeilor de rangul ei. Totuşi, să te amesteci într o mulţime de spectatori înfierbântaţi şi beţi care urlă după sânge era ceva şi să te deghizezi în bărbat la o serată în oraş era cu totul altceva.

— Nu va fi nici pe departe aceeaşi poveste, sublinie ea. Va trebui să mă deghizez al naibii de bine.

— Am un prieten care se pricepe la teatrul amator, spuse Henry. Sunt sigur că va reuşi să încropească o ţinută

convingătoare.

— Nu pot... N-ar trebui...

— Hai, riscul nu e chiar atât de mare, insistă Henry. Încăperile vor fi slab luminate, iar oaspeţii vor putea fi uşor păcăliţi.

Alexa îşi muşcă buza de jos. Vărul ei hotărî să-şi scoată asul din mânecă.

— Întotdeauna ai spus că vrei să-ţi testezi talentul jucând împotriva cartoforilor adevăraţi. Ei bine, sala de joc îţi va oferi câteva oportunităţi interesante.

„Să îndrăznesc să-mi pun la bătaie reputaţia pe o noapte de distracţii?”

Cât timp administrase moşia, fusese întotdeauna precaută, analizând cu atenţie riscurile înainte de a lua o decizie. Şi mereu preferase prudenţa. Însă acum, când propriul ei viitor era în balanţă, Alexa se hotărî să rişte.

— Prea bine... O s-o fac!

— Ha! Ştiam c-ai să vii! strigă Henry bucuros. Îţi promit c-o să fie o distracţie pe cinste. Cine ştie, cu talentul la numere şi curajul tău, ai putea chiar câştiga ceva bani de buzunar.

— Ha! îl imită ea, deşi i se simţea în voce că entuziasmul băieţesc era temperat de o undă de pragmatism. Uneori curajul şi talentul nu-s de ajuns pentru a câştiga.

— Corect, spuse el şi, apucând regina de negru de pe tabla de şah, o aruncă în sus şi o privi rotindu-se încet în aer, înainte de a o prinde. Uneori e nevoie de o scânteie de noroc. Dar tu, draga mea verişoară, ai fost întotdeauna norocoasă.

*

Numerele se împotriveau cu obstinaţie să se lase adunate. Connor îşi ridică privirea din registre, recunoscând

că dificultatea nu era dată de cheltuielile scrise cu limpezime, ci de lipsa lui de concentrare. Şi-ar fi dorit să poată da vina pe recentele probleme financiare. Totuşi, cum imaginea din mintea lui începea să capete cu totul altfel de curbe decât cele de pe hârtie, se văzu nevoit să dea registrele deoparte.

La dracu', nu ştiuse că Lady Alexa Hendrie se întorsese la Londra. Ceea ce n-ar fi trebuit să îl surprindă, având în vedere că nu prea dăduse atenţie bârfelor zilnice mondene. Şi totuşi, avusese o senzaţie stranie noaptea trecută, când o zărise în umbră. Pentru o clipă, fusese zdruncinat de acea descoperire, de parcă ar fi fost lovit de trăsnet. Mai bine ar fi fost lovit de un pumn în figură!

Contele scutură din cap. În mod normal, n-ar avea nevoie să-şi reamintească atât de drastic faptul că un gentleman cu reputaţia lui ar trebui să se ţină departe de tinerele inocente. Sebastian Hendrie nu se sfiise să i-o zică în urmă cu câteva luni. Nu că l-ar fi învinuit. Ce frate grijuliu i-ar permite unui afemeiat notoriu să stea în preajma surorii sale? Dar, spre deosebire de mulţi dintre nelegiuiţii care împânzeau acea parte din oraş, pe Connor nu-l interesa deloc să vâneze o astfel de pradă. În ciuda opiniei generale, nu era complet străin de onoare. Şi, în plus, inocenţa şi lipsa de experienţă de viaţă îl plictiseau de moarte.

Atunci de ce o sărutase din nou? Numai un prost ar face aceeaşi greşeală de două ori. Avea destule probleme urgente ca să-şi mai permită şi capriciile unei pasiuni.

Connor îşi linse buza de jos, urmărind cu limba conturul acesteia. Şi nu simţea gustul whisky-ului sau al tutunului de Virginia, ci amintirea persistentă a gurii ei docile.

Şi totuşi, nu şi-o putea scoate din minte pe Alexa Hendrie. Chiar şi ascunsă în penumbră, radia o vitalitate unică, trăsăturile ei puternice, pe care se răsfrângeau câteva raze de soare, dându-i o aură distinctă printre

frumuseţile comune. Şi mai fascinantă era scânteierea ochilor ei de safir, dovadă a firii sale pasionale.

Marele Lup Irlandez nimicit de un sărut furat?

„La naiba!” Connor pierduse şirul femeilor pe care le sărutase. Dintre toate, Alexa Hendrie n-ar fi trebuit să fie cea mai memorabilă. Şi totuşi, era. Oricât ar părea de înnebunitor. De tulburător, îşi putea aminti în cele mai fine detalii tremurul uimit al buzelor ei, rezistenţa lor iniţială care pierea încetişor şi strigătul de furie transformându-se într-un oftat şoptit.

Fără să vrea, se trezi gândindu-se la prima lor întâlnire şi la cum, pentru o clipă trecătoare, i se oferise. Ca şi cum, într-un anume fel, avusese încredere în el, deşi o ţintuia de perete, iar corpul lui îl imobiliza cu brutalitate pe al ei. Încercarea de a-şi trece degetele prin părul lui, atingerea timidă a limbii, arcuirea ezitantă a spatelui – asemenea inocenţă ar fi trebuit să-l avertizeze să se retragă.

Intenţia lui fusese să-i dea o lecţie despre pericolele care pândeau în Londra pentru o domnişoară prea îndrăzneaţă, care încalcă regulile. Şi, în loc de asta, într-un moment de nebunie, uitase el însuşi toate regulile. Îi desfăcuse corsajul, îi ridicase fustele, simţind o nevoie ciudată de a-i atinge sânii, de a-şi strecura mâinile peste coapsele ei fine. Dorinţa trupească nu era de-ajuns pentru a descrie frenezia care îl apucase. Era ceva infinit mai covârşitor. Dorinţă şi în acelaşi timp tandreţe, într-un fel pe care cuvintele nu reuşesc să-l descrie...

„Fir-aş al dracu’! Nu-s numai un poet execrabil, ci şi un prost detestabil!”

Masându-şi tâmplele, Connor se hotărî să desfacă o altă sticlă de coniac, chiar dacă nu-şi mai permitea să risipească din rezerva, şi aşa din ce în ce mai mică, de alcool.

„La naiba cu cheltuielile!” Avea sentimentul că o

înghiţitură nu-i putea fi de-ajuns pentru a stinge inexplicabila văpaie de dorinţă care pusese stăpânire pe el.

*

Privind pe sub jobenul din blană de castor, Alexa fixă uşa de la intrare.

— Relaxează-te! Ideea lui Reggie de a te costuma în student proaspăt sosit din Suedia a fost pur şi simplu genială, o asigură Henry. Toţi străinii sunt consideraţi excentrici, aşa că orice lucru nelalocul lui va fi scuzat şi trecut cu vederea.

— Prietenul tău are o imaginaţie diabolic de bogată, spuse ea încet, trăgându-şi borul un pic mai jos. Slavă Domnului că l-am convins să renunţe la ideea de a mă transforma într-un nabab indian.

— Ai fi arătat devastator cu un turban din mătase roşie.

— Corect, zise Alexa dându-şi ochii peste cap. O alegere perfectă pentru cineva care nu vrea să atragă atenţia.

— Am fost de acord amândoi că ai dreptate. Asta ţi se potriveşte mult mai bine, încuviinţă vărul ei, care se întinsese spre inelul de bronz al uşii, pentru a bate. Nu-ţi face griji. Tot ce trebuie să faci este să nu uiţi cele câteva gesturi specifice pe care le-am repetat.

Înainte ca Alexa să mai poată da glas oricărei ezitări, uşa se deschise, iar vărul ei o împinse înăuntru.

— Prietenul meu preferă să-şi păstreze pălăria, spuse el cu un aer degajat, înmânând degrabă pelerinele majordomului. Apoi, pe un ton scăzut, adăugă: Ştii că suedezii-s cam excentrici.

Majordomul încuviinţă serios din cap.

— Hai, Lars, în salon, continuă Henry şi o trase pe Alexa de mânecă,

— Lars?! şopti ea. Chiar trebuia să alegi un nume care să rimeze cu „fals”?

— Astupă-ţi gura! o avertiză el, în timp ce zumzetul vocilor şi clinchetul paharelor le dădeau de ştire că se apropiau de salonul principal.

— Apropo de astupat gura, cred că m-ar ajuta un pahar de şampanie...

Fie din cauza băuturii, fie pentru că se destinsese fără să îşi dea seama, Alexa se trezi în curând simţindu-se mai în largul ei. Henry avusese dreptate. Ceilalţi invitaţi erau prea prinşi în propriile activităţi pentru a acorda vreo atenţie nou-veniţilor. Râsetele se amplificau, iar conversaţia se anima.

Cu coada ochiului, Henry observă mâna unui domn alunecând de-a lungul umărului gol al însoţitoarei lui.

— Să aruncăm o privire şi în sala de jocuri?

Îi distrase atenţia tuşind şi trăgând-o înspre o arcadă care făcea trecerea spre alt salon.

— De ce atâta grabă? ripostă Alexa, oprindu-se să-l privească pe unul dintre muzicanţi urcându-se pe o servantă rotundă şi începând să cânte o melodie populară irlandeză, în timp ce doi bărbaţi se prinseră într-un dans ameţitor. Aruncând o privire prin încăpere, Alexa comentă: Nu văd prea multe doamne.

— Ca să fiu sincer, nu cred să fie vreo doamnă prezentă, replică Henry, umplându-şi lui şi apoi Alexei paharul cu şampanie. Dacă înţelegi ce vreau să spun.

Cu privirea la o blondă trupeşă care încălecase pe umerii unui domn, cu fustele suflecate în jurul coapselor, Alexa pufăi încetişor.

— Poţi s-o zici pe şleau. Dacă te referi la faptul că majoritatea femeilor de aici sunt nişte uşuratice, aş spune că e mai mult decât evident.

Henry fu cât pe ce să se înece cu şampania la replica atât de directă a Alexei.

— De parcă ai mai avut vreodată de-a face cu asemenea femei, replică el.

— De fapt... Colţurile buzelor ei se curbară în sus. Cum Henry n-avea habar de vizita ei la casa de toleranţă, se hotărî nici să nu-i spună, ştiind de la Sebastian că vărul ei avea tendinţa să devină cam limbut după un pahar în plus. Lasă, nu contează, continuă ea. Dar, după cum bine ştii, nu am sensibilităţi de domnişoară de pension, îi aminti ea cu privirea încă aţintită înspre ringul de dans, observând ocheadele obraznice pe care i le arunca lui Henry o muieruşcă brunetă. Apropo, dacă vrei să te apropii de cineva mai intim, poate chiar să te şi retragi sus, nu lăsa prezenţa mea aici să te împiedice. Mă descurc şi singură,

— Poate n-a fost totuşi o idee bună să te aduc aici, răspunse Henry un pic ofensat, golindu-şi paharul.

— Nu fi nesuferit acum, şopti ea. Ce se întâmplă între un bărbat şi o femeie nu mai e un mister de nepătruns pentru cineva care a văzut oile împerechindu-se şi...

— Ia un cocktail cu rom, murmură el întinzându-se după un nou rând de băuturi.

— Nu, mulţumesc, prefer să am mintea limpede pentru cărţi.

— Cărţi! Uşurat de schimbarea subiectului, Henry o apucă spre sala de joc. Chiar, să vedem cum se prezintă lucrurile la mesele de joc.

Totuşi, Alexa refuza să fie grăbită. Atmosfera seducătoare cu iz de trabucuri şi parfumuri era îmbătătoare, şi se opri pentru un moment numai pentru a inspira aroma ispititoare a libertăţii interzise. Bărbaţii aveau parte de tot norocul din lume. Li se impuneau atât de puţine limite. Pe când doamnele trebuiau să se mulţumească să-şi trăiască întreaga viaţă închise într-o cutiuţă strâmtă. Şi majoritatea femeilor chiar se mulţumeau cu asta. Alexa se juca gânditoare cu lavaliera, întrebându-se dacă era o ciudăţenie a ei să-şi dorească un lucru

indefinit, ceva ce nu putea explica. Aruncând o altă privire în jur, înţelese că ar fi trebuit să fie scandalizată de comportamentul libertin al invitaţilor, de râsetele prea puternice, de comentariile fără perdea. Şi totuşi, observă ea melancolică, toţi păreau să se simtă atât de bine.

Un ghiont dat de Henry o făcu să-l urmeze în sfârşit în sala de jocuri.

În ciuda luminii slabe şi a fumului de ţigară care învăluia încăperea, deveni destul de repede evident că mizele nu se rezumau deloc la mărunţiş.

După ce studie în grabă figurile încordate, vărul ei scoase un fluierat.

— În seara asta, jocul e prea aprins pentru un începător, îi atrase el atenţia. O să privim doar un pic, şi-apoi plecăm.

— Ba nu, se opuse cu hotărâre Alexa.

— Dar...

— Am destui bani pentru o mână sau două.

— Nu te-aş sfătui, replică el, aruncându-şi privirea spre masa de joc din mijlocul încăperii. Northinger şi Haddan sunt cunoscuţi ca pariori înverşunaţi.

Unul dintre jucătorii de la masă se ridică brusc şi, înjurându-şi cărţile, plecă împleticindu-se. Alexa se strecură iute în locul lui, nelăsându-i vărului ei altă posibilitate decât să o susţină.

— Tânărul Lars abia a venit din Suedia, îi puse în temă Henry pe restul jucătorilor, aplecându-se peste umărul ei. Şi vrea să-şi testeze îndemânarea împotriva dumneavoastră, domnilor.

— *Ja,* spuse ea încet, jucându-şi rolul de tânăr suedez.

— Nu vorbeşte prea bine engleza, explică Henry.

— Nici Quincy! spuse cel care făcea cărţile, iar comentariul lui stârni hohote de râs. Nu înţeleg nici jumătate din ce dracu’ zice. Apoi continuă: Coroane, bani... Atâta vreme cât flăcăul are cu ce, e bine-venit să joace.

Ceilalţi fură de acord, şi, după ce se făcură scurt prezentările, începură un joc nou.

— E un aer al dracu’ de închis aici, remarcă Northinger. De ce stă cu pălăria şi cu mănuşile?

— Îi poartă noroc, sări Henry cu o explicaţie improvizată.

— *Ja,* noroc! întări Alexa.

Ciudăţenia fu acceptată uşor cu ridicări din umeri. Fără alte comentarii, începură să se concentreze asupra jocului.

Uşurată că la masă se aşternuse liniştea, Alexa îşi intră repede în ritm. Nederanjată de băuturile care tot veneau sau de femeile care se mai opreau să privească jocul, se concentră la fiecare decartare, încercând să desluşească intenţiile fiecărui jucător. Iar asta dădu curând roade. Grămada de bani din dreptul ei începu să crească.

— Ies! exclamă Northinger şi îşi azvârli cărţile dezgustat, după încă un eşec. Vino, Haddan, să vedem dacă femeile din cealaltă cameră sunt mai de treabă decât dama de pică.

— Nu, nu, simt că norocu’ meu e pe cale s-apară, se încăpăţâna marchizul şi făcu semn să i se mai aducă nişte coniac. Mai stau puţin.

— Aşa simţi mereu, Gryff, râse Northinger. Mai ales când puţinele simţuri pe care le mai ai sunt ameţite de băutură, spuse şi, luându-l cu putere pe după umeri pe Henry, i se adresă: Ştiu că pot conta pe tine pentru un pic de distracţie.

— Păi... Vărul ei ezită, încercând în zadar să se elibereze din strânsoarea lui. N-ar trebui să-l las singur pe Lars...

— Prostii! obiectă Northinger, îndreptându-se spre ieşire cu Henry cu tot. Băiatul n-are nevoie de dădacă. Se descurcă foarte bine şi singur.

— *Ja,* pleacă! îi făcu Alexa semn să se ducă, încurajată

de succesul ei.

Neavând de ales, Henry se lăsă scos din încăpere, dar apucă să-i mai arunce o privire plină de reproş verişoarei lui. Alexa rezistă tentaţiei de a scoate limba la el. Cât de minunat era să se comporte cu atâta nesăbuinţă şi să fie atât de neruşinat de iresponsabilă! Asemenea celorlalte spirite libere din salon, voia să simtă şi ea gustul distracţiei.

Cei doi se îndreptară împleticindu-se spre ieşire. Dar, când trecură pe lângă o siluetă care tocmai intra în încăpere, Alexa simţi cum i se strânge brusc stomacul, lipindu-i-se de coaste.

Capitolul 4

Apropiindu-se de masa învăluită în fum, contele de Killingworth salută din cap jucătorii.

— Cine-i junele? mormăi el zăbovind cu privirea asupra Alexei.

Coborându-şi şi mai mult capul, Alexa se prefăcu extrem de concentrată asupra cărţilor.

— E Lars, un prieten de-al lu’ Henry, răspunse Gryff, turnându-şi din nou coniac în pahar.

— Lars pare un flăcău norocos, remarcă Lupul Irlandez aruncând o privire fugară spre grămada de bani din faţa ei.

— Ne cam lasă-n fundu’ gol, asta-i limpede, mormăi Quincy. Mai are să ia şi pielea de pe mine.

— Ce umilitor! zise Connor tărăgănat, încrucişându-şi braţele şi sprijinindu-şi şoldul de spătarul scaunului ei. Eu, unul, n-aş îndrăzni să las vreodată o asemenea persoană neexperimentată să se apropie de fundul meu.

Remarca ironică smulse hohote de râs. Alexa simţi dintr-odată cum ia foc. Obrajii-i erau în flăcări, degetele îi

ardeau. Dar flăcările cele mai aprige păreau să se fi concentrat într-un mic punct în piept, chiar sub umărul stâng. Pe sub haine, îşi simţea pielea pârjolită. Lupul se mişcă uşor, iar materialul pantalonilor lui o atinse în treacăt.

„Doamne, Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule!” De parcă ar mai fi fost nevoie să i se aducă aminte că el era un animal extrem de viril!

— E rândul tău să decartezi, Lars, o atenţionă Quincy.

Aruncă o carte la întâmplare.

— Ha! Am ştiut eu! exclamă Gryff şi trase banii spre el. Norocul deja începe să-mi pupe mâna.

— Pupa-m-ai tu în fund, mormăi Quincy.

— Poate ar trebui să renunţi cât eşti în câştig, spuse Connor încet, privind cele două sticle golite din dreptul prietenului său.

— Vezi-ţi de treabă! i-o tăie Gryff cu o grimasă.

Alexa simţi trupul bine făcut, musculos al Lupului mişcându-se din nou şi se rugă în sinea ei să plece. Un firicel de sudoare îşi croi drum de-a lungul şirei spinării, lăsând o dâră umedă în urmă.

— Care-i problema, tinere? făcu el. Te emoţionez?

Alexa clătină din cap, neîndrăznind să scoată vreo vorbă.

— Atunci nu te mai jena.

Era încordată toată, şi rămase complet nemişcată. Situaţia era periculoasă.

„Şi cât de periculoasă!”

Dar nu numai teama îi curgea prin vene ca o băutură ameţitoare. Era ceva mult mai tare – un amestec letal de incitare, euforie şi o emoţie specială pe care nu o putea defini.

După câteva momente bune de tăcere, Lupul se îndepărtă, dar nu plecă, ci se aşează lângă marchiz.

— Vrei să-ţi tragi un scaun şi să joci? îl întrebă Gryff.

Ţinându-şi răsuflarea, Alexa îndrăzni să arunce o privire pe sub borul pălăriei.

— Miza nu-i atât de mare cât să mă tenteze, răspunse Lupul, care părea să-şi fi pierdut interesul pentru joc şi jucători, şi, întorcându-se pentru a cuprinde întreaga încăpere, privirea lui ca bronzul trecu peste ea ca şi cum nici n-ar fi existat.

Alexa ştia că ar fi trebuit să se simtă uşurată, şi totuşi...

— L-ai văzut pe Babcock? îl întrebă Lupul pe prietenul lui.

— Din câte-mi amintesc, nu, răspunse Gryff.

— Dacă ai nevoie de companie, Lord Killingworth, nu trebuie să cauţi prea departe, spuse o blondă voluptuoasă, care se strecură dintre doi domni de la masa cu zaruri şi-l atinse pe mânecă.

Alexa încercă să se concentreze asupra cărţilor, dar nu se putu abţine să nu observe că decolteul femeii era atât de adânc, încât aproape-i ajungea la brâu, iar pieptul opulent abia dacă-i era acoperit de o bucată subţire de material.

— Aş fi încântată să-ţi ţin companie.

— Am afaceri mai urgente, o refuză el.

— Afaceri? repetă ea mângâindu-l cu subînţeles pe braţ. Dar aici nu trebuie să plăteşti pentru a-ţi satisface plăcerile, spuse ea, lăsându-şi mâna agale de-a lungul pantalonilor lui, alunecând apoi mai jos şi strângând uşor.

Lupul scoase un râset hârâit, iar Alexa simţi furnicături prin tot trupul. Vocea lui guturală părea să fi trezit un nou val de căldură moleşitoare, sfredelindu-i stomacul şi coborându-i apoi adânc între picioare.

Torcând ca o pisică, blonda începu să-şi mişte mâna în sus şi în jos. În ciuda luminii slabe, reacţia contelui era evidentă. Cu toate acestea, râsul lui deveni mai puternic.

— Te asigur, draga mea, că, oriunde mă duc, nu mi se

cere niciodată să plătesc pentru aşa ceva.

— La dracu', băiatul a roşit, chicoti Quincy. Ai avut vreodată o femeie, Lars? întrebă Quincy cu o căutătură răutăcioasă. Ai aici mai mult decât suficient să plăteşti o bucăţică de primă mână, cum e Sally.

— Fir-ar să fie! Putem să terminăm cu discuţiile despre sex? mormăi Gryff. Fii fată bună şi vântură-ţi ţâţele alea frumoase în altă parte, Sal. Ai să mi-l alungi pe flăcăul ăsta înainte să-mi pot recupera banii.

— Foarte bine, vă las cu jocul vostru! făcu femeia dezamăgită şi plecă indignată.

Lupul îi aruncă o privire Alexei şi ridică plictisit din umeri.

— Bucură-te de această seară, puştiule. Poţi să clipeşti acum, n-o să-ţi sar la beregată.

Scrâşnind din dinţi, Alexa îl privi îndepărtându-se. „Al naibii să fie!" Focul dinăuntrul ei se mai ostoi, dar sângele încă îi clocotea. „Cum îndrăzneşte să mă trateze ca pe un puşti când i-am bătut pe unii dintre cei mai cunoscuţi jucători din Londra?"

Concentrându-se din nou la cărţile din mână, se calmă şi-şi canalizã frustrarea spre un joc mai aprig şi pariuri mai îndrăzneţe.

— La dracu', aş purta *două* perechi din blestematele astea de mănuşi negre dacă m-ar ajuta să câştig aşa! mormăi Quincy, trecându-şi mâna prin păr şi dându-şi-l peste cap. Mi-ajunge pentru seara asta. Mai bine ai ieşi şi tu, Haddan. Eşti la fel de ruinat ca mine.

— Nu, nu! Simt până-n măduva oaselor că următoarea mână va schimba totul, spuse Gryff şi o privi pe Alexa. Ai ceva împotrivă, Lars? Numai o mână, cât să-mi recuperez pierderile?

Alexa se gândi un moment, apoi încuviinţă din cap, deşi, într-adevăr, Gryff nu mai avea niciun ban în dreptul lui. Observându-i privirea, Gryff începu să se scotocească

prin buzunare.

— Fir-ar să fie, tre’ să mai am ceva mărunţei pe-aici pe undeva, zise Gryff şi se scotoci în timp buzunarul vestei, de unde scoase o bucată de hârtie mototolită. După ce aruncă o privire înceţoşată peste conţinutul acesteia, o trânti pe masă. Asta ar trebui să ajungă. Valorează mult peste miză – şi probabil o să fiu castrat dacă pierd, dar nu am de gând să pierd.

Alexa nu credea că cineva ar avea vreodată de gând să piardă. Dar preferă să nu scoată o vorbă, deşi se credea destul de stăpână pe vocea ei. Departe de ea intenţia de a da sfaturi unui jucător experimentat, chiar dacă şi un începător ar fi putut vedea că nu era o seară bună să te tot pui cu soarta.

— Primeşti o garanţie, băiete? Şi ai cuvântul meu de onoare că e valabilă.

— *Ja,* acceptă Alexa.

Adevărul e că nu se gândea la bani. Exaltarea pe care i-o stârnea asumarea riscului, aţâţată şi de întâlnirea de mai devreme, îi făcea inima să o ia la goană şi îi sacada respiraţia. Se simţea în acelaşi timp înspăimântată şi însufleţită. Nu se mira că domnii frecventau sălile de joc dacă asta îi făcea să se simtă atât de… vii.

Gryff luă pachetul de cărţi şi împărţi.

Alexa se opri o clipă, privind uimită dama de inimă roşie, aşteptând ca fluturii din stomac să i se potolească.

Marchizul mormăi dezgustat.

Alexa aruncă o privire scurtă şi celorlalte cărţi: as, rege şi valet. Nu-i venea să creadă că avusese noroc de o asemenea mână. Îşi arătă chinta de roşu ameţitoare în lumina pâlpâitoare.

— Pe toţi zeii nordici! înjura Quincy. A făcut-o iarăşi!

— A făcut-o, spuse şi Gryff, înjurând în barbă. Eram convins că mi se întorsese norocul.

Alexa îşi strânse bucata de hârtie şi grămada de bani

şi le băgă în buzunarul hainei. Cu mâna la pălărie, salută veselă, se ridică şi plecă, sperând că mimarea mersului masculin avea să mascheze dorinţa ei de a face piruete.

Simţindu-se uşoară ca un fulg şi liberă ca păsările cerului, Alexa ieşi din încăpere. În starea ei euforică, o văzu ca pe o poartă magică. Şi, într-adevăr, totul părea desprins dintr-o poveste, în care regulile şi rolurile făcuseră loc viselor şi dorinţelor. Buzele ei, pe jumătate ascunse de mustaţa falsă, zâmbiră cu o încântare secretă, dar, după doar câţiva paşi, zâmbetul deveni dulce-amărui.

Toate poveştile aveau un final. La miezul nopţii, râsetele aveau să dispară, petrecerea avea să se stingă şi pantoful de cristal – sau, în acel caz, cizmele milităreşti – aveau să se transforme la loc în pantofii ei de zi cu zi.

Alexa se uită la ceas, apoi luă un pahar de şampanie de pe bufet şi se îndreptă spre grădină. Rămase pentru o clipă locului în aerul rece şi-n lumina palidă a lunii, sorbindu-şi şampania şi savurând mirosul de liliac. Ar fi vrut să se bucure de ultimele câteva minute preţioase de libertate în singurătate, dar, dintr-un motiv inexplicabil, se trezi dorindu-şi să-l aibă alături pe prinţul din poveste. Un anume prinţ cu părul înspicat cu şuviţe argintii strălucitoare...

— Gâsculiţo, îşi şopti, gândind că şampania trebuie să fi avut un efect ciudat asupra ei, căci rareori îşi îngăduia astfel de fantezii prosteşti, copilăreşti.

Ce mai prinţ! *Ha!* Ar fi putut la fel de bine să sărute un grifon din piatră aşezat într-o nişă din perete, că i-ar fi fost egal.

— Aici erai! exclamă Henry şi o prinse de mânecă, gâfâind un pic. Ce... ce naiba faci cocoţată acolo?

— Nimic, îngăimă Alexa, lovind zgomotos pietrişul în coborâre şi fiind recunoscătoare că o ghirlandă de iederă îi camufla stinghereala.

— Vino încoace. Trebuie să vorbim.

Tonul lui categoric îi făcu părul să se zbârlească. De ce trebuia să-i strice aceste ultime câteva minute preţioase de libertate?

— Ce e aşa important de nu poate aştepta până mai târziu? întrebă ea.

— Biletul, spuse Henry, dar văzând că-l privea nedumerită îi explică. Hârtia cu care a plătit Haddan. Trebuie s-o dai înapoi.

— S-o dau înapoi? făcu ea, neînţelegând de ce voia să-i ia şi hârtia după ce-i furase ultimele momente de bucurie. Dar am câştigat-o cinstit.

— Ei bine... ăăăă... nu prea gândea limpede în momentele alea, spuse Henry foindu-se. Nu trebuia să scoată la bătaie tocmai acea bucată de hârtie, continuă vărul ei şi, dregându-şi vocea, adăugă: Şi... ăăă... dacă ar fi ştiut că juca împotriva unei femei, n-ar fi mizat-o niciodată.

De data aceasta indignarea justificată fu cea care îi îmbujoră obrajii.

— Credeam că onoarea îl obligă pe orice gentleman să-şi respecte pariurile făcute.

— Da, dar...

Şi în această privinţă păreau să existe două seturi de reguli. Şi, ca de fiecare dată, cea care se aplica în cazul bărbaţilor era mult mai permisivă. Deja enervată la culme, Alexa reacţionă cu o mânie tăioasă.

— Ei bine, e puţin cam târziu pentru regrete.

— Alexa, fii rezonabilă, o rugă Henry, înverzindu-se la faţă.

— De ce-aş fi? replică ea.

— Pentru... pentru că e... se bâlbâi Henry, luat prin surprindere de rezistenţa Alexei. Trecându-şi mâna prin păr, reuşi într-un final să se adune suficient cât să i divulge adevărul: Fir-ar să fie, Alexa! Întâmplător, hârtia aia te face coproprietarul unui bordel şi-al unei case de jocuri, spuse şi apoi, râzând nervos, adăugă: Cu siguranţă înţelegi acum de

ce trebuie înapoiată imediat.

Alexa scoase hârtia din buzunar şi o privi pentru prima oară cu atenţie. „Vizuina Lupului!” Numele era scris citeţ, iar hârtia era semnată cu un nume mâzgălit – *Linsley.*

Vrând să se asigure că vedea bine şi că nu îi juca feste imaginaţia, Alexa citi biletul de mai multe ori înainte de a-l împături cu grijă şi de a-l vârî într-un loc mai sigur. Dintr-un oarecare motiv, contele de Killingworth fusese obligat să-şi rişte proprietatea. Pe buzele Alexei înflori un zâmbet necruţător.

Ha! Lupul fusese în avantaj primele trei dăţi când se întâlniseră. Acum, ea era cel puţin pe picior de egalitate cu pungaşul.

— Alexa, ai de gând să-l dai înapoi, nu-i aşa?

— Categoric nu!

Henry rămase mut. Văzând că nu ajungea nicăieri cu vorba bună, începu să se tânguie:

— Tata o să mă spânzure când o să afle. Asta dacă nu mă omoară Sebastian mai întâi şi-mi aruncă măruntaiele la lupi.

— Nu e niciun lup în Yorkshire, replică Alexa, strângându-şi pumnii într-un acces de indignare. Cât despre consecinţe, va trebui să ţi le asumi, nu-i aşa? spuse şi, întorcându-i spatele, plecă.

— Alexa, stai!

Strigătul lui o făcu să se împiedice într-o tufă de trandafiri. Agăţată în spini, pălăria îi căzu, iar buclele ei prinse strâns se desfăcură într-o încâlceală de agrafe. Cu o mişcare bruscă a capului, se smulse şi se eliberă.

— E al meu de drept, Henry, fie ce-o...

În toiul certei, niciunul din ei nu auzi paşii care se apropiau.

— Îneca-s-ar dracii-n cazanul cu whisky!

Alexa se întoarse brusc şi îl văzu pe marchizul de Haddan holbându-se la claia ei de bucle aurii.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă Gryff clipind des.

— Doamne, Dumnezeule! repetă Henry ca un ecou al şocului marchizului. Acum chiar ne-am luat-o.

Dându-şi seama că nu se mai putea face nimic, Alexa îşi smulse mustaţa falsă.

— Cine... începu Gryff.

— Dă-mi voie să ţi-o prezint pe verişoara mea, Lady Alexa Hendrie, spuse Henry printre dinţi.

— Îîî... ncântat de cunoştinţă, bâigui marchizul.

— Mă îndoiesc sincer, replică Alexa.

— Uite, Haddan, ştiu că pare foarte neobişnuit...

Marchizul îşi coborî privirea către pantalonii cocheţi ai Alexei şi zâmbi uşor.

— Dar, te implor, continuă Henry, ca pe o favoare pentru noi şi pentru vechiul tău camarad Sebastian, să promiţi că vei ţine secretă farsa asta. N-a fost cu rea intenţie, ci numai pentru o distracţie nevinovată. Dacă s-ar afla, doamna ar fi distrusă.

— Sora lui Seb? Gryff deveni serios. Ai cuvântul meu de onoare că nu voi spune nimic.

Alexa aşteptă ca oftatul lui Henry să se stingă uşor.

— Apropo de onoare, Lord Haddan, s-ar părea că mai avem de rezolvat o altă chestiune destul de delicată.

Gryff întinsese deja mâna.

— Nu aşa repede, spuse Alexa încrucişându-şi mâinile. Ţi-ai fi retras pariul dacă aş fi fost cu adevărat bărbat? îl întrebă ea pe marchiz, care rămase perplex. Ei bine? insistă ea.

Vărul ei îşi privea ghetele, neîndrăznind să ridice ochii.

— Nu, recunoscu el. Nu l-aş fi retras.

— Atunci socoteala e încheiată, declară ea.

— Mă tem că ăsta-i abia începutul, o contrazise încet Gryff. Asta dacă nu-mi dai voie să răscumpăr garanţia, să zicem, dublându-i valoarea?

Alexa scutură din cap.

— Eşti talentată la cărţi, Lady Alexa. Se pare că ai şi o minte ascuţită şi nervi de oţel, spuse Gryff netezindu-şi lavaliera boţită. Sper că ai şi o coloană vertebrală de oţel ascunsă dincolo de veşmintele astea bărbăteşti. O să ai nevoie de aşa ceva când Lupul o să afle ce s-a-ntâmplat.

— Nu-ţi face griji pentru mine, domnule, spuse şi se opri o clipă cât îşi îndesă la loc părul sub pălărie. După cum ai văzut, nu mă tem să mă pun cu orice domn de la egal la egal, oricât de fioros se spune că ar fi.

Capitolul 5

Cu fălcile încleştate şi cu ochii mijiţi, Connor traversă precipitat ringul de dans, conştient de asemănarea lui nefericită cu un prădător vânându-şi victima. Ceilalţi invitaţi se dădeau cu repeziciune din calea lui, prudenţi, dar totuşi curioşi, urmărindu-i fiecare mişcare. Îi putea auzi deja şuşotind în spatele lui. Speculau, fără îndoială, despre motivele pentru care Cerberii ieşiseră la vânătoare în cercul restrâns al înaltei societăţi.

Muzica, un vals vienez vesel, îl enervă şi mai tare. „Să-l ia naiba pe Gryff, cu mintea lui înecată în alcool!” Trecând ţanţoş pe lângă muzicanţi, Connor fu extrem de tentat să zdrobească cu piciorul capacul fragil şi ornamentat al pianului.

Răsucindu-se pe călcâie, trecu în viteză printre coloane, făcând să plutească un val de fulgi de struţ de la câteva doamne înfăşurate cu turbane, care se zburătăciseră ca nişte găini ameninţate de vulpe. Le văzu adunându-se la loc şi începând să cotcodăcească şi le răspunse cu o privire ameninţătoare.

A doua zi, desigur, saloanele aveau să vuiască scandalizate de ultima mostră de comportament indecent

din partea Lupului. Dar măcar de data asta nu aveau să mai fie doar minciuni, spre deosebire de majoritatea zvonurilor scandaloase.

Buzele i se încordară precum corzile unei viori când se întâlni cu Gryff, care tocmai îşi încheiase turul prin holul de la intrare.

— Ai găsit-o?

— Nu, spuse marchizul şi adăugă, încercând să facă haz de necaz; Dar poate ar trebui să verific sala de jocuri.

— Poate ar trebui să-ţi verifici nenorocita de limbă, dacă nu vrei să ţi-o smulg şi să ţi-o toc.

— Scuze. Lui Gryff îi dispăru orice urmă de zâmbet de pe buze. Încercam doar să mai înveselesc atmosfera.

— Ei bine, te rog, n-o face! i-o tăie Connor. Situaţia nu-i deloc amuzantă.

— Ştiu, ştiu, răspunse el mutându-şi privirea şi începând să studieze mişcarea mătăsurilor strălucitoare. Ar trebui să fiu spintecat şi tăiat în bucăţi, iar capul să-mi fie înfipt într-o ţeapă.

— Nu poţi să înfigi o ţeapă... în nimic, îi replică Lupul.

— Ei, fir-aş al dracu'! spuse Gryff reţinându-şi un fior. Te-am avertizat să nu-mi laşi blestemata de hârtie, Connor! exclamă, încleştându-şi degetele pe piciorul paharului, care, observă contele, conţinea un lichior slab, nu şampanie. Ştiu că am luat-o razna cu băutura. Dar nu mi-a păsat nicicând de consecinţe. Până acum.

Chipul prietenului său avea o expresie atât de plină de remuşcări şi de vinovată, ceea ce nu-i stătea deloc în fire, încât Connor simţi cum mânia i se domolea. M-ai avertizat, într-adevăr. Aşa că nu te condamna prea tare, murmură el ţâfnos. De altfel, sunt foarte hotărât să-mi recuperez pierderile.

— Crezi că-ţi va accepta oferta? întrebă Gryff sorbind din pahar şi strâmbându-se.

— Câte dintre femeile pe care le-ai întâlnit pot rezista

mirosului banilor? replică Lupul rânjind. La ce crezi că se rezumă toată fanfaronada asta legată de aranjarea căsătoriilor, dacă nu la a se vinde celui care licitează mai mult?

— Ai dreptate, spuse Gryff, şi o încruntătură uşoară îi brăzda fruntea. Dar sora lui Seb mi s-a părut cumva diferită. Presupun că există şi persoane cărora le pasă şi de altceva în afară de bani şi lucruri materiale.

„Oare?" Connor se întoarse pentru o clipă să se uite la cuplurile care dansau, învolburate într-un vârtej de mătăsuri bogate, bijuterii scumpe şi maniere elegante. Poate n-ar fi trebuit să fie aşa de cinic. Şi totuşi, după toate prin câte trecuse în viaţă, devenise un obicei adânc înrădăcinat să suspecteze oamenii de tot ce era mai rău. Şi rareori fusese dezamăgit.

Soţia unui duce trecu pe lângă el, atât de aproape, încât fustele ei foşnitoare îi şterseră în treacăt pantofii lui de seară. Femeia întoarse subtil capul, şi el o putu vedea cum flutură din gene şi apoi îi face cu ochiul. O privire reflectată de un milion de ori de colierul cu diamante de la baza decolteului ei. Contele avusese destule astfel de doamne din lumea bună ca să ştie că, în spatele formelor delicate şi a zâmbetului cald, bătea o inimă mercantilă.

Presupunea că existau şi excepţii, în viaţă, întâlnise însă foarte rar astfel de excepţii.

„Dar Alexa Hendrie?"

Nu încăpea îndoială că era diferită. Gura i se crispă. Nu multe domnişoare inocente ar fi avut curajul sau imaginaţia să dea buzna într-un bordel, fără a fi descurajate de pericolul ce le păştea pe ele sau propria reputaţie. La fel cum nu multe tinere inocente ar fi îndrăznit să se deghizeze în bărbat, riscând să joace jocuri de noroc cu mize mari.

Ce sperase oare să câştige?

Nu o cunoştea suficient de bine încât să-şi poată da cu părerea. Cele două întâlniri anterioare scoseseră la

ivealã un devotament stăruitor şi o independenţă îndârjită – ca să nu mai vorbim despre firea profund pasională. Cât priveşte recenta ei escapadă...

Îşi reaminti cu asprime că-i era complet indiferent ce urmărea puştoaica, atâta vreme cât îşi recupera blestematul de petic de hârtie.

— Fiecare doamnă are un preţ, spuse el încet. Se pune însă problema dacă un gentleman vrea sau nu să plătească.

Gânditor, Gryff nu-i răspunse.

Un moment mai târziu, li se alătură un alt domn. Îmbrăcat impecabil în haine de seară, părea însăşi imaginea eleganţei aristocratice, mai puţin lavaliera roz legată perfect, după moda vremii.

— Am primit mesajul tău, zise Cameron Daggett, ridicând dintr-o sprânceană atent îngrijită şi privindu-l pe Gryff. Foarte amuzant. Şi eu care credeam că *eu* am o imaginaţie bolnavă.

Dintre ei trei, Cameron Daggett era, poate, cel mai excentric. Şi cel mai enigmatic. Cunoscut pentru inteligenţa lui ascuţită şi pentru stilul emfatic, părea să privească viaţa doar ca pe o glumă acidă. Connor şi Gryff erau printre puţinii care puteau face faţă cinismului său versat. Dar nici măcar ei nu cunoşteau toate secretele din spatele aparentei indiferenţe.

— Poate că ar trebui să renunţi la eseurile lirice despre natură şi să te-apuci să scrii romane pentru Minerva Press, continuă Cameron, îndepărtând un fir de praf de pe lavaliera fucsia. Deci care-i povestea?

— Termină cu sarcasmul, Cam, spuse Gryff încruntat în urma remarcii voalate la adresa încercărilor sale artistice. Lupul este deja cu nervii la pământ, continuă el, examinându-l cu atenţie. Apropo, unde ai găsit cârpa aia de prost gust? La coapsa unei târfe franceze?

Spre deosebire de cei doi prieteni ai săi, care păreau

să nu se abată de la alb şi negru, lui Cameron îi plăcea să încalce regulile codului de îmbrăcăminte formal la fel ca pe cel de conduită.

— Ţin să te anunţ că această bucăţică de mătase are un preţ exorbitant, sublinie el. Dar, desigur, originalitatea nu este pe gustul oricui.

— Nici simţul tău al umorului.

— Voi doi pur şi simplu nu vă pricepeţi la modă, replică el şi oftă adânc.

— Arăţi ca un nenorocit de pirat berber, mormăi Gryff.

— Nu-ţi place ultima mea achiziţie? întrebă el jucându-se cu diamantul mare de la urechea stângă. Poate ar trebui să-l înapoiez proprietarului de drept.

— Să te-ntreb unde ai fost în ultima săptămână?

— M-am distrat, răspunse Cameron şi zâmbi superior. Era intenţionat evaziv în legătură cu multe lucruri, dispărând adesea zile sau chiar săptămâni, apărând apoi la fel de brusc şi fără să spună unde şi de ce dispăruse. Se pare că jocurile mele au fost mai profitabile decât ale voastre.

În mod normal, Connor ar fi găsit schimbul de înţepături amuzant, însă răbdarea lui se apropia periculos de limită şi exista riscul să aibă o răbufnire. Observând pumnii strânşi ai contelui, Gryff replică repede:

— N-o să ţi se mai pară prea amuzante lucrurile dacă nu-ţi muşti numaidecât limba aia drăcească ascuţită.

— Deci e adevărat? O doamnă deţine acum jumătate din Vizuina Lupului? întrebă Cameron, iar licărirea batjocoritoare din ochii săi verzi se întunecă într-o oarecare măsură când Connor încuviinţă din cap. Doamne, Dumnezeule! Vă las singuri câteva săptămâni, şi se dezlănţuie iadul, spuse el şi-l dojeni pe Gryff cu degetul. Câine rău. Într-o bună zi, curând, slăbiciunea ta pentru coniac o să ne înece pe toţi.

— Nu-mi ţine tu mie predici despre băutură, se

burzului marchizul.

Cameron ridică indiferent în umeri şi-şi concentră atenţia asupra ringului de dans.

— Care dintre ele este stăpâna Vizuinii?

— Lady Alexa Hendrie nu şi-a făcut încă apariţia, mormăi Connor, gândindu-se că, dacă avea noroc, Alexa îşi venise între timp în fire şi-o luase la sănătoasa înapoi spre Yorkshire.

Totuşi, cum norocul se dovedise a fi amăgitor în ultima vreme, nu se baza pe asta.

— Sora lui Sebastian Hendrie? Privirea lui Cameron deveni mai aprigă în timp ce dansatorii trecură învârtindu-se pe lângă ei. Asta aduce, cu siguranţă, o întorsătură interesantă în toată afacerea, meditä el. În Lisabona, Seb mi-a arătat câteva dintre scrisorile ei, şi mi s-a părut o tânără foarte sensibilă şi inteligentă.

— Ha! O să-ţi schimbi părerea despre ea când ai s-o cunoşti!

— Cum...

Ignorând întrebarea, Connor se întoarse.

— Gata cu flecăreala! Voi doi puteţi să nu vă mai împungeţi atâta şi să verificaţi pe la mesele cu aperitive în timp ce eu mai dau o tură prin încăpere?

*

Alexa simţi prezenţa contelui înainte de a privi în jur. O senzaţie de înfiorare îi ridică părul de la ceafă. Simţi o furnicătură coborând de-a lungul şirei spinării, ca şi când privirea aceea cenuşie pătrunzătoare ar fi fost un deget din metal rece alunecând pe pielea ei.

Era înspăimântător de senzual... Nu că această descoperire ar fi avut vreun sens.

Dar apoi, simţurile ei părură dintr-odată amorţite de un talmeş-balmeş de senzaţii contradictorii. În schimb,

inima îşi accelerase bătăile. Luă o gură de aer, descoperind că şi respiraţia îi devenise agitată.

Nu era momentul potrivit pentru emoţii copilăreşti. Se aşteptase ca Lupul să o caute, aşa că nu avea niciun motiv să simtă... orice ar fi fost senzaţia asta care îi înmuia genunchii. Nu şi dacă voia să-i arate că-i era egală – şi nu doar pe hârtie, ci şi în ceea ce priveşte stăpânirea de sine.

— Lady Alexa!

Cumva, reuşi să nu tresară la tunetul vocii lui.

— Lord Killingworth! se întoarse ea cu o încetineală calculată.

El se apropie. Negrul ţinutei de seară era într-un perfect contrast cu aranjamentele de crini în culoarea fildeşului şi cu vazele mari din alabastru care decorau salonul.

— Dacă nu eşti prea absorbită în studiul botanicii, mă pot bucura de compania dumitale pentru dansul următor? întrebă el cu o politeţe vădit ironică, iar vorbele-i sunară mai mult a ordin decât a cerere.

— Aş fi încântată, zise ea, revenindu-şi din momentul de rătăcire suficient cât să-i răspundă în aceeaşi manieră de o formalitate diabolică.

Se îndoia că el ar fi vrut ca ea să ia rânjetul lui ca pe un zâmbet.

Totuşi, căldura inefabilă a trupului lui şi apăsarea uşoară a mâinilor înmănuşate, care o trăgeau aproape de el, erau, în mod straniu, liniştitoare. Un fel de armonie părea să plutească între ei, făcând-o să-l urmeze fără să se gândească, deşi, de obicei, se simţea inconfortabil şi nesigură pe ringul de dans.

Dar imediat ce primii paşi de vals îi purtară suficient de departe de celelalte cupluri cât să le asigure intimitate, contele nu mai pierdu vremea, ci se grăbi să rupă vraja. Renunţând la orice falsă politeţe, spuse abrupt:

— Gata cu prosteala, Lady Alexa. Te-ai distrat cu

Haddan, dar să nu crezi că eu o să mă gudur ca un pudel de salon cu care poţi face ce vrei. Ai ceva care-mi aparţine, şi mă aştept să-mi fie înapoiat. Imediat.

„Cam atât cu cartea amiciţiei.”

Ofensată de tonul lui superior, simţi cum toate argumentele ei bine repetate se disipează,

— Cred că greşeşti, domnule. Nu deţin nimic care să nu fie al meu de drept.

— Nu te juca cu mine, Lady Alexa, replică el, cu privirea ca argintul-viu fulgerând de mânie.

— De ce nu? Se pare că sunt mai bună la jocuri decât majoritatea domnilor – inclusiv decât Lord Haddan!

Replica îi scăpă înainte să o mai poată opri, iar conversaţia căpătă o cu totul altă turnură decât cea pe care o intenţionase.

— Te avertizez...

Apropierea unui alt cuplu îl obligă să-şi înghită vorbele. Privirea Alexei coborî asupra lavalierei lui. Ca de obicei, îşi lăsase sinceritatea să vorbească, iar acum, în loc să pară manierată şi echilibrată, nu făcuse decât să-l enerveze la culme pe conte.

Trase aer în piept, ceea ce se dovedi a fi o altă greşeală. Parfumul delicat de colonie şi de săpun de ras era acoperit de izul mândriei şi al masculinităţii pure. Mânia i se putea citi în venele pulsânde ale gâtului, iar sub degetele ei înmănuşate îi putea simţi muşchii încordaţi ce insinuau existenţa unei fiare lăuntrice care putea fi eliberată în orice clipă.

„Periculos.” Mu avea nevoie de avertismentul lui mârâit pentru a înţelege asta. Şi totuşi, emanaţia lui de pasiune neîmblânzită şi impredictibilă nu o înspăimânta. Ba dimpotrivă. Lupul Irlandez era cel mai fascinant şi mai interesant bărbat din câţi cunoscuse.

— Oi fi câştigat tu în faţa unor nătărăi îmbibaţi în alcool, dar, dacă ai impresia că te poţi pune cu mine, vei

avea o surpriză tare neplăcută, continuă contele de îndată ce se asigură că nu mai puteau fi auziţi.

„Mai neplăcută decât manierele tale de acum?” Alexa se îndoia că aşa ceva era posibil.

Accelerând ritmul, o învârti într-o serie de paşi complicaţi care păreau meniţi să-i demonstreze cu câtă uşurinţă prelua controlul.

— Poate nu m-am făcut înţeles că nu mă aştept să pleci cu mâna goală. Intenţionez să-ţi plătesc preţul corect pentru bilet, precum şi ceva peste, pentru neglijenţa lui Haddan.

— Nu sunt interesată de banii dumitale, Lord Killingworth.

— Dar de ce anume eşti interesată, mai exact? întrebă el oarecum surprins.

„De tine!” Fu cât pe ce să scape printre buze acel adevăr. „De un alt sărut plin de nesaţ. De mâinile înfometate pe trupul meu gol.” Toate lucrurile de care probabil nu avea să se mai poată bucura. Oare ar crede-o nebună dacă ar îndrăzni să dea glas unor astfel de dorinţe? Sau doar penibilă?

— Nu mi te pot imagina implicându-te în afacere, adăugă el imediat.

— De ce nu? ripostă ea.

Contele răspunse după o pauză de o fracţiune de secundă:

— Nu cred că ai calităţile necesare pentru asta.

— De unde ştii, dacă nu-mi dai şansa să-ţi demonstrez? întrebă ea înflăcărată. Am ceva calităţi care s-ar putea dovedi utile.

Alexa se referea, desigur, la calităţile practice necesare în administrarea unei afaceri. Dar, dacă se lua după rânjetul trufaş pe care-l afişă contele, era clar că bărbatul înţelesese altceva.

Buzele lui frumoase se subţiară în semn de dispreţ.

— Sper că glumeşti, Lady Alexa! spuse el, iar degetele i se încleştară peste ale ei, astfel încât, chiar dacă ar fi vrut să facă o scenă, ea nu ar fi putut scăpa din strânsoare. Să-ţi reamintesc că te cunosc suficient de intim pentru a-mi forma o părere?

Independenţa ei declarată îi adusese destule critici de-a lungul anilor, astfel că Alexa ajunsese să se creadă imună la insulte.

Se părea însă că se înşelase amarnic.

Dintr-odată, camera părea a se învârti cu ea. Era pe deplin conştientă de faptul că nu avea calităţile fizice care să-l facă pe un bărbat ca Lupul Irlandez să întoarcă privirea. Dar să i se spună asta în faţă era mai dureros decât se poate descrie în cuvinte.

Pentru el, ea nu mai prezenta interes nici cât un amărât de şoarece. Nu, nici măcar atât; cel puţin şoarecii erau drăguţi şi puteau fi mângâiaţi. Ea era mai degrabă ca un cocostârc, cu picioare lungi şi labe dizgraţioase. Şi tocmai atunci una din ele găsi de cuviinţă să poposească pe încălţămintea contelui.

Stânjenită, Alexa închise ochii şi-i strânse cu putere. De ce, de ce nu putea să semene şi ea cu celelalte domnişoare, să aibă frumuseţea lor de porţelan, pantofiorii lor feminini cu care pluteau aşa feeric pe ringul de dans? Lacrimile gata să izbucnească îi îmboldeau pleoapele. „Cocostârc!” repetă ea. „Un cocostârc zăpăcit, cu pene în loc de minte.”

— Lady Alexa?

Deşi Alexa şi-ar fi dorit să-şi desfacă aripile şi să-şi ia zborul direct pe fereastra deschisă, se strădui să deschidă ochii. Şoarece sau cocostârc, nu avea să fie atât de laşă să se facă nevăzută din calea lui.

Expresia Lupului se îmblânzise într-o notă întrebătoare, iar privirea lui de oţel căpătase o nuanţă ciudată. Atitudinea lui o supără şi mai mult. Ar fi preferat de

o mie de ori să fie subiectul furiei, nu al milei lui.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă el încet. Îţi vine să... leşini?

— Bineînţeles că nu-mi vine să leşin! Sunt doar enervată de aroganţa ta dezgustătoare şi de grosolănia ta de nedescris, răspunse ea, recăpătându-şi curajul odată cu replica indignată, apoi adăugă: Nu-mi vine niciodată să leşin. Aşa cum ai punctat cu atâta amabilitate, nu am aspectul unei domnişoare elegante şi manierate. Şi nici sensibilitatea caracteristică acesteia.

Spre surprinderea ei, contele nu reacţionă. Trăgând adânc aer în piept, ea continuă:

— N-ai decât să arunci câte insulte vrei, domnule. Asta nu schimbă cu nimic faptul că – îţi place sau nu – acum deţin jumătate din Vizuina Lupului. Şi, în cazul în care nu intenţionezi să încalci o datorie de onoare, nu prea mai ai ce face.

Expresia lui nu trăda niciun semn de emoţie, doar o zbatere imperceptibilă a maxilarului.

— Onoarea mea, spre deosebire de multe alte lucruri în ceea ce mă priveşte, nu a fost niciodată pusă la îndoială, răspunse el, iar ochii îşi pierdură strălucirea, devenind terni şi maţi ca de cositor. Cât despre opţiunile mele, asta depinde de ce ai de gând să faci cu jumătatea ta.

— Nu m-am hotărât încă, spuse ea încet. Când am s-o fac, te voi anunţa. Între timp, te rog să mă conduci la mătuşa mea imediat ce se termină dansul ăsta nenorocit. Nu cred că mai avem alte afaceri de discutat în seara asta.

Având în vedere cât se împiedicase la ultimii câţiva paşi, Alexa îşi imagina că Lupul avea deja şi câteva degete accidentate, pe lângă mândria rănită. De obicei, bărbaţii nu suportă prea bine înfrângerile, şi, cu reputaţia sa de temut, Lupul nu putea fi o excepţie. De aceea, fu destul de uimită că acesta nu-i sărise la beregată, ci păstrase o tăcere stoică.

Probabil că acest efort îl costa enorm.

Abia după ce ultimele note ale melodiei se topiră în murmurul mulţimii, Connor se aplecă să-i spună câteva cuvinte:

— Poate că în seara asta nu, Lady Alexa. Dar sunt surprins că o jucătoare cu un asemenea talent cum eşti tu îşi proclamă victoria când mai sunt încă atâtea cărţi neîntoarse. Aceasta este abia prima rundă. Fii sigură că jocul e departe de a se fi terminat.

Capitolul 6

„Pe toţi dracii!”

Connor se încruntă în timp ce luă ultima înghiţitură de coniac. Ce mama naibii o făcuse să plângă? Spre lauda ei, nu încercase să se folosească de lacrimi. Se străduise din răsputeri să nu se dea de gol şi să le înfrâneze, însă câteva picături formaseră mici perle sclipitoare la capătul genelor. În mod straniu, avusese impulsul de a se apleca şi de a i le îndepărta cu buzele.

Nu intenţionase să o rănească, dar o făcuse.

Ei bine, aşa-i trebuia, îşi reaminti el. Nu fusese vina lui că ea confundase cinismul lui sofisticat cu cruzimea intenţionată. Poate era chiar mai bine aşa. Cu toată impulsivitatea şi inteligenţa ei, avea foarte puţină experienţă de viaţă. Era timpul să înveţe că viaţa era, în cea mai mare parte, o luptă cu mâinile goale.

Aruncând mucul ţigării de foi în cămin, Connor îşi reluă plimbarea neobosită, părăsind sala de jocuri încinsă, şi se îndreptă spre terasa superioară a grădinii.

Torţele aşezate de-a lungul balustradelor sculptate aruncau o lumină pâlpâitoare asupra pietrei. Îşi întinse picioarele şi îşi îndoi spatele pentru a se apleca peste

marginea rece din granit. Atâtea după-amiezi petrecute stând cocoşat peste registre laolaltă cu evenimentele din ultima vreme îl lăsaseră cu muşchii încordaţi şi cu răbdarea la limită. Nu-l ajutase deloc nici întâlnirea din acea seară cu Lady Alexa, care fusese iarăşi un alt exerciţiu de frustrare.

Fuioarele de ceaţă şi lumina neclară a lunii dădeau tufelor tunse şi arbuştilor ornamentali un aer uşor sinistru. Contururile neclare şi formele vagi păreau a se mişcă sub privirea lui meditativă, iar umbrele care se tot întindeau ameninţau să înghită pământul într-o mare de întuneric.

Atmosfera părea a-i oglindi starea de spirit. Încă nu putea să-şi dea seama cine voia să vadă Vizuina Lupului distrusă şi de ce. Afacerea, care începuse să aducă un profit mulţumitor, nu reprezenta o ameninţare pentru nimeni, ce excepţia celor câteva neveste deranjate de faptul că soţii lor căutau plăceri în altă parte decât în patul conjugal. Însă îi era aproape imposibil să şi le imagineze pe riguroasa Lady Burke sau pe puritana Lady Wilford complotând cu o bandă de criminali plătiţi. Subtilităţile jocurilor mârşave şi ale hoţiei discutate la o ceaşcă de ceai şi prăjiturele?

Absurd! Dar la fel de absurde erau toate posibilităţile care îi veniseră în minte.

— M-am gândit că poate mai vrei un coniac, spuse Gryff, aşezându-se cu o coapsă pe piatra fină. Sau poate preferi să rămâi singur cu gândurile tale.

— Gândurile mele sunt o companie deprimantă. Până şi mutra ta e o privelişte mai bine-venită, spuse contele acceptând băutura, pe care o dădu peste cap.

— Te-a refuzat categoric, aşa-i? întrebă marchizul ridicând dintr-o sprânceană.

Un mormăit printre dinţi îi confirmă bănuiala.

— Mi-a fost teamă că aşa are să se întâmple. N-am mai întâlnit o femeie cu o asemenea coloană vertebrală de oţel. Şi cu altceva de oţel, continuă Gryff cu o undă de

admiraţie în voce. Din păcate pentru noi, are *cojones* de oţel de se împotriveşte aşa unui bărbat.

„Cojones.” Connor zâmbi la auzul termenului folosit de aliaţii spanioli. Probabil chiar avea boaşe de oţel. Metaforic vorbind.

— Poate ar trebui să apelăm la Sebastian, zise Gryff şi-şi duse gânditor degetul la bărbie.

Contele găsi ideea inacceptabilă din mai multe motive. I se părea o trădare de cea mai joasă speţă. Şi, dincolo de aspectul etic, nu-şi dorea să verifice dacă fostul său camarad de arme îşi pierduse sau nu dibăcia în mânuirea spadei. Prietenia lor nu era atât de strânsă şi, chiar dacă Sebastian Hendrie îi datora o favoare – şi încă una mare nu se putea aştepta totuşi să-şi arunce sora la lupi.

— Să nu-l amestecăm pe Seb în asta.

— Presupun că ai dreptate, încuviinţă marchizul după un scurt moment de reflecţie. Doi veterani luptători experimentaţi în campania peninsulară ar trebui să se poată descurca într-o încăierare cu o singură fătucă, spuse, apoi privirea îi căpătă o notă de optimism. Sau, mai bine zis, trei veterani, acum că a întărit şi Cameron rândurile. Cu imaginaţia lui bogată, ne putem baza oricând pe el să născocească o strategie surprinzătoare.

— De asta mă şi tem, pufni Connor. Am avut destule nenorocite de surprize, dacă nu te superi.

— Apropo de surprize, ştiai că fură bijuterii? zise Gryff şi-i aruncă o privire întrebătoare.

— Da. De fapt, e căutat pentru furt în cel puţin patru ţări. Îţi aminteşti de şederea lui la Roma? Am auzit că plecarea lui precipitată ar fi pusă pe seama faptului că partenerii lui în ale hoţiei l-ar fi ameninţat că-i prăjesc testiculele în ulei de măsline şi usturoi.

Se auzi un râset răguşit.

— Mă întreb de ce riscă atât de mult.

— Presupun că are motivele lui, spuse Connor, terminându-şi coniacul cu o înghiţitură lungă. Ca noi toţi.

*

— Ăăăă… Lady Alexa?

Ea îşi ridică iute capul la auzul vocii drese nervos de domnul Givens – cel de pe cutiile de tutun emailate. „Dumnezeule!

Nu o nouă prelegere despre *cloisonné-ul* rusesc!” Nu se simţea în stare să mal suporte alte detalii despre pigmenţi şi aliaje.

Totuşi, ceea ce urmă n-avu nicio legătură cu asta.

— Te rog, permite-mi să ţi-l prezint pe domnul Daggett.

Nu era sigură că mai putea îndura să cunoască un alt Cerber, dar nu părea să aibă de ales.

Givens se retrase repede, lăsând-o cu domnul înalt şi elegant de lângă ea.

— Îmi cer scuze că m-am folosit de intermediar pentru a obţine o prezentare, dar sunt convins că niciuna dintre pisicile astea bătrâne nu te-ar fi aruncat în gura lupilor – cu reputaţie sau nu, zise el şi schiţă o plecăciune. Totuşi, cum sunt un vechi prieten al lui Sebastian, pot avea plăcerea să-mi acorzi următorul dans? Asta dacă nu cumva eşti deja luată pentru toată seara, adăugă el puţin ironic.

Alexa observă că îşi fixase privirea asupra bucăţii de carton de la talia ei, care era complet albă şi imaculată.

— Dacă asta e încă o încercare de a mă intimida, nu te mai osteni, domnule, şi salvează-ţi şi picioarele, răspunse ea încet. Nu am de gând să dansez după cum îmi cântă Lord Killingworth.

— A fost neîndemânatic, nu-i aşa? spuse Cameron, care se mişcase atât de subtil, încât, înainte ca Alexa să înţeleagă ce se întâmpla, se trezi la braţul lui pe ringul de

dans, gata pentru primii paşi de vals. De obicei, Lupul e ceva mai priceput la dans.

— Ai şi dumneata o poreclă, domnule Daggett? schimbă ea subiectul după un moment în care se străduise să-şi recapete echilibrul.

— Da. Prietenii îmi spun Copoiul.

Alexa clipi. Cu alura lui înaltă şi suplă, cu trăsăturile bine definite şi privirea ironică, asemănarea partenerului ei de dans cu un copoi sinistru şi rău era greu de ghicit. Nedumerirea ei trebuie să fi fost evidentă, căci Cameron râse uşor.

— Vezi tu, miros necazurile de la o poştă şi, odată ce le-am adulmecat, le urmăresc până în pânzele albe.

Un domn care putea să fie autoironic? Nu îşi putu reţine un zâmbet.

— Şi, asemenea unui copoi, întotdeauna prinzi ceea ce vânezi?

— Copoii sunt nişte creaturi foarte încăpăţânate şi insistente,

— Lady Alexa, îi răspunse el, iar ochii lui cenuşii căpătară o nuanţă mai întunecată şi mai enigmatică, apoi, după o foarte scurtă pauză, continuă: Aici se pare că noi doi ne asemănăm.

— Poţi să mă insulţi cât pofteşti, zise ea şi se trase defensiv în spate. Dar nu voi înapoia garanţia. Am câştigat-o cât se poate de cinstit, adăugă, simţind nevoia să continue, văzând că replica nu îl afectase deloc: De ce lucrurile considerate calităţi la bărbaţi devin o sursă de uimire în cazul femeilor?

— O întrebare bună, admise el din nou amuzat. Nu am avut intenţia să te insult cu observaţia mea. Deşi, presupun că orice domnişoară cumsecade s-ar simţi ofensată să fie comparată cu un Cerber.

— După cum cred că te-ai convins din acţiunile mele recente, cu greu pot fi luată drept un etalon de

cumsecădenie.

— Da. Şi tocmai asta te face interesantă, spune Cameron care, mişcându-se cu o graţie înnăscută, o conduse într-o serie de piruete. Profitând de foşnetul mătăsii pe parchet, îi şopti: Ce urmăreşti mai exact, Lady Alexa?

— Nu... se bâlbâi ea, convinsă că obrajii începeau să-i capete aceeaşi nuanţă cu a lavalierei lui. Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Mă îndoiesc sincer că ai probleme în a înţelege.

Apăsarea uşoară a mâinii lui o făcu să îşi schimbe brusc direcţia. Alexa trase adânc aer în piept, încercând să rămână lucidă.

— Judecând după toate câte am auzit, eşti foarte isteaţă, zise el şi o privi gânditor. Şi, aş putea adăuga, ai imaginaţia necesară să prevezi mersul jocului. Ai grijă să o iei încet şi să nu laşi astfel de calităţi să te bage în necazuri.

— Te asigur că sunt obişnuită să-mi port singură de grijă, replică ea înălţându-şi capul.

În vreme ce viorile îngânau ultimele note ale unui crescendo, paşii plutitori ai lui Cameron îi purtară în umbra palmierilor decorativi.

— Nu îndrăznesc să-ţi ofer un sfat. Aşa cum ai spus, pari a te fi adaptat la viaţa de oraş fără niciun ajutor. Dar nu uita că şi cei care-i cunosc toate cotloanele pot ajunge foarte uşor în pericol.

În jocul oscilant de lumini şi umbre, Alexa mai că nu-şi dădu seama că el îi strecurase în mănuşă o carte de vizită.

— Nu te sfii să-mi trimiţi vorbă dacă te pot ajuta vreodată cu ceva.

— Eu...

Dar el dispăruse deja, iar uşorul foşnet de frunze nu dură nici cât o adiere.

*

— Ce naiba făceai cu Lady Alexa?

— Valsam, răspunse Cameron după ce luă o gură de şampanie. Poate ar fi cazul ca voi doi să ieşiţi mai des în lumea civilizată. Se pare că aţi cam uitat să dansaţi.

— Când iau o doamnă în braţe, prefer să fie goală, comentă Gryff sorbind o gură de băutură.

— Ţine-ţi labele departe de doamna aceasta. Vechiul nostru camarad Sebastian nu ar reacţiona prea bine dacă i-ai fermeca sora, spuse Cameron, savurând o altă gură de şampanie. Deşi e cu adevărat fermecătoare, nu credeţi? Iese în evidenţă din mulţime. Toate celelalte domnişoare par insipide în comparaţie cu ea...

— La naiba, trebuia să îi adulmeci şi tu fustele, spuse Connor mai dur decât intenţionase. O să mă ocup singur de povestea asta.

— Nu-i nevoie să-ţi scoţi colţii, Lupule. N-am vrut decât s-o cunosc personal, ca să-mi pot da seama în ce te-ai băgat.

— Şi? replică Gryff.

Cameron îl ignoră.

— E vreun motiv special de reacţionează aşa vehement la auzul numelui tău, Connor? Altul decât că ai călcat-o pe picioare mai devreme la dans? Am impresia că v-aţi mai întâlnit.

— O dată, răspunse contele printre dinţi. Sau de două ori. Ne-am întâlnit întâmplător în ultima vreme, de când cu problemele lui Sebastian.

— Nu mi-ai pomenit despre asta, îi reproşă Gryff.

— Dintr-un motiv al dracu' de întemeiat. N-are nimic de-a face cu faptul că eşti un afurisit de idiot care joacă chiar şi când puţinele simţuri care i-au mai rămas sunt înecate în băutură, i-o tăie Connor întorcându-i spatele atât de vijelios, încât perechea de dansatori de lângă ei fu nevoită să se ferească, aproape lovindu-se de lambriuri.

Faceţi ce vreţi amândoi, mie, unul, mi-a ajuns pentru seara asta.

— Te întorci la Vizuină? îl întrebă marchizul.

— Da, răspunse el cu o încruntătură chiar mai fioroasă. Presupunând că jumătatea ce-mi revine încă mai funcţionează.

*

„Ce urmăreşti mai exact, Lady Alexa?” Cu gândul la întrebarea Copoiului care îi răsuna în minte, Alexa îşi înnodă neatentă, de mai multe ori, panglica din talie. Raţiunea, oricât ar fi încercat să facă apel la ea, nu părea capabilă să-i descâlcească tumultul de emoţii. Şi nici s-o ajute să priceapă de ce era atât de disperată să atragă privirile Lupului.

Fu străbătută dintr-odată de un fior, ca şi când braţele lui ar fi fost încă în jurul ei. Umbrele dinspre ferestrele cu obloane dansau pe peretele dormitorului ei, iar ei i se păru că vede în desenul lor maxilarul lui proeminent, perciunii, lumina candelabrelor accentuând strălucirea părului său grizonant.

„Ce exemplar magnific!” Nu întâlnise niciodată în viaţă o fiară atât de maiestuoasă.

Dar atracţia fizică, deşi de o forţă de netăgăduit, nu era decât o parte a farmecului contelui. În mod straniu, cu cât îl cunoştea mai bine, cu atât îl admira mai mult.

Asemenea ei, era... diferit. Alesese să nu se conformeze regulilor generale. Dacă majoritatea bărbaţilor s-ar fi căsătorit din interes, contele refuzase să o apuce pe calea uşoară de a-şi întrema averea. Dimpotrivă, se supusese unei sarcini grele cu o determinare îndârjită şi cu toate forţele, în ciuda riscului de a fi repudiat de cei din înalta societate.

Oh, era o haimana, cu siguranţă, dar, în timp ce

majoritatea oamenilor îl vedeau tranşant în alb şi negru, Alexa ştia că existau şi o mulţime de nuanţe de gri. Simţea că Lupul era un bărbat complex, cu multe nuanţe subtile, în mare parte puse în umbră de renumele pe care şi-l căpătase. O apropiere mai intimă ar putea...

Alexa încercă să revină cu picioarele pe pământ. Killingworth cu siguranţă nu şi-ar dori vreodată o astfel de apropiere. Avea destule femei dintre care să aleagă. Văzuse cu ochii ei ocheadele pe care i le aruncau doamnele din înalta societate. Iar el nu trebuia să caute prea departe pentru a-şi găsi companie. Chiar sub acoperişul lui existau femei cu experienţă în satisfacerea nevoilor primare ale oricărui bărbat.

Un şir de nori domoliră strălucirea lunii. În lumina realităţii, cum de îndrăznea să viseze că s-ar putea ridica la acel nivel? Era absurd să-şi imagineze că un bărbat ca Lupul Irlandez ar putea aprecia vreuna dintre calităţile ei.

Iar în acel moment îşi găsea dureros de puţine calităţi.

Evitând să se privească în oglindă, Alexa luă peria de pe masă şi începu să-şi pieptene buclele dezordonate. Dacă ar fi semănat şi ea cu celelalte domnişoare, care păreau când îndrăgostite lulea, când nepăsătoare...

Oh, ce grea era povara de a tânji după ceva ce nu putea avea!

Oftând, Alexa suflă în lumânare. Seara aceea îi distrusese rapid fanteziile copilăreşti cum că s-ar putea măsura de la egal la egal cu Connor Linsley. Riscase, dar îşi jucase prost cărţile. Oare ar trebui să renunţe cât încă mai avea o urmă de demnitate? Sau să mai rişte o confruntare cu Lupul Irlandez?

„Norocul împotriva experienţei.” Şansele erau de partea contelui. Şi totuşi...

Se strecură între cearşafuri şi avu senzaţia că foşnetul acestora reverbera cuvintele din acea seară ale contelui: „Jocul e departe de a se fi terminat”.

Capitolul 7

— Bună ziua, Lady Alexa, spuse bărbatul cu un glas puţin răguşit, dar care măcar părea treaz. Dacă tot s-a întâmplat să ne întâlnim, aş putea să vă însoţesc un pic?

Mai degrabă jenată de amintirea întâlnirii lor trecute, Alexa îşi dezlipi cu greu privirea de la cartea pe care tocmai o cumpărase de la Hatchards şi pe care începuse s-o despacheteze.

— Se pare că mergem în aceeaşi direcţie, Lord Haddan.

— Nu muşc, spuse Gryff, prinzând o bucată din hârtia de împachetat înainte ca aceasta să cadă pe aleea pietruită. Şi nu trebuie să te temi pentru reputaţia dumitale. Până şi cele mai aprige bârfitoare vor recunoaşte că nu e nimic nelalocul lui să fii văzută plimbându-te cu mine în plină zi.

— Nu-mi fac prea multe griji pentru reputaţia mea, domnule. După cum bine ştii.

— Înseamnă că reticenţa dumitale are legătură cu... un anumit subiect cu care crezi că am să te bat la cap, spuse marchizul acompaniind-o şi aruncându-i o privire insinuantă slujnicei care o însoţea la cumpărături.

Alexa îi şopti câteva cuvinte fetei, şi aceasta se retrase cu discreţie mai în spate.

— Şi ai s-o faci?

— Da, răspunse el, iar figura sobră îi fu îmblânzită de un zâmbet slab. Dar poţi să mă alungi ca pe un câine fără stăpân dacă devin prea enervant.

— Nu sunt niciodată crudă cu animalele, spuse ea, ferindu-se pentru a-şi ascunde zâmbetul. Beat, marchizul nu-i făcuse o primă impresie prea bună, însă era dificil să

nu-i aprecieze umorul autoironic. Cu atât mai puţin cu cele fără stăpân, care sunt şi-aşa destul de abuzate de cei mai norocoşi decât ele.

— Ah, o slăbiciune pentru animale. În special câini. Sunt în mod deosebit încântat să aud asta, având în vedere turnura pe care ar putea-o lua discuţia noastră.

Deci era şi inteligent. Continuând să-şi ascundă faţa în spatele borului bonetei, Alexa răspunse:

— Nu-ţi forţa norocul, domnule.

Zâmbetul slab al lui Gryff se transformă într-o grimasă.

La lumina zilei, Alexa înţelese de ce jumătate din înalta societate – jumătatea feminină, desigur – era gata să i se arunce la picioare. Odată dispăruţi aburii tutunului şi ai alcoolului de pe chipul lui bine conturat, devenea irezistibil de atrăgător. Înţelegea cum privirea aceea leneşă, mărginită de genele groase şi negre, înnebunea femeile.

„Nu-i de mirare că Cerberii stârnesc asemenea reacţii vehemente în societate.”

— Norocul… repetă Gryff. Evident, n-am cum vorbi despre el, spuse, apoi adăugă: Probabil te îndoieşti şi de inteligenţa mea. Numai un idiot ar fi continuat să joace când norocul era atât de evident împotriva lui.

— Cât trăim învăţăm, spuse Alexa sperând să nu fi părut prea îngâmfată.

Sunetul pe care Gryff îl scoase putea fi la fel de bine un hohot de râs sau doar un semn al faptului că-şi dresese glasul. Totuşi, fulgerul din privirea lui fusese o certitudine, deşi nu durase mai mult de o clipă.

— Beau pentru asta! Lapte de migdale, nu coniac. Orice până la lichiorul de migdale. Nu ştiu cum voi, domnişoarele, suportaţi o chestie atât de dezgustătoare.

— Nu prea avem de ales, domnule.

— Ah, nu m-am gândit din perspectiva asta, spuse el, apoi, pentru o vreme, nu se mai auzi decât zgomotul

cizmelor lui pe pietrişul aleii. Din punctul de vedere al unei doamne, multe lucruri pot apărea într-o altă lumină.

— E valabilă şi reciproca, după cum bine pot confirma.

Un hohot de râs îi atrase atenţia spre un băieţel din faţa lor, care tocmai îşi aruncase cercul de lemn în piciorul unui domn mai în vârstă. Ferindu-se de ţipetele guvernantei şi de bastonul victimei, neastâmpăratul îi aruncă un zâmbet strengăresc, care parcă spunea că, indiferent de consecinţe, merita să fii rebel din când în când. Alexa îi zâmbi şi ea. Chiar dacă uneori ai putea răni pe cineva, nu strică niciodată să te bucuri de o fărâmă de libertate. Mai aşteptă câţiva paşi, până când strigătele se disipară, apoi întrebă:

— Mai vrei să scoţi ceva pe gură, domnule, în afară de damf de coniac răsuflat?

— De fapt, da... zise el şi tuşi. Este, e vorba despre o chestiune mai delica...

— Ai observat probabil până acum că nu sunt chiar aşa uşor de şocat.

— Atunci o să spun direct, Lady Alexa. Dacă ar afla Lupul că am vorbit cu dumneata, probabil mi-ar azvârli hoitul la ciori. Dar adevărul e că i-am provocat un mare necaz într-un moment în care nu-şi poate permite aşa ceva.

— Într-adevăr? întrebă sec Alexa, deşi murea de curiozitate să afle cum de avusese Haddan acea foaie, dar îşi păstrase intenţionat tonul neutru, în speranţa că avea să scoată de la el mai multe detalii.

— Da, vezi dumneata, a suferit o serie de probleme legate de afacere, deşi, trebuie să spun, nu din vina lui.

Alexa ridică dintr-o sprânceană într-o expresie despre care spera să aducă a scepticism.

— Serios. Te asigur că şi-a dedicat aproape întreaga energie afacerilor... Marchizul se strâmbă încurcat. Ce vreau eu să spun e că îşi conduce afacerea cu entuziasm... Fir-ar să fie, e al dracu’ de dificil să discut subiectul cu o

domnişoară.

— Dacă te ajută cu ceva, ştiam de sala de jocuri şi de bordel cu mult înainte de a ne întâlni, Lord Haddan.

Gryff păru mai uşurat.

— În cazul ăsta... ideea e că, în afaceri, e foarte atent şi precaut şi s-a spetit învăţând toate dedesubturile financiare, spuse marchizul, având un nou moment de ezitare. Cu siguranţă, asemenea calităţi te pot surprinde, dar, în ciuda reputaţiei lui de ticălos lipsit de principii şi a felului în care-şi câştigă acum existenţa, Lupul nu e nici pe departe bestia despre care se povesteşte. E loial, generos şi plin de umor atunci când vrea să-şi arate această latură. Puţinii oameni care-l cunosc bine vor confirma că este un bărbat absolut echilibrat, ca o armă bună pe care te poţi baza în luptă.

„Mai puţin când o scânteie rătăcită sub formă de femeie cu limba ascuţită îl face să explodeze într-o ploaie de alice."

— Necazurile cu furtul şi cu trişorul fanfaron care a plecat cu banii lui – venite unul după altul – l-au adus, fără vina lui, în pragul ruinei.

„Ruină?"

— Lord Killingworth... victima întâmplătoare a unui jaf şi a unei escrocherii? Alexa nu-şi putu masca surpriza din voce. Zona aceea a oraşul o fi periculoasă, dar şansele ca asemenea lovituri să nu aibă legătură între ele par destul de mici.

— Ai dreptate, fu de acord marchizul. Nu e o coincidenţă. Sunt convins că cineva vrea să distrugă şi Vizuina, şi pe Lup.

Alexa se putea gândi la câteva motive pentru care cineva, bărbat sau femeie, i-ar dori răul contelui. Cu toate astea, simţi o durere în adâncul stomacului la gândul că şi ea contribuise la necazurile lui.

— De ce? şopti tensionată.

— N-am nici cea mai vagă idee. Şi nici Killingworth nu găseşte o explicaţie.

Cumva, răspunsul lui o făcu să se simtă şi mai prost.

— Nesăbuinţa mea nu a făcut decât să mai adauge un necaz la toate celelalte. Lupul a refuzat un împrumut neoficial, insistând să-mi dea o garanţie scrisă în schimbul banilor. A avut încredere în mine că voi avea grijă să nu o pierd. Şi, în schimb, eu... Mă rog, nu trebuie să-ţi mai explic ce s-a întâmplat.

— Îmi pare foarte rău pentru rolul pe care l-am jucat eu şi pentru că te-am pus în situaţia asta ingrată faţă de prietenul dumitale.

— Nu dumneata trebuie să îţi ceri scuze, îi spuse trist Gryff. Eu sunt cel vinovat.

Alexa trase adânc aer în piept. Asemenea celorlalţi Cerberi, Gryff avea o figură remarcabilă. Trăsăturile lui de o frumuseţe masculină erau desăvârşite de o expresie de aroganţă neîmblânzită. Şi totuşi, într-o anume lumină, păreau a se îndulci. „Dur şi totuşi delicat.” Nu putea să-l descrie mai bine de-atât. Şi, deşi nu era o expertă în arta seducţiei, îşi imagina că majoritatea femeilor găseau atractive acest tip de trăsături.

— Nu că l-ar consola cu ceva pe Killingworth, dar incidentul m-a făcut să-mi dau seama că poate ar fi timpul ca un câine bătrân ca mine să înveţe câteva lucruri noi.

— Crezi că este posibil? întrebă ea, privind în altă parte.

— Speranţa nu moare niciodată, răspunse ei recăpătându-şi cinismul. Dacă n-ar fi aşa, poate că viaţa ar fi prea deprimantă pentru a putea fi trăită.

— Înţeleg.

— Ba eu aş spera să nu, îi spuse el cu un fel de stranie tristeţe care-i umbri chipul. N-ar fi o imagine potrivită pentru o doamnă atât de tânără ca tine. Înainte ca ea să mai poată spune ceva, el se înclină subit. La

revedere, Lady Alexa. Te las, amintindu-ţi că nu trebuie decât să spui care e preţul dumitale pentru jumătatea din Vizuină pe care o deţii.

În timp ce-l privea îndepărtându-se, Alexa nu se putu abţine să nu se gândească...

„Oare preţul are să fie prea mare?”

*

Paharul era în dreptul buzelor sale când Connor îl îndepărtă brusc. Cu un alt gest precipitat, îl trânti pe birou, dând glas unei înjurături nervoase:

— Ce naiba, mai bine trimit pe cineva să cumpere nişte porcărie albastră din cea ieftină, ca să ne rămână ultimele picături din licoarea asta preţioasă, bodogăni el, privind mâhnit sticla.

Rezerva lui de coniac franţuzesc vechi era acum doar o baltă vâscoasă. Numai Dumnezeu ştia ce strica echilibrul delicat dintre stejar şi zeamă de struguri[2]. Păr de pisică? Rahat de şobolan? Varză putredă? Ca să nu mai vorbim despre chestiile fără formă şi nuanţă ce nici nu puteau fi identificate.

I se făcea greaţă numai gândindu-se la ele.

— Toate butoaiele au fost făcute fărâme, anunţă McTavish, accentul său fiind dintr-odată foarte uşor de înţeles. Trebuie să fi folosit ciocane de fierar de au făcut din stejar aşchii aşa mici,

— Măiculiţă, eşti o sursă de informaţii tare interesante! izbucni Connor. Îşi regretă imediat sarcasmul când văzu expresia nedumerită de pe faţa butucănoasă a scoţianului. În mod normal, nu se înjosea să-şi arate tristeţea subordonaţilor săi. Dacă vrei să scuipi nişte detalii

2 Brandy-ul de struguri este adesea ţinut în butoiaşe de lemn (îndeosebi stejar) pentru a-i mai domoli gustul şi a-i da o savoare specială, (n.red.)

înfiorătoare, ai putea să găseşti măcar ceva care să ne pună pe urmele ticăloaselor de nevăstuici care au atacat căruţa.

— Da, domnule. Omul îşi frecă nasul aplatizat. Rufus e în drum spre Vizuina Bursucului. Unii dintre băieţii lui care şterpelesc ceasuri în Covent Garden au venit acasă pe la ora aia. Poate o fi văzut vreunul ceva.

— Poate. Contele făcu o grimasă. Dar memoria lor are, de obicei, nevoie de o zgâlţâitură, ca să li se limpezească. Nu am acum suficiente monede pentru a face şmecheria asta.

— Nu vă neliniştiţi din cauza asta, sir. Vizuina Lupului nu a fost prădată de toate comorile ei. Rânjetul celuilalt bărbat dezvălui o serie de goluri prevestitoare de rău în locurile unde îi lipseau dinţii. Fetele oferă o tăvăleală gratis oricui poate da informaţii care să ducă la prinderea ticăloşilor.

— Mii de draci! Asta o să ne aducă un aflux de exagerări!

— Păi, şi e bine?

— N-aş paria pe asta. O conversaţie cu unul dintre foştii lui pugilişti îi oferea de obicei o doză de amuzament bine-venit, dar acum Connor nu avea chef de râs. De ce nu dai o raită pe la Marele Gabriel să vezi dacă vreunul dintre îngerii lui Răzbunătorii n-ar vrea să ne spună ce ştie.

— Da, domnule.

De îndată ce McTavish plecă, Connor se strădui să-şi îndrepte din nou atenţia la numeroasele caiete şi registre aranjate pe birou. De la jocul de zaruri la tăvălelile fetişcanelor, cercetă atent fiecare înregistrare din ultimele şase luni, căutând orice indiciu despre o persoană care i-ar putea purta pică.

Până acum, căutările lui fuseseră inutile, căci nu găsise nimic în afară de câteva greşeli elementare de adunare şi scădere.

Sări peste orice ecuaţie ce implica împărţire, fiindcă nu avea chef să-şi amintească de fracţii. Conceptul de „înjumătăţire” nu era prea edificator în momentul de faţă.

— Să-l ia naiba pe Gryff! mormăi el tare.

Dacă înjurătura ar fi înmulţită cu numărul de dăţi în care o spusese în fiecare ceas...

— Domnu’ meu şi înflăcărat vlăstar al comitatului Kerry.

O’Toole bătu la uşă o dată, din bună-cuviinţă.

— Nu mă deranja, mormăi Connor. Doar dacă nu cumva ia foc afurisitul ăsta de loc.

— Lucrurile par să ia foc pe aici, dar nu e un incendiu.

— Scuteşte-mă de cabotinismele tale irlandeze, dacă nu te superi, şi treci odată la subiect!

Îndoindu-şi mâinile la spate, irlandezul scoase un suspin lugubru.

— A venit cineva să vă vadă, domnul meu.

— Trimite-l la plimbare.

— Mă tem că nu-mi stă în putere.

— Chiar aşa? Bine, să ştii că mie îmi stă în putere să-ţi trag un picior în fundul tău irlandez de aici şi până la Dublin, dacă nu o faci. Contele lovi uşor una dintre pagini. Dată fiind situaţia financiară precară a Vizuinii, putem să ne căutăm cu toţii alte slujbe, aici sau în străinătate.

— N-am vrut să fiu impertinent, domnule, se smiorcăi O’Toole, îndurerat. Doar sincer. Văzând că „el” e un...

— Ea, termină Alexa pentru ei. Desfăcându-şi panglicile bonetei, o lăsă să cadă în braţele întinse ale irlandezului, care, o dată în viaţă, părea mut de uimire. După o clipă, aceasta fu urmată de un mantou gros de lână gri precum cărbunele. Acum, dacă nu te superi, eu şi contele avem de discutat ceva între patru ochi.

Înţelegând aluzia mult mai repede ca de obicei, O’Toole ieşi de-a-ndăratelea din odaie şi trase uşa după el.

Connor îl urmări cum traversa covorul cu paşi

măsuraţi, stârnind în urma lui un nor de mătase indigo scânteietoare şi dantelă crem. Dezlipindu-şi privirea de la privelişte, trase adânc aer în piept, dar tot se pomeni distras de mirosul de verbină şi de iasomie din aerul îmbâcsit de fumul a nenumărate trabucuri.

Îşi drese glasul tocmai pe când ea îşi strângea fustele pe lângă corp şi lua loc.

— Iartă-mă că nu-ţi ofer ceva de băut, Lady Alexa. Dar văzând că nu mai e nimic în lăzile *noastre,* mă tem că nu pot să mă port ca o gazdă bună.

Ochii ei, luminoşi, de o culoare intensă, nici nu clipiră la auzul sarcasmului său intenţionat.

„Bună fată”, zise el în sinea lui, în vreme ce încerca s-o enerveze pentru a o face să-şi piardă stăpânirea de sine. Şi să se înfurie, întâlnirile anterioare îi dovediseră că îşi ieşea din sărite la fel de uşor ca el.

— Deşi mă îndoiesc că ştii ce înseamnă să ai creditori pe urmele tale, continuă el, te asigur că n-am încotro şi trebuie să impun cele mai stricte măsuri de economie pentru a alunga lupii de la uşa noastră.

— De fapt, cunosc prea bine sentimentul ăsta, căci în ultimii ani a trebuit să fac economii la sânge ca să împiedic moşia Becton să ajungă o ruină. Rămase tăcută, coborându-şi privirea la registrele şi hârtiile împrăştiate pe biroul scrijelit.

Vocea ei nu trăda nici resentiment, nici autocompătimire, doar o notă de ironie ambiguă. Connor nu se aşteptase pentru nimic în lume ca o tânără aristocrată să se fi lovit de realitatea sumbră a ceea ce înseamnă să te afli în pragul sărăciei. Luat întru câtva prin surprindere, îşi mască nesiguranţa sprijinindu-şi coatele de birou şi răşchirându-şi degetele.

„La naiba!” Nu-şi putea permite să simtă milă pentru fetişcană. De fapt, nicio altă emoţie. Adunându-se, Connor încercă s-o atace altfel,

— Uite, în ciuda acelei mâzgăleli cu cerneală pe o coală de hârtie, n-ai de ce să fii aici. Ridică o mână să-i arate dulapurile nefinisate şi scaunele cu spătare tari înghesuite în spaţiul restrâns, sticlele goale împrăştiate pe covorul rărit şi pereţii de pe care se cojea zugrăveala, întunecaţi de la stratul de seu scurs din lumânările ieftine. Ăsta nu e cel mai potrivit loc în care să se afle o domnişoară de viţă nobilă.

Gestul lui larg sfârşi prin a-i întări punctul de vedere mai mult decât intenţionase.

În spatele biroului, peste una dintre lăzile goale de rom, sprijinită de lambriu, era pusă statuia unui falus, corectă din punct de vedere anatomic până în cele mai mici detalii, exceptând faptul că avea peste un metru. În ungherul murdar, albul pur al marmurei netede ieşea mult prea tare în evidenţă.

„Mii de draci!”

Luându-şi haina de pe spătarul scaunului său, Connor acoperi iute cu ea mădularul ofensator.

Întorcându-se din nou spre Alexa, descoperi că îşi plecase capul atât de mult, că tot ce vedea el acum era mănunchiul de bucle aurii din creştet. Şuviţele mătăsoase îi săltau în vreme ce umerii îi tremurau, şi, cu toate că erau înăbuşite de cutele şalului ei indian, sughiţurile tot i se auzeau.

„Mii de draci!” Data viitoare când va dori să provoace o criză de isterie unei tinere domnişoare, va fi de-ajuns să dezvelească în faţa ei un penis supradimensionat.

Nu pe al lui, ar putea să adauge. Oricum rămânea fără el şi fără testicule dacă Sebastian afla despre cele întâmplate.

— Acceptă-mi scuzele, Lady Alexa. Tuşind răguşit, îşi scoase o batistă din buzunarul de la jiletcă şi i-o întinse. Am vrut să fiu necivilizat, dar nu să te jignesc.

Singura ei reacţie o reprezentă faptul că se balansă şi

mai tare în faţă şi-n spate.

Îngrijorat să nu leşine şi să moară, el se ridică pe jumătate de pe scaun.

— Să-ţi aduc un pahar cu vin de Xeres? Trebuie să mai fie un strop pe undeva…

Alexa îşi ridică în cele din urmă privirea, cu obrajii înlăcrimaţi de o voioşie reţinută.

— O, nu trebuie să-ţi iroseşti pe mine ultimii stropi din stocul tău preţios, bolborosi ea. După ce luă câteva guri de aer, se linişti şi aruncă o privire peste umărul lui stâng. Ce interesant! Deşi n-am apucat să văd prea bine, se pare că sunt nişte deosebiri faţă de cel al unui berbec sau al unui armăsar. Dar îmi închipui că împinge la fel.

Connor căzu ca un bolovan înapoi pe scaun. Deschise gura, intenţionând să scoată o înjurătură care ar fi alungat orice femeie din cameră. Dar nu reuşi să elibereze decât un hohot de râs.

— Să nu-mi spui că eşti obişnuită şi cu reproducerea oilor şi a cailor!

Colţurile gurii ei se ridicară lăsând la vedere vârful roz al limbii care îi atinse în treacăt buza de jos.

— Pe deplin.

Un alt hohot tunător îi răsună din gâtlej.

— Eşti, fără îndoială, cea mai scandalos de îndrăzneaţă domnişoară pe care am întâlnit-o vreodată.

— Aşa mi s-a spus. *Ad nauseam.*

— O erudită în latină, dar şi o specialistă în zootehnie?

— Şi în greacă, răspunse ea. Alături de geometrie, trigonometrie, biologie, chimia solului şi o mulţime de alte domenii considerate nepotrivite pentru femei. Dar, îţi spun din nou, „feminină” nu este un adjectiv folosit de obicei pentru a mă descrie.

„Nu?” în ochii lui, ea era negreşit feminină. *Ademenitor de feminină.* Într-atât încât fu nevoit să-şi pună mâinile la ceafă pentru a le opri să se întindă peste blatul

de lemn care îi despărţea.

— Cum reuşeşte Sebastian să te ferească de necazuri? întrebă el, sperând că menţionarea fratelui acesteia avea să-i distragă atenţia de la farmecele ei.

— Nu poate. Niciodată nu a reuşit, deşi a încercat mereu. Ciupi tivul mănuşii. Şi acum, desigur, are mâinile ocupate cu mireasa. Ceea ce este, din anumite puncte de vedere, ca şi cum ţi-ai lua degetele de pe tigaie şi ţi le-ai băga în foc.

Buzele contelui zvâcniră.

— Dar Nicola pare întotdeauna foarte calmă, stăpână pe ea şi o adevărată doamnă când sfidează o poruncă sau dă ordine. Aşa că Sebastian nu observă niciodată că se frige. Pe când eu, pe de altă parte, nu reuşesc decât să-ntind nervii tuturor la maximum atunci când fac scandal. Inclusiv pe ai mei.

Alexa rosti cuvintele atât de încet, încât Connor se întrebă dacă vorbise pentru sine sau i se adresase lui. Totuşi, nu se putu abţine să nu răspundă:

— N-ar trebui să te compari cu Lady Becton.

— Ha! Crede-mă, sunt mai mult decât conştientă de asta, domnule.

Râsul ei avea ceva fragil. Preţ de o clipă, el reuşi să vadă dincolo de replicile inteligente şi de atitudinea îndrăzneaţă şi întrezări cât de fragilă era de fapt.

„Mândrie înţepată. Furie nesigură. Vulnerabilitate la ironii.” O, se putea ascunde în spatele unei atitudini bătăioase şi sub o rochie demodată, dar, în momentul de faţă, tot goală era în ochii lui. Poate pentru că sentimentele îi erau mult prea familiare.

— Calităţile pe care le descrii, Lady Alexa, nu sunt singurele care atrag un gentleman.

— Ai, cu siguranţă, o mulţime de cunoştinţe empirice în domeniul ăsta, domnule, spuse ironic Alexa, punându-şi la loc armura. Deşi, din câte am văzut, nu eşti peste

măsură de discriminator. Ezită doar o fracţiune de secundă. Se pare că oricine poartă fustă ţi-e pe plac. Până la urmă, m-ai sărutat până şi *pe mine.*

— Nu trebuie să-ţi faci griji. N-o să se mai întâmple.

Ea îşi feri privirea, dar nu înainte ca el să surprindă scânteierea lacrimilor în ochii ei.

— Sunt mult prea conştientă de asta, domnule.

„Fir-ar!” Nu era obişnuit să simtă prea des un junghi de vinovăţie – sau orice altă emoţie –, aşa că găsea acest sentiment al naibii de neplăcut. Cu cât se termina mai repede întâlnirea lor, cu atât mai bine era pentru amândoi.

Cu o mişcare bruscă, dădu deoparte câteva registre.

— Văd că te-am jignit deja, aşa că aş putea continua să-ţi vorbesc pe şleau. Nu prea am timp de irosit într-o conversaţie de complezenţă, deci, dacă nu te afli aici din alte motive decât simpla curiozitate, Lady Alexa, ţi-aş sugera să te întorci cât mai repede într-un mediu mai prielnic pentru tine. Şi să rămâi acolo. Am vorbit serios când am spus că locul tău nu e aici.

Genele ochilor ei ce priveau în jos îi ascunseră orice reacţie la brutalitatea intenţionată din vocea lui.

— De fapt, domnule, este...

Vocea Alexei se stinse brusc. Se uitase la una dintre paginile liniate, iar acum îşi apropia şi mai mult privirea.

— E o greşeală aici, anunţă ea. Scoţându-şi o mănuşă, Alexa indică suma scrisă sub una dintre coloanele conturilor debitoare. Apoi îşi mişcă puţin degetul. Şi aici.

— Nu trebuie să-ţi iei rolul de coproprietară prea în serios, mormăi el. Eram pe cale să fac corecturile astea.

Ea se înroşi de la gulerul rochiei în sus, dar singurul răspuns la sarcasmul lui fu o tăcere demnă.

Care îl făcu să se simtă şi mai nemilos.

Alexa tocmai voia să închidă registrul, când acesta se deschise la secţiunea cu cheltuieli. Se încruntă puţin, apoi îşi ridică uşor privirea.

— Dai prea mulţi bani pe aşternuturi de pat. Dată fiind cantitatea înregistrată aici, ai putea să le comanzi direct de la fabrică şi ai obţine un preţ mult mai bun.

— Hmm.

Deşi nu voia să recunoască, sugestia era inteligentă.

— Ştii, te-ai putea asocia cu alte stabilimente şi să cumpăraţi angro, continuă ea. Ceea ce ţi-ar aduce şi mai multe economii. În timp ce vorbea, mai răsfoi repede câteva pagini. Dacă vrei, pot face un studiu mai amănunţit al achiziţiilor lunare şi pot întocmi o listă cu alte sugestii. Poate nu cunosc alte aspecte ale afacerii, după cum te-ai ostenit să sublimezi, dar am multă experienţă la comandarea lucrurilor necesare cu un buget limitat. Am învăţat tot felul de modalităţi de a reduce costurile.

Degetele lui Connor începură să bată darabana pe sugativa pătată de cerneală. Surprinsese licărul de nesiguranţă din ochii ei. Şi vulnerabilitate. Nu trebuia decât să-i mai arunce o replică sarcastică, pentru a o pune la punct. Ironia n-avea să fie atât de dureroasă încât să nu-şi poată reveni.

Îşi îndoi mâna. Apoi îşi frecă falca.

— N-aş fi crezut niciodată că voi spune aşa ceva, dar recunosc că un parteneriat cu o doamnă având talentele tale ar avea potenţialul de-a fi... profitabil. Încet, aproape blând, adăugă: însă ce sugerezi e imposibil.

— De ce?

Cum nu dorea să fie martorul dezamăgirii despre care ştia că se citea pe faţa ei, contele se uită în registrul încă deschis.

— Hai, lasă. Dacă aş înşira toate motivele, aş umple restul paginilor.

Se auzi un oftat drept răspuns, împreună cu un foşnet slab de mătase, în vreme ce ea îşi împreuna mâinile în poală.

— Ba chiar mai multe, presupun.

Din cine ştie ce motiv, nu-l mira că făcea faţă ostilităţii cu un umor sec, nu cu şiroaie de lacrimi.

— Dar e al naibii de incorect, adăugă ea repede, unghiul în care-şi înclinase sfidător bărbia accentuându-i linia graţioasă a gâtului. Aş putea să fac treabă mai bună în această privinţă decât majoritatea bărbaţilor, dacă mi s-ar da o şansă.

— Nu mă îndoiesc, spuse el ţâfnos.

Ea roşi, şi, dintr-un motiv greu de înţeles, sângele lui se înfierbântă la gândul că îi dăruise Alexei puţină plăcere.

Fără a da drumul registrului, Alexa se foi pe scaun.

— Totuşi, nu am venit aici astă-seară pentru a-ţi aminti de situaţia în care te afli.

— Dacă încerci să-mi stârneşti curiozitatea, recunosc că ai reuşit. Din plin.

Alexa îi stârnise şi o reacţie mult mai visceralã. Mişcându-se, corsajul i se mulase pe sâni, şi îi vedea acum prin lână sfârcurile ispititor de întărite.

„Bestie.” Connor simţi nevoia copleşitoare de a-şi vârî mâinile în corsajul ei şi a-i mângâia formele pline, exact aşa cum făcuse la prima lor întâlnire. Încă îşi amintea căldura minunată a cărnii ei şi focul din privire când se topise sub atingerea lui. Amintirea îl făcu să se simtă şi mai mult ca un lup vorace, gata să devoreze orice bucăţică fragedă de came...

— Îţi datorez scuze, domnul meu.

Trăgând o gură potrivită de aer, îşi alungă asemenea gânduri.

— A fost o greşeală să iau asta de la Lord Haddan prin înşelăciune, zise Alexa şi puse bucata de hârtie pe birou. Adică... dându-mă drept bărbat. O sclipire războinică apăru în ochii ei şi nu se putu abţine să adauge: în afară de asta, am câştigat cinstit.

Connor se trezi zâmbind.

— Da. Haddan spune că eşti foarte pricepută la jocul

de cărţi. Păcat că nu putem juca şi noi... *mano a mano,* cum ar spune aliaţii noştri spanioli.

— Unu la unu, repetă ea încet.

— Reduce conflictul la elementele esenţiale... cum ar veni. Mărturisesc că mi-ar plăcea să te văd în acţiune.

— Am putea să împărţim cărţile şi să începem o rundă sau două de luptă unu la unu... cum ar veni.

Connor îşi înăspri expresia.

— Nu astă-seară, Lady Alexa. Fortuna e o amantă nestatornică, aşa cum ai să afli, poate, într-o zi. Eu ştiu din experienţă când să nu-i stârnesc furia. Îşi înfipse unghiile în palme. Şi aş prefera să nu-i stârnesc furia nici lui Sebastian. Să lăsăm lucrurile cum sunt. Bucata de hârtie rămase neatinsă. În ceea ce priveşte asta... Contele împinse poliţa pe biroul din stejar scrijelit. Respectând mersul lucrurilor între gentlemenii onorabili, o răscumpăr când am bani. Şi nu am. Cel puţin nu în momentul de faţă. Se trase înapoi de la birou. Păstreaz-o tu. Dar încearcă să nu procedezi ca Haddan şi să-mi spulberi toate speranţele jucând pe mize foarte mari, te rog. Ar trebui să se poată rezolva în câteva zile.

— Nu contează cât durează, nu ai de ce să-ţi faci griji. Nu sunt necugetată de felul meu şi, după seara asta, o să redevin o persoană chibzuită, răspunse ea.

El nu era nici pe departe atât de optimist. Poate că ghinionul avut în ultimul timp îi întinsese nervii până la limită, dar instinctul îl avertiza că lucrurile nu aveau să se aranjeze atât de uşor.

Alexa îl auzi râcâind scaunul şi înţelese că ăsta era modul lui de a-i spune că putea pleca. Ea se ridică repede, luându-şi poşeta împreună cu bucata de hârtie şi se întoarse spre uşă – nu fără să mai arunce o privire plină de râvnă către registru.

— Te voi lăsa să continui... orice ai început să faci între aceşti patru pereţi, domnule.

— O clipă! zise şi se întinse după haina lui.

— Nu trebuie să te mişti din Vizuina ta, domnule. Am venit singură aici şi sunt perfect capabilă să plec la fel. Am plătit birja să mă aştepte la capătul străduţei.

— Se poate. Dar, cum suntem parteneri, cel puţin pentru încă o vreme, am un interes legitim să te conduc în siguranţă până la vehicul.

Ea îl fixă cu o privire stranie.

— Aşadar, afacerile înainte de plăcere?

— Nu încerca să mă înfurii, Lady Alexa. Contele o luă de braţ. Sunt sigur că putem petrece câteva minute împreună lăsând deoparte ostilităţile.

Capitolul 8

O ceaţă umedă se strecurase acolo, aducând cu ea atmosfera viciată şi mirosul nociv ale bordelurilor din jur. Trăgându-şi în sus gulerul mantoului, peste nas, Alexa scrută străduţa în ambele direcţii. Birja cu care venise nu se vedea nicăieri.

— Poate nu m-a auzit când i-am spus să aştepte.

— Nu contează. Contele o luă iar de braţ. Nu e decât o scurtă plimbare la dreapta până în locul unde se adună de obicei birjarii şi îi aşteaptă pe gentlemeni să termine de chefuit.

Alexa îi permise s-o conducă pe lângă un canal cu apă reziduală şi apoi pe o alee dosită.

— Doamne sfinte, oare un loc mai... plăcut n-ar fi mai bun pentru afacere?

— Murdăria şi pericolul fac parte din atracţia exercitată de un loc ca Vizuina Lupului, răspunse contele, trăgând-o şi mai aproape de el, ca să nu se atingă de zidul murdar. Dar nu are de ce să-ţi fie frică. Nimeni din cartier

nu va căuta să-mi facă necazuri.

Alexei nu îi era deloc frică. În mod destul de absurd, deşi înaintau prin gunoiul mocirlos în vreme ce auzea râcâielile şobolanilor, se simţea în largul ei la braţul lui. Mai mult decât atunci când dansase în splendoarea şi strălucirea de la Mayfair.

Închizând ochii, mai că reuşea să-şi imagineze că scârţâitul unei balamale ruginite era o notă joasă scoasă de un violoncel, iar şuieratul vântului printr-un geam spart, trilul unui flaut.

Era perfect conştientă de ironia acestor imagini. Oftă, înfofolită în mantoul ei. Numai ea putea considera înaintarea lor printre gunoaie mai romantică decât un vals dansat pe parchetul lustruit.

— Pune-ţi gluga.

„Gata cu reveriile de fetişcană.” Contele făcea asta din interes, nu din plăcere.

O lumină slabă de la una dintre ferestrele cu obloane îi dădu de înţeles că urma un spaţiu între clădiri. De acolo, începea un alt labirint de străduţe cu multe cotituri,

— Nu prea pare necesar, domnule, protestă Alexa. E beznă, şi port bonetă şi o mantie care îmi acoperă complet picioarele.

— Imediat ce trecem de următoarea alee, ieşim în strada unde aşteaptă birjele. Acolo sunt întotdeauna câteva felinare, şi superbele tale bucle aurii sunt uşor de recunoscut, chiar şi pe jumătate acoperite cu o bonetă.

Killingworth îi considera părul „superb”? Ei i se păruse întotdeauna într-o nuanţă mohorâtă de castaniu-deschis.

— De fapt, domnule, nu sunt aşa uşor… de remarcat.

El se opri brusc, trecându-şi mâinile înmănuşate peste umerii ei.

— Prefer să mă asigur decât să-mi pară rău…

Pentru o clipă, Alexa crezu că pocnetul puternic care îl întrerupse era doar unul dintre sunetele ameninţătoare ce

veneau de la bordelurile din Southwork. Dar el se aplecă brusc în faţă, împingând-o brutal deoparte cu degetele cuprinse de spasme.

Cu ecoul împuşcăturii răsunându-i încă în urechi, Alexa se izbi de o uşă din scânduri, lemnul crestat trecându-i prin mantie şi rupându-i rochia. Umbrele păreau să se trezească la viaţă, formele întunecate, distorsionate învârtindu-se ca nişte diavoli fără astâmpăr. Răsucindu-se pentru a se îndepărta de uşa spintecată, îl văzu pe Connor în picioare, dar încovoiat într-un unghi ciudat.

Preţ de o clipă, pe alee se aşternu o linişte stranie, care fu însă imediat sfâşiată de paşi care fugeau scârţâind pe resturile de sticlă spartă.

O siluetă neagră, estompată, apăru din ceaţa densă în spatele lor.

— Fugi, Lady Alexa! Înainte şi la dreapta! zise contele şi se întoarse stângaci pentru a opri atacul,

Alexa strigă să-l avertizeze când se ivi un pistol, cu ţeava profilată pe fundalul unui vălătuc de abur fantomatic.

Văzu o izbucnire de scântei, însoţite de pocnetul aspru al unui rateu.

— Fugi, fir-ar, *fugi!*

Ignorând strigătul înăbuşit al lui Connor, ea porni spre el, dar alunecă şi căzu grămadă pe o bară de fier care ieşea dintre nişte scânduri ce pocniră sub greutatea ei.

Înjurătura contelui fu imediat urmată de o alta guturală. Venind în fugă, atacatorul său spintecă aerul cu arma, ţintind înspre capul lui Connor, tocmai când acesta începu să zbiere din nou.

— Lady Alexa...

Împins înapoi, reuşi să pareze cu antebraţul, dar forţa îl făcu să se împleticească îndărăt. Avântul celuilalt bărbat îl făcuse să treacă de conte şi, în cele câteva secunde cât dură să se întoarcă, Connor apucă să se lase pe vine într-o postură defensivă. Mutându-se cu precauţie, părea să

încerce a-şi găsi un punct de sprijin mai bun.

Dar în confuzia creată de îmbârligătura de umbre şi de lumini ce se deplasau rapid, Alexa reuşi totuşi să vadă că ceva nu mergea bine. În plus, respira neregulat şi gâjâia de durere.

Ea nu îndrăzni să scoată un sunet, de teamă să nu-i distragă atenţia.

Ca un animal de pradă care adulmecă sânge, atacatorul contelui se apropie de pradă. Scoţând fulgerător un cuţit din cizmă, omul începu să spintece aerul cu lovituri iuţi.

— Lupul Irlandez, nu? spuse el în batjocură, aplecându-se brusc la dreapta, cu o mişcare care îl forţă pe Connor să se dea înapoi spre zidul întunecat. Eşti mai degrabă ca un căţeluş de salon din Franţa, dacă e să judec după cum te lupţi.

O altă alonjă îi tăie lui Connor orice retragere. Încă un pas rapid în lături şi avea să fie ţintuit de cărămizile tocite.

Lipăitul prin noroi acoperi paşii Alexei care se repezi înainte. Când lama se ridică fulgerător, ea aruncă bara cât de tare putu. Fierul se ciocni de os cu o bufnitură înfiorătoare.

— Nu te întoarce niciodată cu spatele la un terier de Yorkshire, bombăni ea în timp ce omul cădea grămadă la picioarele ei. Luând repede cuţitul dintre degetele lui fără vlagă, ea îşi ridică privirea.

— Nu te supui niciodată ordinelor? mormăi Connor.

— Foarte rar. Alexa luă o gură de aer, pentru a-şi opri tremurul vocii. Lucru pentru care s-ar cuveni să-mi fii profund recunoscător.

El nu reuşi să bâiguie nimic, nici mulţumiri, nici altceva, căci începu dintr-odată să se clatine. Ea apucă să-l prindă de haină, deşi greutatea lui aproape o dărâmă. Frica o lovi cu tot atâta putere.

— D-domnule?

Tăcerea lui profundă era chiar mai înspăimântătoare. Acum, că bravada necugetată luase sfârşit, Alexa înţelese deodată cât de speriată era. Deşi erau strânse pumni în faldurile mantiei, mâinile începură să-i tremure.

— Killingworth!

Îl zgâlţâi puţin, dar fără efect. Părul lui lung, acum ud de sudoare, se atinse de pieptul ei, dar tot nu-i răspunse.

Cu un geamăt de durere, omul de la picioarele ei începu să se mişte.

— Killingworth, trebuie să plecăm de aici! „Dar încotro?" Ea încercă înnebunită să-şi amintească exact cuvintele lui. Spusese oare „la dreapta"?

„Gândeşte-te! Gândeşte-te!" Mintea îi era confuză, dar un strigăt aspru venit de aproape o făcu să acţioneze.

— Taurule! Ai pus laba pe el?

Înconjurând pieptul lui Connor cu braţele, Alexa reuşi să înainteze clătinându-se. Era un om solid, lat în umeri şi musculos. Nu ştia cât timp mai putea să care povara asta inertă...

Nu. Nu avea să-şi permită să gândească aşa.

Rugându-se ca memoria să nu-i fie la fel de şovăielnică precum curajul, se strecură prin deschizătura dintre cocioabe şi o porni clătinându-se pe aleea de la dreapta. Nu îndrăzni să se uite în urmă.

— Killingworth, bolborosi ea între două guri de aer. Ciocnirile şi juliturile aveau să-l facă sigur să-şi vină în fire, dacă rugăminţile ei nu reuşeau. Doamne sfinte, mă auzi?

Apoi un alt strigăt răzbi până la ea, ca un răspuns ironic la întrebarea ei.

— Mii de draci! Ecoul, deşi distorsionat de labirintul aleilor întortocheate, transmitea şi nota de furie din acea voce. Lăsaţi-l să plece.

— E rănit... ştiu că e. Ar fi mort de-a binelea dacă n-ar fi avut-o pe afurisita de căţea să-l ajute. Nimeni n-a zis nimic că-s doi, dar jur că n-o să ajungă departe...

— Tacă-ţi fleanca şi scoală! Pe unde au luat-o?

Impulsionată de zgomotul urmăririi, Alexa îşi adună puterile rămase pentru a înainta pe aleile întortocheate. Dar ştia că nu putea să menţină acel ritm prea mult timp. Deşi ticăloşii puteau rămâne în urmă, pornind-o într-o direcţie greşită o dată sau de două ori, aveau să le ia în scurt timp urma.

Înăbuşindu-şi panica, se opri puţin să îl prindă mai bine pe Connor de haină. Obrazul ei, deja julit până la sânge de la mai multe căderi, se izbi de o scândură ruptă. De teamă şi frustrare, îl răsuci pe conte şi îl împinse cu putere.

— La naiba, domnule! Încearcă să mergi pe picioarele tale.

De această dată, îndemnurile ei îl treziră oarecum la viaţă, dar nu reuşi decât să scoată un geamăt slab.

Ochii Alexei se umplură de lacrimi de uşurare când îi văzu pleoapele deschizându-se.

— Care dracu'…

— Nu unul, ci doi. Te urmăresc cu încrâncenare. Îl mai împinse o dată, urnindu-l puţin. Trebuie să ne grăbim.

Nu avea habar dacă el îi înţelesese sau nu îndemnurile, dar îl văzu că se ridică. Îşi petrecu un braţ pe după umerii ei şi reuşi să se târască scrâşnind din dinţi.

Dar înaintau groaznic de încet. Alexa se aştepta ca din clipă în clipă să fie nimeriţi de un glonţ sau spintecaţi de lama unui cuţit.

— Încă un pas, încă un pas.

Repeta la nesfârşit aceste cuvinte. Nu avea energie să se mai gândească şi la altceva.

Într-un final, zări o lumină în faţa lor şi mai că izbucni în lacrimi de bucurie.

O altă înjurătură se auzi din întuneric. Conştientă că paşii se apropiau, Alexa înaintă cu viteză, într-o ultimă forţare frenetică.

Ea şi Connor ieşiră pe o stradă pavată grosolan. După cum îi spusese chiar el, două birje erau oprite acolo. Unul din cai îşi înălţă capul şi dădu de câteva ori din coadă. Dar birjarii rămaseră locului, cu pălăriile trase pe frunte, încercând să se încălzească pe capre în timp ce vântul făcea să zornăie bucăţile de alamă prinse de fâşiile de piele uzată.

Mai fu nevoie de un strigăt şi de o zguduitură a trăsurii celei mai apropiate pentru a stârni vreo reacţie.

— Ajutaţi-ne!

— Să vă ajutăm? De sub fularul înfăşurat în jurul gâtului şi al feţei veni un mormăit aspru. Trebe’ să fii nouă la asta, răţuşco, răspunse birjarul. Ai să-nveţi destul de repede că pe aici trebe’ să-ţi porţi singură de grijă.

— Da, drăguţo, strigă însoţitorul birjarului. Dacă tipu’ ăsta-i beat mort, e rându’ tău să-l împingi. Bagă-l înăuntru şi scotoceşte-i prin portmoneu.

Când Connor mormăi revoltat, Alexa trase zăvorul de la uşă.

— Urcă, îi porunci ea, trăgându-l brusc de pantaloni.

— Aşa trebe’ să faci, scumpete. Evident amuzat de efortul ei, birjarul îi întinse biciul. Vrei să-l încerci pe fundu’ lui? La unii gentlemeni le place să simtă pielea asta.

— Aş prefera să-l întorci spre crupa calului. O ultimă sforţare, şi Connor aterizã greoi pe podeaua birjei. Alexa îl urmă. Du-ne de nici numaidecât, şi o să împart cu tine ce are domnul în portmoneu, nu cu şacalii de pe urmele noastre.

Birjarul bâjbâi după hăţuri.

— Îi o plăcere să fac afaceri cu tine.

Alexa tocmai îşi trăsese piciorul de pe treapta de fier, când simţi că o trăgea cineva de fuste. Simţind că se apleacă pe spate, se smuci cu toată puterea.

Se auzi zgomot de material sfâşiat, iar mâna întinsă rămase doar cu o bucată de dantelă din jupon.

— Dă-i bice! ţipă ea, trântind portiera.

Birjarul nu mai ezită.

— Lady Alexa! Lady Alexa! Împreună cu zăngănitul roţilor, numele îi răsună pe pavajul denivelat. Să nu crezi c-o să uităm de căţeaua Lupului.

— Încotro mergi, răţuşco? zbieră birjarul după câteva cotituri.

Alexa îşi muşcă buza. Casa din oraş a mătuşii ei ieşea din discuţie. „La Henry?” Nu prea avea încredere că vărul ei şi-ar putea păstra mintea limpede într-o situaţie de criză. „Acasă la conte?” Doamne sfinte, habar n-avea unde locuia...

Simţi că vehiculul începea să încetinească.

Rugându-se în sinea ei să ia decizia corectă, Alexa îi strigă iute birjarului pe unde s-o ia.

*

— O, Doamne! După ce îşi şterse sângele de pe mâinile bine îngrijite, Cameron Daggett îşi netezi lavaliera, deşi niciunul dintre pliurile complicate nu era deranjat. Haina şi cămaşa par distruse. Nu că ar fi mare pierdere, având în vedere că au fost făcute de o mână mult mai stângace decât a lui Weston sau a lui Stutz.

— La naiba cu afurisitul meu de croitor! reuşi să murmure Connor.

— Da, îţi spun asta de secole, Lupule. Omul ar merita să i se ardă toate modelele şi să i se înfigă cuie înroşite sub unghii.

Alexa slăbi puţin strânsoarea paharului ei cu brandy. Vorbele sacadate ale lui Connor erau doar o fantomă a obişnuitului său mârâit, dar tot i se păreau întru câtva liniştitoare. Nu scosese niciun sunet pe drumul lung făcut cu birja, nici măcar când ea se chinuise să-l ridice pe banchetă.

„Lupul a fost amuţit?” Începuse să se teamă de ce era mai rău.

După ce sorbi puţin alcool să-şi liniştească nervii, se aplecă să se uite mai îndeaproape la gaura cu margini neregulate ce se zărea în lateralul lui. Şi îşi dori să n-o fi făcut. Vederea sângelui nu era ceva nou pentru ea. Văzuse multe accidente în timp ce administra un domeniu. Dar totuşi o rană de glonţ părea mult mai... personală.

Ferindu-şi repede privirea, Alexa se strădui să fie stăpână pe vocea ei.

— Nu crezi c-ar trebui să chemăm urgent un chirurg, domnule Daggett?

— Am şi făcut-o, Lady A. Prietenul contelui îi scosese cămaşa ruptă şi examinase rana cu blândeţe. Glonţul nu pare să-i fi pătruns în plămân...

Probabil că nu, observă ea, căci contele reuşi să mârâie tare:

— La naiba, Cam, nu!

— Totuşi, ar trebui scos cât mai repede posibil, continuă Cameron, ignorând cu mult calm întreruperea.

— Fără chirurg, adăugă Connor prin dinţii încleştaţi. Prefer să nu ştie nimeni de asta...

— Aşa m-am gândit şi eu, răspunse prietenul lui pe un ton nepăsător. Omul în cauză e, la fel ca noi, fost militar şi înţelege că unele situaţii cer mare discreţie. Făcu o pauză să ia o foarfecă şi să taie o bucată de pânză pârlită. Se poate conta pe el să-şi ţină gura.

— Cum poţi să fii aşa sigur?

Cameron zâmbi.

— Mai întâi, pentru că îi plătesc o sumă scandaloasă pentru a păstra tăcerea cu privire la serviciile pe care mi le face din când în când. Şi, în al doilea rând... Mâini experte mai scoaseră o bucăţică de material... Fiindcă ştie că, dacă nu respectă înţelegerea noastră, îi voi rupe toate ce 27 de oase ale mâinii drepte.

Contele nu se osteni să întrebe dacă doctorul era dreptaci.

— Domnule Daggett, nu poţi...

Din pricina îngrijorării, vorbele Alexei sunară doar puţin mai tare ca şoaptă.

Faţa lui Connor se făcuse alarmant de cadaverică, iar conturul profilului său abia se distingea pe damascul alb al pernelor, în contrast, claia lui de păr negru şi cearcănele vineţii de sub ochi ieşeau în evidenţă ca o bucată de tăciune. Încleştarea maxilarului său dădea de înţeles că avea dureri mari.

— Dacă ţi-ai terminat paharul de brandy, Lady A, fii drăguţă şi toarnă un strop şi pentru domnia sa. Şi apoi haide aici să ţii ligheanul acesta. Cameron oprise sângerarea masivă.

După ce îi turnă contelui prin buzele strânse o înghiţitură de alcool – în care pusese o doză bună de laudanum întinse mâna după un burete.

— Lady Alexa. Abia atunci îşi dădu contele seama că era şi ea în odaie, însă nu reuşi să o vadă decât câteva clipe. Mii de draci, înjură el cu glas pierit. E-e în pericol...

— Stai liniştit, Lupule. E în siguranţă acum.

— Nu, nu e. I-am rostit numele. Tre... trebuie s-o scoţi de aici, stărui contele. Să plece departe de oraş...

Cuvintele i se stinseră într-un mormăit nedesluşit. Văzând că prietenul lui îşi pierduse din nou cunoştinţa, Cameron se apucă de neplăcuta sarcină de-a curăţa rana cea urâtă.

Fiindcă mâinile îi tremurau atât de tare, încât risca să verse apa pe plapumă, Alexa îi fu foarte recunoscătoare pentru calmul de care dădea dovadă şi pentru îngrijirile eficiente. Lucra metodic în tăcere, aşa că nu vorbi nici ea, mulţumindu-se să admire îndemânarea cu care făcea aşa o treabă delicată.

— Am şters petele de sânge, Lady A?

Ea îşi dădu seama că el terminase de spălat cu buretele şi o privea acum cu o expresie de amuzament sarcastic pe faţă.

— Să te intrige oare nuanţele de crem şampanie şi roz somon ale jiletcii unui gentleman? Sau poate de vină e cercelul cu diamant din urechea mea?

— Iartă-mă. Mă holbam, nu? Ce grosolănie din partea mea! Alexa încercă să-i vorbească în acelaşi mod detaşat şi plin de haz.

Însă nu-şi putu reţine tremurul uşor al buzelor. Dar şi-aşa am profitat deja îngrozitor de mult de bunăvoinţa ta, dând buzna la ora asta imposibilă şi aducându-ţi o groază de necazuri.

El îi întâmpină scuzele cu o fluturare a mâinii.

— Eşti bine-venită în umila mea casă la orice oră.

Ochii ei îi urmăriră mişcarea mâinii. Cuprinse cu privirea eleganţa rafinată a şifonierului de mahon sculptat, brocarturile bogate, mătăsurile groase ale tapiţeriei şi acuarelele delicate cu peisaje din Veneţia atârnate peste şemineu. Amestecul era neaşteptat. Intrigant. Misterios.

Cam ca omul care locuia acolo.

— Ei bine, poate nu chiar atât de umilă. El zâmbi, de parcă îi citea gândurile. Oi fi eu cunoscut ca unul dintre Cerberii rapace – un animal sălbatic, periculos –, dar îmi place să mă bucur de tot confortul când sunt acasă.

Ea îi răspunse cu un zâmbet nesigur.

— Mă încred în tine că nu-mi vei strica reputaţia, murmură el. Foarte puţini oameni au avut ocazia să ajungă în adăpostul meu.

— N-am gura slobodă, domnule Daggett. Îţi promit că nu voi dezvălui nimănui secretul tău.

— Că tot veni vorba despre secrete... zise el şi-şi atinse bărbia cu un deget. Ne confruntăm cu o situaţie extrem de delicată.

Alexa îşi dădu brusc seama că era posibil să-l fi pus

într-o situaţie jenantă.

— Sper că nu te superi că l-am adus pe Lord Killingworth aici. Nu ştiam unde altundeva să mă duc cu un domn pe jumătate mort agăţat de gâtul meu – adică, mă rog să fie doar pe jumătate mort.

— Te asigur că e nevoie de mai mult decât un glonţ în beznă pentru a-i veni de hac Lupului Irlandez. De-a lungul anilor, a dejucat foarte multe încercări ale celor care voiau să-i facă de petrecanie. N-avem niciun motiv să credem că l-a părăsit norocul chiar acum.

— Sunteţi prieteni de multă vreme? Pari să ştii destul de multe despre el.

— De când eram căţelandri, repartizaţi la statul-major al generalului Broughton de la Lisabona. Cât priveşte trecutul lui, mi-e groază să-ţi spun că escapadele noastre de atunci încolo pot umple o carte de aventuri destul de groasă.

Alexa se uită în jos la unul dintre volumele legate în marochin de pe noptieră. „O, ce n-aş da să citesc acele pagini!”

— Ei bine, detaliile din viaţa contelui nu mă interesează deloc, se grăbi ea să adauge, sperând că vocea îi suna îndeajuns de indiferentă.

— Sigur că nu, zise Cameron strângând din buze. De ce te-ar interesa?

Temându-se că se înroşise un pic la faţă, asortându-se cu nuanţa draperiilor, ea se ridică deodată şi duse ligheanul înapoi la măsuţa de toaletă.

Fu scutită de o altă situaţie jenantă de o bătaie la uşă.

— Trebuie să fie Thurlowe.

Îl pofti pe chirurg înăuntru şi îi făcu loc lângă pat. Fostul soldat nu pierdu vremea cu politeţuri. Îl salută în treacăt pe Cameron, îşi suflecă mânecile şi îl examină repede pe contele leşinat.

— Am văzut şi lucruri mai rele, mormăi el laconic. Îşi

deschise geanta şi scoase câteva instrumente ascuţite. Dă-o afară pe doamnă, porunci el fără să-şi ridice privirea. Dacă nu cumva vrei să mă plăteşti pentru îngrijirea a doi pacienţi în loc de unul.

— Trebuie să ştiţi că nu am leşinat niciodată în viaţa mea, spuse Alexa.

Dar în sinea ei admise că exista întotdeauna posibilitatea să înceapă să o facă. Bisturiul semăna înfiorător cu un instrument al Inchiziţiei spaniole.

— Are dreptate, Lady A, zise Cameron încet.

Mda, chiar avea. Celelalte instrumente înşirate pe masă păreau la fel de ameninţătoare.

— De ce să nu ieşi puţin pe hol? Thurlowe te poate asigura că eu am deja experienţă ca asistent al lui.

Chirurgul mormăi în vreme ce verifica lama bisturiului pe degetul său mare.

— Foarte bine, aprobă ea şi se îndreptă spre uşă, înainte ca bolboroselile din burtă s-o facă să iuţească pasul.

Capitolul 9

Totul se termină destul de repede. Thurlowe apăru cu un zâmbet satisfăcut pe buze. Trecu pe lângă ea fără să-i spună o vorbă, hotărât să ia o grămadă de bani – împreună cu ceva ce părea să fie un glonţ de plumb deformat – în buzunarul de la jiletcă.

Cameron fu un pic mai binevoitor.

— Totul e bine, îi şopti el. Glonţul a ieşit întreg. Lupul nu se va trezi prea curând, căci Thurlowe a socotit că trebuie să-i mai dea o doză de laudanum. Luând-o de braţ, o îndepărtă de uşa odăii de dormit. Dacă nu te superi că spun asta, şi tu arăţi de parcă ai avea nevoie de o doctorie. Am un vin excelent de Amontillado la etaj...

Deşi şi-ar fi dorit să o facă, Alexa ştia că era inutil să protesteze. Ca fluxul oceanului, Cameron Daggett exercita o atracţie subtilă, dar inexorabilă. Era imposibil să-i rezişti. *Erai prins într-un curent puternic, dar plăcut.* Şi, dacă zvonurile erau adevărate, ea nu era singura femeie care să simtă aşa ceva. Se spunea că...

Sunetul plăcut al vinului turnat în pahar îi întrerupse asemenea reflecţii. El îi dădu băutura, apoi îşi turnă şi el un pahar.

— Ştii, Lady A., cred c-ar fi mai bine să stăm puţin de vorbă – să ţinem un consiliu de război, dacă vrei. Scoase un oftat slab.

— Ai vrea să încep prin a-ţi spune cum a ajuns Lupul să aibă o gaură mare între coaste?

Alexa se conformă, dar povestea dură mai mult decât se aşteptase. Chiar dacă prietenul contelui ştia de pariu, ea decise să-i spună întreaga poveste, începând cu noaptea în care se deghizase.

„Cine fură azi un ou mâine va fura un bou.” Dacă tot ajunsese aşa departe, nu mai avea rost să-i ascundă nimic.

Spre cinstea lui, Cameron ascultă aproape fără să clipească.

— Hmm. Se duse la bufet şi îşi umplu paharul. Suindu-se într-o rână pe lemnul incrustat, îşi ridică paharul, contemplând în tăcere băutura de culoarea chihlimbarului. Lumina lumânărilor ce scânteia pe faţetele cristalului îi ascunse expresia. În afară de susurul lichidului, nimic nu tulbura tăcerea.

Alexa începea să se teamă că fusese prea sinceră. Chiar şi toleranţa unui bărbat cu scrupule morale mai puţin rigide ar fi fost pusă la grea încercare.

Dar, când Cameron vorbi în cele din urmă, nu era nici urmă de dezaprobare în vorbele lui.

— Încep să înţeleg de ce fratele tău nu a fost peste măsură de şocat de unele dintre isprăvile pe care i le-ai

relatat în amănunt în scrisorile tale. Poate uluit, dar nu şocat. Se pare că era obişnuit cu purtarea ta rebelă.

— Dacă vrei să spui că nu sunt o fată numai lapte şi miere, iau asta drept un compliment, răspunse Alexa.

— Aşa am şi intenţionat, replică el, şi vocea îi deveni mai serioasă. Lăsând gluma la o parte, Lady A, faptul că atacatorii, oricine ar fi ei, îţi ştiu acum numele, plus... ăăă... parteneriatul cu Lupul, reprezintă un motiv serios de îngrijorare.

— Dar nu au cum să ştie de legătura noastră în afaceri! protestă ea. Atât Henry, cât şi Lord Haddan au promis să nu sufle o vorbă despre pariu.

— Nu contează dacă atacatorii voştri ştiu asta sau nu. Faptul că tu şi contele eraţi împreună la o asemenea oră şi într-un asemenea loc trimite cu gândul la o anumită intimitate – şi nu are importanţă dacă e ceva adevărat sau nu. Cameron îşi netezi o cută de pe mânecă. Trebuie să fiu de acord cu Connor că e prea periculos pentru tine să rămâi în Londra. Într-adevăr, la cum stau lucrurile, cred că nu trebuie să te întorci la casa din oraş a mătuşii tale.

Alexa puse paharul jos cu destul zgomot.

— O să inventez o poveste convingătoare – cu toată modestia cuvenită, mă pricep la asta. Şi doamnele de o anumită vârstă tind să aibă încredere în mine. El se ridică. Dimineaţă vom răspândi zvonul că o urgenţă în familie te-a făcut să te întorci imediat acasă. E o explicaţie rezonabilă şi perfect credibilă. Lumea bună nu o va pune sub semnul îndoielii. Ridică tonul. Te trimit în Yorkshire de îndată ce găsesc o trăsură...

— Nu!

Ferocitatea obiecţiei sale aducea cu mârâitul de mai devreme al contelui.

Cameron ridică dintr-o sprânceană, un pic surprins.

— Dar fratele tău...

— Tocmai a pornit cu mireasa lui spre Scoţia, în vizită

la tatăl nostru, completă Alexa. Şi va fi probabil un chin, având în vedere că vrea să pună la punct nişte probleme spinoase cu el. Bărbia i se ridică. Seb şi Nicola merită să îşi înceapă viaţa de familie în linişte şi pace. Nu are sens să li se întoarcă dintr-odată vieţile pe dos. Eu... aş prefera să mă ocup singură de asta.

— Ah! Pauza fu aproape imperceptibilă. Înţeleg.

Oare intenţiile ei erau aşa transparente? Cu o uşurinţă uluitoare, privirea lui demonta argumentele sub care căuta ea să-şi ascundă dorinţele cele mai tainice.

— Nu ai cumva alt motiv pentru care te împotriveşti cu atâta îndârjire întoarcerii acasă? o întrebă el pe un ton blând.

Ea lăsă în pace cutele fustelor, hotărâtă să renunţe la încercările stângace de a ascunde adevărul.

— Nu pot să plec pur şi simplu şi să-l părăsesc pe conte. Suntem parteneri, la urma urmei, şi mă simt parţial vinovată de necazurile lui actuale. Dacă nu şi-ar fi făcut griji din pricina acelei hârtii, dacă nu s-ar fi simţit obligat să mă însoţească până la birjă... Amintindu-şi de haina lui ruptă şi de cămaşa plină de sânge, i se puse un nod în gât. Nici el nu poate să rămână în capitală.

— Aşa e, admise Cameron strâmbând din buze. Sigur nu se poate duce la Vizuină. Nici aici nu-i în siguranţă, dat fiind că toată lumea ştie de prietenia noastră. Înjură în barbă. Toate se potrivesc ca naiba. Haddan a trebuit să plece că e bolnavă maică-sa, şi eu...

Alexa îi urmări privirea până în dreptul uşii, unde zări un palton negru şi o pereche de mănuşi din piele de ied împăturite pe un rucsac micuţ.

— Tocmai mă pregăteam să plec din oraş. E o treabă destul de urgentă, dar dacă nu se poate...

— Nu! îl întrerupse Alexa. Nu vreau să tulbur viaţa ta sau pe a contelui. Uitându-se în continuare la bagaj, se trezi că adaugă: Dată fiind reputaţia Cerberilor, îmi închipui că ai

un *cher ami* cu care arzi de nerăbdare să te vezi.

— Draga mea, chiar trebuie să mă văd cu o doamnă, dar nu e ce crezi tu. În ton i se simţea o notă de amuzament. A murit de câteva sute de ani. Cu toate acestea, frumuseţea ei nepământeană a fost zugrăvită într-un tablou, şi am un client în Shropshire care arde de nerăbdare să o agaţe în dormitor.

Alexei îi luă câteva clipe să priceapă înţelesul vorbelor sale.

— Vrei să spui că ai de gând să... furi un tablou?

În ciuda îngrijorării pentru conte, nu se putea abţine să nu fie intrigată.

— După cum vezi, am gusturi destul de scumpe, şi, dată fiind situaţia mea actuală, ar fi fost cam dificil dacă nu găseam o cale să-mi cresc veniturile neîndestulătoare. Îi făcu cu ochiul complice. Lupul nu e singurul gentleman care munceşte pentru a se întreţine. Dar sunt sigur că vei păstra pentru tine micul meu secret.

Alexa începea să înţeleagă de ce femeile erau fascinate de Cerberi.

— Tu şi Connor sunteţi, cu siguranţă, nişte crai aparte. Gura i se strâmbă. Nici nu îndrăznesc să mă gândesc ce face Lord Haddan când nu bea şi nu pariază.

— Să ştii că afacerile lui Haddan sunt foarte respectabile, deşi cam neortodoxe. El... Dar nu contează. Treburile personale ale lui Gryff nu sunt importante acum – nici ale mele.

Călca uşor şi fără zgomot pe covorul turcesc în vreme ce se îndrepta spre cămin.

— Ca să fiu cu un pas înaintea şacalilor aflaţi pe urmele lui Connor, este limpede că trebuie să-mi amân întâlnirea. Oftă. Ce păcat, mai ales că doamna va lua mâine-dimineaţă vaporul spre Rotterdam.

— Nu-mi pari genul de bărbat care renunţă aşa uşor, domnule Daggett, interveni ea. Cu siguranţă putem ajunge

împreună la un compromis.

— Dat fiind temperamentul feroce al Lupului, nu prea are mulţi prieteni. S-ar putea ca fratele tău să fie singurul dispus să-l ajute.

— Ţi-am spus că aş prefera să nu apelez la Sebastian, îi zise ea repezit. *Trebuie* să existe altcineva.

Cameron căzu pe gânduri.

— Acum, că aduci vorba... Se puse în mişcare, trăgând de buzunăraşul ceasului de mână. Connor a moştenit moşia aia – un deal pustiu într-o parte îndepărtată a coastei de sud din Dorset.

Alexa îşi ţinu răsuflarea.

— Cum îi revenea întru totul lui Connor, a fost singura posesiune pe care nu a putut să o joace tatăl său, zise el cufundat în gânduri. Dar a zăcut părăsită de când a murit bătrânul conte. Din câte ştiu, mai stau acolo doar o slujnică bătrână şi soţul ei. Lupul n-a mai fost acolo de ani de zile.

— Deci e o alegere perfectă. Alexa nu avu nevoie decât de o secundă pentru a lua o hotărâre. Nimeni n-o să-şi imagineze că ne-am dus într-acolo.

— *Că v-aţi dus?* Pentru prima oară de când se cunoscuseră, Alexa îl văzu pe Cameron reacţionând cu o emoţie nedisimulată. Lady A, doar nu ai de gând să-l însoţeşti?

— De ce nu? i-o tăie ea. Amândoi avem nevoie de o ascunzătoare, şi, cum nu e în stare să călătorească singur, împuşcăm doi iepuri dintr-odată.

Cameron reuşi să îşi recapete umorul sardonic.

— O să împuşcaţi mai mult de atât. Începând cu reputaţia ta, dacă se află în lumea bună fie şi doar un strop din nesăbuinţa asta.

— Sunt dispusă să risc.

— Serios? Toată cleveteala va face un taifun să pară o furtună într-un pahar cu apă. Iar forţa acesteia s-ar putea să nu te tragă doar pe tine în jos, ci şi pe ai tăi.

Alexa înghiţi în sec şi încercă să pară mai încrezătoare decât se simţea.

— Ei bine, o să am grijă să nu se ajungă la aşa ceva.

Cameron scoase o înjurătură, urmată imediat de un oftat gâtuit.

— Pari hotărâtă să te joci cu focul, deşi rişti să fii făcută scrum.

— Ha! Dat fiind că eşti un Cerber, mi se pare că râde ciob de oală spartă, contracară ea.

El avea talentul să nuanţeze.

— E altceva. Pentru că... păi... pentru că...

— Pentru că sunt femeie? Ce prostie sinistră! Simţind că a atins o coardă sensibilă, continuă: Suntem la fel de capabile să acţionăm şi să luăm decizii rapide – deşi nu avem aceeaşi „instalaţie”.

— În clipe ca astea, mi-aş dori să pot opri robinetul, îi răspunse el. Respect profund inteligenţa unei femei, dar există anumite consideraţii practice deja menţionate. Ca să nu mai spun că eşti în pericol să fii rănită. Pipăi capătul mătăsos al lavalierei. Apropo de răniri, Sebastian m-ar pune la frigare dacă aş fi de acord cu un asemenea plan.

— Nu trebuie să-i fie frică de nimic unui bărbat ca tine căruia îi place să scrie versuri fără perdea şi pe care un anumit prinţ străin l-a ameninţat că-i dă testiculele corbilor din turn.

— Aşadar ai auzit zvonul, nu? Se opri. De fapt, voia să le dea urşilor dansatori de la circul lui Pierson. Sursa ta a uitat să menţioneze de anumite părţi fierte cu usturoi şi vin alb. Montoni – italian, desigur – avea un simţ al umorului delicios.

Alexa îşi înăbuşi un chicot.

— Lady A, păcatele mele pot părea amuzante, dar în situaţia de faţă nu e nimic de râs.

— Te rog. Îi tăie orice altă ripostă cu o simplă rugăminte. Nu vrei să mă ajuţi? Îi sunt datoare lui Lord

Killingworth să-l însoţesc în afara oraşului, departe de duşmani. Odată ce îl ştiu scăpat de pericole, o să mă îndrept spre Yorkshire fără să afle nimeni.

Cameron îşi frecă maxilarul.

— Sunt sigură că un bărbat cu o imaginaţie bogată ca a ta o va ajuta pe mătuşa mea să pună capăt bârfelor din oraş, continuă ea. Ai experienţă să brodezi...

— O minciună? îi sugeră el.

— Mai degrabă un tertip.

— Ei bine, dacă pui problema aşa... Scoase un oftat exagerat. Stacojiul e una dintre nuanţele mele preferate. Se îndrepta deja spre biroul în stil Ludovic al XIV-lea din colţul opus al încăperii, Lasă-mă să mă gândesc – o să avem nevoie de o trăsură nemarcată şi de un vizitiu iscusit... o vizită scurtă la mătuşa ta... un mesaj bine ticluit pentru Sebastian...

— Îţi mulţumesc, domnule Daggett, îi zise ea cu blândeţe, îţi promit că nu o să regreţi.

— Lady A, nu de pielea *mea* mi-e mie teamă,

Capitolul 10

— Unde sunt?

— Într-o trăsură, Lord Killingworth, îi răspunse o voce de femeie ciudat de cunoscută.

— Sunt conştient de asta, mormăi el. Roţile trecură peste un şanţ. Dureros de conştient. La naiba, îl dureau coastele de parcă o mie de furci înroşite îl înţepau între os şi muşchi. Dar de ce sunt într-o trăsură?

Îşi amintea vag aleea întunecată, scânteile strălucitoare şi muşcătura arzătoare a plumbului încins. Dar după aceea avea doar frânturi. *Paşi împleticiţi. O călătorie palpitantă cu o viteză ameţitoare. O mână de ajutor de la*

Cameron. Vocea înăbuşită a lui Lady Alexa...

„LADY ALEXA?”

Se chinui să se ridice în capul oaselor.

— Şi de ce eşti *tu* aici cu mine, fir-ar să fie?

— Eşti într-o trăsură pentru că nu păreai în stare să mergi pe jos până la Devonshire, îi răspunse ea. Şi de aia sunt şi eu cu tine. Nu te puteam trimite de capul tău, în starea asta.

În loc să fie mulţumit de răspunsurile punctuale, cuvintele ei îl făcură să aibă un presentiment îngrozitor.

Connor duse o mână să-şi frece tâmpla, numai că o durere îl săgetă în partea stângă.

— De ce naiba mă duc la Devonshire? întrebă el.

— Încearcă să nu te mai foieşti atâta. Alexa se opri să bage la loc un colţ de pătură. Altfel iar ţi se deschide rana de la glonţ.

Aşadar, fusese împuşcat? Nu era de mirare că se simţea ca o mumie egipteană aşa cum era înfăşurat strâns în straturi de pânză.

— Fir-ar să fie!

— Da, fu ea de acord. O privelişte neplăcută privirii, chiar şi de la distanţă.

— Nu e mai bine nici de aproape, zise el scrâşnind din dinţi. Cât de grav e?

— Glonţul a atins o coastă, dar chirurgul a spus că în rest e o rană curată. Nu se aşteaptă să fie afectat ceva pe termen lung.

— Pff!

— Mai vrei o gură de laudanum? O să-ţi mai treacă durerea până ajungem la destinaţie.

Nu aşteptă un răspuns, ci duse sticluţa la buzele lui.

Connor nu avu puterea să se împotrivească. Se lăsă pe spate şi reuşi să vadă pe fereastră nişte nori cenuşii de furtună şi copaci care se legănau în bătaia vântului. Crengile subţiri şi frunzele înmugurite se îndoiau cu o graţie

delicată într-o parte, apoi în cealaltă, la cheremul vântului care sufla nemilos.

De ce îşi amintea deodată de mâinile mamei sale? Şi ele erau subţiri şi graţioase. *Şi îndepărtate*. Mereu în mişcare, mereu apucând doar aer. Nu îşi amintea să-l fi luat vreodată în braţe.

Strălucirea verde îi aduse în minte şi alte imagini care îl bântuiau. Purtase un inel imens din smarald la mâna dreaptă. Copil fiind, fusese fascinat de faţetele hexagonale şi de modul cum culoarea se schimba mereu în funcţie de lumină. La un moment dat dispăruse împreună cu celelalte lucruri de preţ, ca să hrănească foamea neîncetată de pariuri a tatălui său.

Connor încercă să îşi alunge din minte acele amintire. Ce ciudat, nu se mai gândise la mama lui de ani buni. Fusese o femeie superbă, dar, ca rămurelele îndoite de vânt, fusese la mila unei forţe asupra căreia nu avea niciun control. Şi ea fusese puternică la început, dar speranţa se transformase într-o fragilitate secătuită.

Certurile între părinţi deveniseră mai violente, până când ceva se rupsese în ea. Devenise mai distantă. Mai detaşată. Şase luni mai târziu, murise într-un accident de trăsură. Cu un alt bărbat.

Connor închise ochii şi înjură în tăcere. Poate că drogul îl zăpăcise sau pierduse prea mult sânge şi de aceea era într-o asemenea dispoziţie sentimentală. Sau poate era mirosul puternic de pământ roditor şi de sare de mare care umplea trăsura, aducând cu el amintirile nepoftite şi tulburătoare din copilărie.

O altă smucitură făcu roţile să scrâşnească. Oare era doar o plăsmuire a închipuirii sale sau trăsura urca hurducăindu-se pe un drum şerpuit?

Încă ameţit de la laudanum, Connor încercă să stea în capul oaselor şi să se întindă ca să tragă perdeaua.

— Uşor, domnule. Alexa veni spre el şi îl prinse de

umăr ca să nu cadă de pe banchetă. Aproape am ajuns.

— Unde? întrebă el, deşi bănuia răspunsul.

— La Linsley Close.

„Nu.”

— Sub nicio formă! Intenţionase să scoată un mârâit de natură să intimideze, dar, spre nefericirea lui, scoase mai degrabă un geamăt demn de milă.

Fără a-l lua în seamă, Alexa îşi reluă lectura cărţii pe care o avea în poală.

— Mă auzi? Refuz să pun piciorul în locul ăla blestemat.

— Nici nu trebuie, îi zise ea. Vizitiul te va căra până în dormitor.

— *Nu* stau aici, chit că o să mă târăsc în patru labe.

Alexa nu ridică privirea.

— De ce? Ai vreun motiv pentru care te opui cu atâta îndârjire?

— Nu trebuie să dau explicaţii, mârâi Connor. Nici ţie şi nici altcuiva.

Ea închise cartea cu zgomot.

— Domnule, eşti adult, dar te porţi ca un copil.

Adevărul spuselor ei îl enervă şi mai mult.

— Nici nu-mi pasă de ceea ce crezi! Îţi poruncesc să întorci din drum trăsura asta nenorocită!

— Imposibil! Vocea îi rămase înnebunitor de calmă. Chiar dacă m-ar îndupleca o asemenea cerinţă neghioabă, drumul e prea îngust pentru o asemenea manevră periculoasă. Ca pentru a-şi întări spusele, scoase capul afară pentru a putea vedea peisajul ce se perinda pe lângă ei. Sincer, am avut parte de suficiente senzaţii tari pentru o noapte. Am evitat gloanţe care zburau peste tot, cuţite şi strânsoarea unei brute uriaşe, aşa că nu vreau să cad în gol treizeci de metri, să mă izbesc de pietre ascuţite şi să fiu apoi purtată de valuri care mătură totul în cale.

Connor îşi ţinu gura. „Drace!” Îşi dădu deodată seama

că nu putea să fi scăpat de atacator decât într-un singur fel.

Alexa Hendrie nu se pierduse cu firea. În schimb, găsise o cale să-l ducă acasă la Cameron.

Se uită pieziş şi văzu că buclele ieşiseră din ace, iar acum una îi atârna deasupra unui obraz mânjit. Umbra îi adâncea petele negre de sub ochi, care îi trădau oboseala crâncenă. Hainele – noroiul din Southwark încă îi atârna de fuste – îi erau boţite de la atâtea ore de stat înghesuită în trăsură.

Şi totuşi, nu se plânsese deloc.

Era o nerozie să-şi verse furia pe ea, recunoscu Connor. Merita o medalie. Sau două. Alte femei ar fi leşinat la primul pericol. Însă ea se dovedise curajoasă şi descurcăreaţă.

Dar admiraţia pe care o simţea fu pe dată înlocuită de o exasperare chinuitoare. Asta era problema – era prea mândră şi prea inteligentă pentru binele ei. De fapt, nici nu ar fi trebuit să ajungă aşa departe. Şi, cu fiecare centimetru parcurs, o apuca pe un drum care îi putea aduce distrugerea.

„Sau mai rău.”

Îşi simţi preţ de o clipă fruntea îngheţată, deşi era fierbinte ca iadul. Sebastian nu l-ar ierta dacă s-ar ajunge la aşa ceva. Şi nici el nu şi-ar putea-o ierta. În ciuda legăturii de camaraderie dintre ei de noaptea trecută, orice apropiere trebuia frântă repede şi fără echivoc.

Nu trebuia să fie prea greu. Îi stătea deja în fire să alunge oamenii.

Deşi vocea nu îşi recăpătase puterea, cu sarcasmul stătea foarte bine.

— Lady Alexa, numai tu eşti de vină, dacă stau să mă gândesc mai bine. N-ai fi în belea dacă te-ai fi purtat ca o domnişoară şi nu te-ai fi abătut de la viaţa tihnită din Mayfair.

— Înţelegerea ulterioară pare mai simplă decât

deciziile luate pe moment.

— Nu ştiu, i-o tăie contele. Eu mi-am propus să nu privesc niciodată în urmă.

Replica ei îl luă pe nepregătite.

— Ai vreodată regrete? îl întrebă ea cu blândeţe.

— Niciodată.

Asprimea tonului său îi făcu Alexei buzele să tremure uşor. Înăbuşindu-şi sentimentul de vină, Connor se ridică în capul oaselor. Pietrişul care scârţâia din când în când îi dădea de înţeles că trăsura se îndepărtase de calea bătătorită. Ştiind prea bine drumul, Nicholas aşteptă posac şi în tăcere până când vizitiul luă ultima curbă şi abia apoi zise:

— Dat fiind că acum vom intra într-o curte întinsă, nu mai e periculos dacă se schimbă direcţia de mers. Cum ne oprim, o să cobor şi dau poruncă.

— Domnule, nu e o mişcare inteligentă. Sigur o să leşini dacă...

— Lady Alexa, bărbaţii nu leşină, îi răspunse el cu un zâmbet batjocoritor întipărit pe chip.

Picioarele încălţate cu ciorapi lungi atinseră podeaua... urmate imediat de genunchi, şi nu mai reuşi să se ţină pe picioare.

*

— Nu, bărbaţii nu leşină, ei pur şi simplu cedează, murmură Alexa, încercând să ţină bărbia contelui ca să nu se lovească de banchetă...

Nu se aşteptase să-i cadă chiar la picioare în semn de recunoştinţă după ce-şi venea în fire, dar un cuvânt sau două în semn de mulţumire nu ar strica, în locul atitudinii furioase şi în mod deliberat grosolane pe care el o adoptă imediat ce deschise ochii

„Doamne, probabil îi sunt groaznic de antipatică.” Nu

exista nicio altă explicaţie pentru care prezenţa ei ar fi putut provoca un asemenea comportament ţâfnos, cu bruftuluieli şi mârâieli. În mod cert, el găsi prezenţa ei în egală măsură iritantă şi neavenită. Ei i se puse un nod în gât. Crezuse că în timpul întâlnirii de la Vizuina Lupului reuşiseră să ajungă la un soi de înţelegere, nu chiar o prietenie, dar măcar o tolerare prudentă bazată pe respect reciproc.

Se înşelase, în mod evident; ceea ce, gândi ea oftând uşor, nu era chiar surprinzător, de vreme ce majoritatea deciziilor sale din ultima vreme dovediseră o lipsă de judecată.

Contele, fixat între braţele ei şi marginea banchetei, nu mai era în pericol iminent de căderе, dar auzul unui geamăt slab o făcu să îşi mute gândurile de la durerea sa interioară. Văzând că o culoare nesănătoasă îi alungase paloarea, simţi un frison de panică.

— Jenkins! strigă ea către vizitiu.

„Arrumf” fu singurul cuvânt ce răzbătu din afară.

Era primul cuvânt aproape coerent pe care-l auzea de la omul angajat de Cameron să ţină hăţurile. Gras ca un butoi, cocoşat, cu braţe masive şi un mers împotmolit, îi amintea de ursul dresat pe care îl văzuse odată priponit de o caravană ţigănească. Barba sa lungă compensa lipsa părului ce îi căzuse, întărind asemănarea nefericită.

Totuşi, în ciuda aparenţelor, el se dovedi a fi un dar de la Dumnezeu de-a lungul călătoriei dificile, îndurând ploile aprige şi drumurile îngrozitoare fără să scoată un cuvânt. În timpul opririlor scurte şi grăbite pentru schimbarea cailor, reuşise cumva să îi facă rost de un ceai fierbinte şi de o plăcintă aburindă cu carne, precum şi de cărămizi încinse.

Uşa se deschise, şi el urcă înăuntru, scuturându-şi stropii de apă de pe pălăria cu boruri largi.

— Aşteaptă aici, te rog, împreună cu domnia sa, îi

ceru Alexa. Eu merg să caut pe cineva să anunţ sosirea noastră.

— Arrumf.

Contele, care nu era un om mic din niciun punct de vedere, părea aproape înghesuit de umerii lui Jenkins acoperiţi de pelerină.

Poticnindu-se în jos pe treptele înguste, Alexa îşi simţi genunchii cedând când atinse cu cizmele înalte pietrişul dur. Reuşise să prindă câteva ore zbuciumate de somn în timpul călătoriei, dar nu înţelesese până atunci cât de preţioase fuseseră.

Împrejurimile din imediata apropiere nu îi ridicară în niciun caz moralul. Norii negri se rostogoleau ascunzând soarele în amurg, dând naştere unei lumini difuze şi apăsătoare peste gardurile vii netunse şi grădinile neîngrijite. Ceva mai departe, peisajul se constituia dintr-un amalgam de roci abrupte şi ierburi sălbatice, culoarea lor oscilând într-o paletă plictisitoare de gri şi ocru. Ca şi cum lucrurile nu ar fi stat suficient de rău, începu din nou să burniţeze, făcând ca aerul să fie şi mai rece.

Conacul avea un aspect chiar şi mai ameninţător. Senzaţia unui loc părăginit plana asupra pietroaielor erodate de vreme. Niciun firicel de fum nu răzbătea din vreun horn, iar uşa grea de stejar, înnegrită, arăta ca şi cum balamale sale masive ar fi putut fi mâncate de rugină.

Reprimându-şi un fior, Alexa se trezi întrebându-se dacă domnul Daggett îi oferise informaţii greşite. Locul arăta, cu siguranţă, dezolant şi părăsit,

„Şi dacă nu e nimeni aici?” Nu era convinsă că ar fi avut puterea să continue. În afară de asta, unde s-ar fi putut duce?

Nelinişştea o făcu să bată şi mai abitir cu inelul metalic al uşii.

Ecoul îi răsună în urechi, apoi se stinse într-o tăcere apăsătoare.

Bătu din nou.

Abia în clipa când începu să se uite în sus către fereastra cu ochiuri mici, calculând lungimea bâtei cu care Jenkins ar fi trebuit să spargă geamul, auzi un sunet slab din interior. Acesta fu urmat de clinchetul cheilor şi zăngănitul metalului pe metal.

Uşa se întredeschise încet.

— Dacă te-ai rătăcit, mai bine te-ai întoarce la hanul din Wyke, zise o voce feminină – măcar de atât îşi dădea seama Alexa. Ne este destul de greu să punem ceva în foc şi pe masă chiar şi numai pentru noi, darămite să mai adăpostim şi oaspeţi neaşteptaţi.

Privind cu ochii pe jumătate închişi, Alexa reuşea să desluşească vag conturul unei bonete şi ceva neclar, în beznă. Un păr argintiu, strâns la spate într-un coc, dădea de înţeles că purtătoarea sa era destul de în vârstă, dar de alte caracteristici nu îşi putea da seama.

— Îmi cer scuze că nu ne-am anunţat venirea, începu Alexa.

Păşind înainte cu inelul cu chei în mână, menajera tresări speriată. Apoi ridică privirea, şi, deşi cu pielea zbârcită de vârstă, ochii ei palizi erau atenţi şi scrutători.

— Nu doresc scuzele dumitale... doamnă. Pauza dintre cuvinte făcu evident scepticismul său faţă de o asemenea distincţie acordată străinei ciufulite de pe trepte. Vă pierdeţi vremea cu ele dacă vă gândiţi că vă pot aduce invitaţia de a rămâne peste noapte.

Perfect conştientă de aspectul său jalnic, Alexa nu o putea învinui pe femeie. Totuşi, rămase nemişcată.

Un alt pocnet de aramă şi de fier accentuă respingerea tăioasă.

— Nu puteţi rămâne, vă spun.

— Neaşteptată şi nedorită, aşa cum poate părea sosirea noastră, mă tem că nu-l puteţi lăsa afară pe stăpânul casei.

Faţa menajerei, acum învăluită într-o revărsare de lumină slabă, trădă expresia îngrozită a înţelegerii. Cheile reveniră în şorţul său, degetele noduroase fiind adunate laolaltă, gata să se frângă.

— S... stăpânul Connor? Dar asta e imposibil! Dânsul nu a mai venit aici de când era un e... copil!

Alexa îşi stăpâni un zâmbet.

— Cu toate acestea, este aici, acum.

În loc să-i aline femeii nelinişstea, cuvintele ei nu reuşiră decât să o facă să îşi agite şi mai mult mâinile.

— Doamne, ai milă. N-avem în casă aşternuturi din olandă, iar cămara e goală. Contele, cel de acum, nu cel bătrân, trimite trimestrial câte ceva. Nu mult, înţelegeţi. Doar suficient ca eu şi Joseph să putem supravieţui. A dat clar de înţeles că nu are să revină aici.

— Regret schimbarea bruscă de planuri, răspunse Alexa. Dar domnia sa are nevoie de un loc liniştit în care să nu fie deranjat de nicio cunoştinţă din oraş.

— Este bolnav? Tonul încordat al femeii îi trăda îngrijorarea. Bietul micuţ, a fost un copil firav, liniştit şi predispus la accese de febră.

Alexa aproape că izbucni în râs la ideea că cineva îl numea pe Lupul Irlandez un „biet micuţ”. Cu toate acestea, îşi controla mişcarea buzelor şi aprobă cu seriozitate din cap.

— Da, mă tem că este bolnav. Deforma puţin adevărul, dar o scutea de explicaţii mai detaliate.

Ştirea aduse noi motive de văicăreală.

— Frigul... praful... umezeala...

— Ne vom descurca. N-o fi fost Alexa familiarizată cu modul de funcţionare a unui bordel sau cu ascunderea infractorilor, însă era expertă în gestionarea unei gospodării strâmtorate. În primul rând, doamnă...

— Doamna Callaway, răspunse menajera cu coc.

— Doamnă Callaway, repetă ea. Înainte de toate, vă

invităm să îl cunoaşteţi pe Joseph. Vizitiul nostru ar putea avea nevoie de ajutoare pentru a-l duce pe conte în camera lui. Am să merg să îl informez că ajutorul e pe drum, apoi, dacă îmi veţi arăta camerele, voi decide care dintre ele este cea mai potrivită...

Se întoarse în timp ce vorbea, deja bifând în gând o listă cu ceea ce trebuia făcut.

— Cum spui dumneata, Lady Killingworth.

Alexa aproape că se împiedică de scara de granit. „La naiba!" Femeia crezuse că era soţia Lupului? Îşi dădu seama că aceea era o presupunere logică. Una care s-ar fi dovedit greu de demontat, însă, pentru moment, se hotărî... să lase lucrurile aşa cum erau.

*

Modelul rămăsese acelaşi, doar culorile se estompaseră faţă de ce fuseseră cândva...

Connor ar fi dorit să poată spune acelaşi lucru despre amintirile lui legate de acea cameră. Îşi îndepărtă privirea de la draperiile de damasc de la ferestrele înguste, cu obloane în formă de romb, şi îşi lăsă privirea să alunece peste dulapul masiv din stejar asortat cu comoda cu sertare. Lipsite de orice detalii decorative, arătau ca nişte relicve ale unui secol trecut, genul de mobilier destinat podurilor pentru oricine avea un minimum de gust. Sau menit să ajungă lemne de foc.

„Ah, dar cerşetorii nu îşi permit să aleagă." Gura i se subţie într-un rânjet sarcastic. Tatăl său deposedase casa cu mult timp în urmă de orice piesă valoroasă de mobilier, lăsând numai anumite piese dintre cele folosite de ocupanţii anteriori.

S-o ia naiba pe obraznica asta care îl adusese acolo!

Se întoarse brusc, trăgându-şi lenjeria de pat şi cuvertura peşin picioare. Spre uşurarea lui, durerea i se

diminuase considerabil. Fără îndoială, sticlele de lichid cu aspect jalnic aranjate pe noptieră avuseseră un cuvânt de spus. Totuşi, faptul că febra părea să fi dispărut era încurajator. Era hotărât să fie pe propriile picioare cât mai curând cu putinţă şi, desigur, să evite ca incidentul foarte stânjenitor din trăsură să se repete.

Trăgându-şi pernele sub cap, contele înjură în barbă. Dacă ar fi leşinat într-adevăr...

Tocmai terminase de rostit înjurătura, când se auzi o bătaie slabă în uşă.

— V-aţi trezit, domnule? Fără să mai aştepte o confirmare, o femeie dădu buzna înăuntru, cu o tavă de ceai.

Anii îi schimbaseră considerabil înfăţişarea. Chipul, asprit de aerul sărat şi de vântul rece, avea acum o mulţime de riduri, iar degetele ei erau noduroase precum cioturile unei buturugi. Era, de asemenea, mult mai robustă. Şi cu părul mai alb.

Dar tot aşa era şi el.

Cu toate acestea, vocea nu i se schimbase deloc, cu accentul ei răstit pe care şi-l amintea atât de bine din copilărie. Nici obiceiul de a nu face pauză între cuvinte nu se schimbase.

— De când nu aţi mai vizitat Linsley Close, stăpâne Connor? Sau, mai bine zis, Lord Killingworth.

Se întrebă ce vedea ea. Un băiat cu trăsături osoase care se aspriseră şi mai mult sub dalta anilor de risipă şi dezamăgire? Fără îndoială se schimbase mult, şi nu în bine.

Răspunsul său fu un „Hmm” înfundat.

Fără să-i pese de mormăielile lui, menajera începu să amestece un strop de smântână în castronul cu terci aburind.

— Ne-am gândit că ar trebui să încercaţi să vă hrăniţi un pic.

Când stomacul său scoase un chiorăit puternic, îşi

dădu seama că era lihnit.

— Vă mulţumesc pentru primirea călduroasă, doamnă Callaway. Se uită înspre fiertură cu o grimasă dezgustată. Dar, în caz că aţi uitat, nu am fost niciodată înnebunit după ovăzul fiert. Aş prefera o bucată de friptură de vită.

— Nu avem.

— Ar putea să... mmmf!

Contele fu obligat să îşi înghită restul cuvintelor, împreună cu o îmbucătură de terci.

— Dacă nu te superi, sunt la o vârstă la care sunt capabil să mă hrănesc singur, mormăi el, ridicând mâna să-şi scoată lingura din gură..

Doamna Callaway îi întinse bolul, dar rămase în picioare lângă el.

— Foarte bine. Cu braţele încrucişate, îl fixă cu o privire ca de bazilisc, ca pentru a se asigura că nu avea să dea mâncarea pisicii mari care stătea întinsă şi torcea la picioarele patului.

— Dacă mâncaţi tot, doamna *v-ar putea* permite un pic de cocoş fiert la cină.

Contele avu nevoie de o clipă pentru a pricepe înţelesul cuvintelor ei.

— Permiteţi-mi să fiu prima care vă felicită, milord. Era momentul să vă aşezaţi, continuă ea. Izolaţi cum suntem aici, rar am auzit câte ceva despre ce faceţi la oraş, cu excepţia unor frânturi de bârfe scandaloase apărute din când în când. Ignorând bolboroselile contelui, îi turnă nişte ceai. Pare o doamnă foarte raţională şi pricepută.

— Vă veţi schimba rapid această opinie atunci când o să ajungeţi să o cunoaşteţi mai bine, murmură Connor odată ce îi reveni glasul.

— Eh? Poftim? Ciuli o ureche şi se aplecă mai aproape. Mă tem că auzul meu nu mai este la fel de bun ca în trecut.

— Asta este. Simţind nevoia de ceva mai puternic

decât ceaiul, respinse ceaşca. Adu-mi nişte coniac, te rog.

Doamna Callaway făcu o grimasă.

— Oh, nu ştiu, domnule. Ar fi mai bine să mă consult cu doamna Killingworth.

— Dacă mă gândesc mai bine, am să o întreb chiar eu. Îşi rezemă umerii de perne. Vă rog să-i spuneţi... doamnei că doresc să o văd imediat.

— Mă tem că va trebui să aşteptaţi o vreme, milord. Tocmai a ieşit la o plimbare.

„Deci impertinenta asta crede că ar putea conduce Linsley Close?”

Avea să o facă el să renunţe la idee.

Şi la alte concepţii fundamental greşite.

*

Alexa sări pârleazul cu atenţie, ca să evite bucăţile de lemn putrezit. În ciuda aşternuturilor mirosind a mucegai, a saltelei cu arcuri stricate, a frigului şi a curentului omniprezent din dormitor, se cufundase destul de devreme într-un somn profund. Dar la trezire simţise deodată nevoia de a scăpa de la conac şi...

„Gândeşte-te!”

Totul se întâmplase atât de repede! Fusese mult prea şocată de atac, prea îngrijorată pentru Lup ca să poată gândi limpede şi se bazase mai degrabă pe instinct decât pe intelect. Însă, la o judecată atentă, poziţia ei părea mult mai şubredă decât îşi imaginase iniţial. Nu avea nevoie să se uite în jos ca să ştie că mergea pe un teren foarte alunecos.

Un mic pas greşit...

Ţinându-şi fusta, sări pe pământul tare. După cum încercase contele să sublinieze, privitul în urmă era un exerciţiu inutil. Era de preferat să meargă tot înainte, chiar dacă simţea că nu îi era mereu uşor să scape de trecut.

Regretele, remuşcările şi greşelile vechi păreau să ţină pasul cu ea.

Cel puţin avea de partea ei mintea iscusită a domnului Daggett, ca să fie cu un pas înaintea dezastrului. Nu avea nicio îndoială că ticălosul, care ar putea subjuga probabil şi o cobră cu farmecele sale, o câştigase pe mătuşa Adelaide şi că la Londra totul mergea conform planului. Doamna cea în vârstă avea o slăbiciune pentru domnii prezentabili şi manieraţi.

Sebastian, pe de altă parte, nu era uşor de amăgit. Cu puţin noroc, mesajul avea să ajungă târziu în nord, la cabana de vânătoare a familiei, în Scoţia. Apoi, dacă avea să se dezlănţuie iadul, pur şi simplu avea să fie nevoită să îi facă faţă.

Cotind brusc, Alexa ajunse pe coama dealului şi se pomeni privind către mare. Pete de spumă se formau pe apa învolburată de vânt, spumă şi stropi stârniţi de ciocnirea a două forţe atât de puternice ale naturii. Vuietul monoton al valurilor izbite de stânci transmitea acelaşi mesaj.

De parcă ar fi avut nevoie să i se amintească ce tumult se stârnea când forţe opuse se ciocneau...

Cu toate acestea, peisajul avea o frumuseţe desăvârşită, primordială. Un strop de lumină solară trimitea raze argintii care dansau peste marea agitată. Deasupra apei sclipitoare, un vânturel plutea în vârtejul curenţilor de aer, iar pescăruşii zburau peste faleza pustie. Mai rămase o clipă, ascultându-le ţipetele aspre, apoi se întoarse pe cărarea îngustă.

Aceasta ducea de-a lungul unui afloriment de granit, ale cărui piscuri bătute de vreme erau presărate cu smocuri de ierburi şi de orz sălbatic, apoi ocolea un gard de piatră şi urma şerpuirile şi povârnişurile dealului până spre câmpurile îngrădite din depărtare. Drumul era abrupt, iar Alexa fu nevoită să se oprească de mai multe ori să-şi tragă

sufletul. Se rezemă de stâlpul rupt al unui gard şi privi în jur, remarcând că toată zona avea acelaşi aspect neamenajat, abandonat, precum conacul.

„Pârloage. Construcţii ce stau să se năruie.” În mod cert, domnul Killingworth nu fusese prea interesat să prevină degradarea dezastruoasă a domeniului său.

Se întrebă de ce.

Nu părea să mai fie nimeni în afară de ea acolo. Într-adevăr, singurele fiinţe vii pe care le văzuse fuseseră păsările şi un mic şoarece de câmp care trecuse în grabă...

Îşi îndreptă privirea spre locul în care văzu iarba înaltă mişcându-se. Behăind încet, mai multe capre flocoase apărură de după o movilă de pământ nisipos şi începură să pască, însoţite de doi copii mici. Se uită încă o dată. Înfăţişarea caprelor, ca o pătură de fire lungi şi fine, în nuanţe de ocru pal şi gri, era complet diferită de a tuturor animalelor pe care le văzuse până atunci.

Curioasă, se urcă pe gard şi întinse mâna să atingă un animal, în ciuda nodurilor încurcate şi a scaieţilor ce atârnau de ea, lâna se simţea moale ca mătasea sub degetele ei.

Ridicând privirea de la păscut, animalul pufni morocănos şi se îndepărtă.

Alexa privi gânditoare un fir de păr care-i rămăsese în mână, apoi îl băgă în buzunarul paltonului. Soarele se ascunsese după un şir de nori, iar vântul începea să se simtă tăios prin lâna hainei, îngheţată, grăbi paşii spre casă.

Nu că s-ar fi aşteptat la o primire prea călduroasă.

Capitolul 11

— Înţeleg că e nevoie de felicitări, spuse Connor cu o

politeţe usturătoare. Nu ştiam că eşti căsătorită.

— Te asigur, domnule, că nu sunt mai fericită de această neînţelegere decât dumneata. Era greu de spus dacă obrajii Alexei erau coloraţi de la vânt sau din pricina sarcasmului lui. Dacă ai vreo sugestie pentru corecta presupunerea eronată fără să stârnim probleme, voi fi încântată să o aud.

El îşi încordă maxilarul. Avea dreptate.

Luând tăcerea lui drept aprobare, Alexa continuă:

— Se pare că cel mai bun mod de a evita un scandal este să mergem înainte în această şaradă în scurta perioadă cât o să stăm împreună aici. Nu sunt decât aceşti doi servitori în vârstă, iar locul este suficient de departe de oraş cât să nu ajungă acolo vorba despre vreo soţie Lupoaică.

— Nu îndeajuns de scurtă, mormăi Connor. Era, ştia, o remarcă lipsită de amabilitate, dar avusese o stare de spirit proastă cât timp o aşteptase să se întoarcă de la plimbare.

Stânjenitor de conştient de părul încâlcit, de faţa nebărbierită şi de forţa lui cam şubrezită, se simţea neajutorat. *Umilit.* Îi purta pică pentru felul în care intrase în viaţa lui, îndeosebi din cauza scânteii nedorite de atracţie pe care i-o stârnise în locuri adânci, întunecate, la care nu dorea să se gândească.

„La naiba cu femeiuşcă asta!” Chiar dacă ar fi vrut să o placă, nu-şi putea permite un sentiment atât de blând. Nu, dintr-o mulţime de motive.

— Pansamentul de pe rana ta trebuie schimbat, spuse Alexa, ignorând făţiş grosolănia lui. Şi, pentru că e mai bine să ţinem secret faptul că ai fost împuşcat, o să mă ocup eu însămi de asta.

Deşi şi-ar fi dorit să se împotrivească, Connor ştia că o recidivă nu ar fi făcut decât să înrăutăţească situaţia. Scrâşnind din dinţi, se lăsă pe spate şi acceptă ajutorul ei.

Când se aplecă spre el, deschizându-i cu degetele

subţiri cămaşa de noapte, Connor nu putu să nu observe că plimbarea îi împrospătase trăsăturile. Albastrul ochilor ei nu mai era atât de şters, iar aerul sărat redase strălucirea pielii ei catifelate. Mai observă şi că îşi scosese agrafele din păr şi îl legase cu o panglică simplă. Umezeala îi făcuse o buclă sinuoasă. Ca o cascadă de aur lustruit, îi cădea pe spate cu un parfum tentant...

— Ridică-ţi umerii, domnule, murmură Alexa.

Îşi schimbă poziţia, pentru ca ea să îi tragă cămaşa de noapte în jos de pe braţe şi piept.

— Acum, întoarce-te pe dreapta.

„La naiba!” El începu să înţeleagă cam cum se simţeau probabil caii în grajdurile lui de la Tattersall, împinşi şi îmboldiţi pentru cel mai mic defect. Întins aproape gol, cu lenjeria mototolită în jurul coapselor, Connor se simţi incomod de vulnerabil. Dezbrăcat de mândria lui.

Îndepărtând bandajele, Alexa se aplecă să examineze rana.

— Nu e niciun semn de infecţie, anunţă ea, presând un ultim tampon pe pielea cusută înainte să aplice unguentul primit de la chirurgul aduse de Cameron.

— Pare să fi trecut şi febra. Cum vă simţiţi, domnule?

„Slab ca un pisoi nou-născut. Agitat ca un lup încolţit.” Îl înfuria şi mai tare faptul că ea vedea în ce stare jalnică se afla. Nu era obişnuit să se simtă ciudat şi nesigur într-un dormitor.

Neperturbată de tăcerea lui posacă, Alexa împachetă metodic un pansament de tifon şi rupse o bucată curată de cearşaf.

— Apleacă-te, să mă asigur că bandajul e înfăşurat strâns.

Vocea ei nu trăda vreo emoţie. Putea la fel de bine să fi vorbit despre legarea unui pachet de lumânări sau a unor furci rupte.

Dumnezeule, dacă el se simţea atât de stânjenit, atunci era cazul să se simtă şi ea la fel. O cuprinse cu braţele şi o strânse uşor.

Luată prin surprindere, căzu peste pieptul lui gol, mişcarea făcându-i pe amândoi să se rostogolească împreună peste perne.

În încercarea de a se ridica, obrazul ei se simţea moale ca o piersică coaptă, iar pielea ei era ca de catifea pe bărbia lui ţepoasă.

— Domnule! ţipă ea, cu buzele ţuguiate de indignare, la numai câţiva centimetri de ale lui.

Gura ei părea ademenitoare şi de o dulceaţă tentantă...

Connor îşi dorise tot timpul să o sărute, dar nu cu atâta poftă ca în acel moment.

Deşi lipsite de vigoarea lor obişnuită, mâinile lui îi încadrară strâns faţa şi-i înclinară capul pe spate, pentru a-i face chipul mai accesibil gurii lui. Limba lui alunecă printre buzele ei, gustând sare de mare, iarbă sălbatică şi alte esenţe diafane, incredibil de feminine.

Un geamăt cât se poate de bărbătesc îi ieşi din gâtlej.

Degetele i se răsuciră în buclele ei, încă umede de la burniţă, şi îi desfăcură panglica. Şuviţele se despletiră ca un duş de mătase peste umerii lui. Scoase încă un geamăt, în timp ce îi mângâie conturul delicat al urechii. Vârful degetului mare zăbovi să-i mângâie lobul sensibil al urechii şi, cu toate că marea era la aproape un kilometru distanţă, simţea un sunet ciudat în urechi, ca un val ce se izbeşte de ţărm.

Dorinţa lui de-a o tachina şi de-a o face confuză se transformase în ceva mult mai puternic. Prins în vârtej, Connor îşi intensifică îmbrăţişarea.

În răsucirile şi învârtirile sale, Alexa ajunse deasupra lui, cu fusta ridicată până la brâu şi cu ciorapii alunecându-i în jos pe picioarele frumoase. Doar un volan de dantelă şi

stratul subţire al lenjeriei de bumbac separau căldura zonei intime dintre coapsele ei şi organul lui excitat. Forţa îmbrăţişării lui o împinse înainte, iar ea alunecă de-a lungul trupului lui. Connor simţi cum în el se stârnea un foc intens.

Iar flăcările sporiră când îşi dădu seama că ea nu se mai împotrivea avansurilor lui. Şocul primului asalt dispăruse de pe chipul ei. Buzele ei se depărtară şi nu fu nevoie de multă muncă de convingere pentru a le face să se deschidă complet pentru el. El se desfătă cu furia ei, apoi îi oferi un alt sărut prelung şi profund.

Limba ei o atinse pe a lui, în semn de răspuns.

— Drac împielițat, murmură el, eliberând-o încet. Îţi place să te joci cu focul, nu-i aşa?

— Eu... eu...

Răspunsul ei bâiguit se stinse într-un suspin nearticulat când el îşi arcui şoldurile înspre ea. Cu genunchii strânşi în jurul lui, ea începu din nou să se mişte, înainte şi înapoi, într-o mişcare lentă, legănată, care ameninţa să-i arunce în aer ultima brumă de autocontrol. Palmele ei erau lipite de sfârcurile lui, făcându-le să înmugurească.

Îl cuprinse un val de căldură lichidă, mult mai ameţitor decât cea mai scumpă băutură, făcându-l să scoată încă un geamăt din profunzimea gâtului. Mâinile lui îi cuprinseseră deja sânii, şi simţea ademenitor de clar, prin materialul umed de ploaie, cum sfârcurile ei se transformau în mici puncte fierbinţi sub atingerea lui.

— Iubito...

Connor nu dorise să spună asta cu voce tare, dar fu încântat să îi audă geamătul în semn de răspuns. Îşi trecu mâinile peste talia ei, apoi îi mângâie încet şoldurile. Ea se arcui în braţele lui.

Femeile îi căzuseră întotdeauna cu uşurinţă în braţe. Păreau să privească detaşarea lui ca pe o provocare, deşi în realitate nu asta era. Alexa Hendrie părea să fie la fel.

Şi totuşi, nu era. Era complet diferită. Niciodată nu dorise pe cineva aşa cum o dorea pe ea. Sau poate că nevoia de ea era un cuvânt mai potrivit.

„Nevoie.”

Connor o simţea umezindu-se, Probabil canalul ei era deja alunecos de la fierbinţeala ca mierea. Îşi dorea cu ardoare să se înfigă în ea, să fie învăluit de căldura ei atât de dulce. Poate chiar reuşea să aprindă în pieptul lui o scânteie îndeajuns de puternică să dezgheţe frigul care îi cuprinsese sufletul.

La naiba, oasele lui de diavol uitat se saturaseră de frigul neîncetat. Mâinile lui încremeniră pe coapsele ei. Dumnezeule, ce făcea? Era o tânără doamnă lipsită de experienţă, iar el un crai sătul de lume. În ciuda numeroaselor defectele, nu profitase niciodată de cei nevinovaţi.

Şi totuşi…

Cât de nevinovată putea să fie? Îndrăznise să se deghizeze în bărbat, să joace jocuri de noroc cu jucători versaţi. Oare ce alte reguli mai încălcase? Ce alte riscuri îşi asumase? Încă era sigur că nu prea avea experienţă în săruturi. Dar asta nu însemna neapărat că nu avea experienţă cu bărbaţii.

Simţea cum îi creştea presiunea sângelui. O cunoştea suficient de bine pe Alexa Hendrie cât să ştie că sentimentele ei, indiferent că era vorba despre furie, compasiune sau despre alte tipuri de emoţii primare, erau uşor de stârnit. Faptul că între ei exista o atracţie fizică puternică era de necontestat. Dacă ea ar fi cedat deja în faţa plăcerii interzise oferite de o relaţie ilicită, atunci asta l-ar fi eliberat de toate rigorile impuse de onoare, nu-i aşa?

Joc corect. Aşa se abordau relaţiile dintre membrii înaltei societăţi care şi doreau senzaţii tari. Tânăra dăduse clar de înţeles că accepta provocarea de a se pune în pericol lângă pungaşi şi nemernici. Dar oare înţelegea cu

adevărat regulile?

Avu nevoie de o clipă să-şi dea seama că sunetul din urechi nu era ecoul propriilor îndoieli, al propriilor întrebări.

— Ss.. Sir, trebuie să ne o... oprim. Imediat! Momentul lui de ezitare îi permisese să-şi recapete suflul. Şi, odată cu el, şi un dram de raţiune. Respirând precipitat, încercă să se smulgă din braţele lui. Orice efort poate stârni iar febra. Îi puse uşor mâna pe frunte. Într-adevăr, fruntea ta arde. Aş face bine să prepar un amestec din scoarţă de salcie.

Contele era destul de sigur că acea căldură din carnea lui nu avea vreo legătură cu recidiva vreunei boli. Totuşi, deşi nu dorea să renunţe la intimitatea căldurii ei, nu avu de ales şi îi dădu drumul.

— Nu sunt pe ducă, Lady Alexa. Decise că reacţia cea mai potrivită în situaţia dată era să facă o glumă sarcastică faţă de ceea ce tocmai se întâmplase, în loc să admită că acele scântei ciudate ale focului dintre ei erau pentru el la fel de tulburătoare pe cât erau pentru ea. Dar nici plantele, nici medicamentele nu vor avea vreun efect asupra mea. Apa rece, poate, dar numai dacă o aplici ceva mai jos de cap.

Alexa clipi, alungându-şi ultimele urme de pasiune din privire.

— Nu încape îndoială că nu eşti obişnuit să stai mai mult de o noapte sau două fără ca o femeie să-ţi încălzească aşternuturile.

— Şi să dea puţin lustru.

Connor se răsuci sub greutatea ei. Părea la fel de bădăran pe cât îi era reputaţia. Şi cu siguranţă ar fi fost dacă ea s-ar fi lăsat. Scrupulele manierate ar fi fost un defect al naibii de incomod şi de inconfortabil, mai ales când doamna în cauză nu arată niciun gram de apreciere pentru sacrificiul său nobil.

— Apoi îmi iau micul dejun pe fecioare. Toţi craii depravaţi fac asta, să ştii.

— Oh, eşti...

Cuvintele i se opriră cu un icnet când mişcarea ei îi trase de pe vintre cămaşa de noapte şifonată, împreună cu ultima urmă de decenţă.

— Imoral? sugeră el cu un zâmbet lasciv. Oh, da, era, într-adevăr, foarte imoral să aibă parte de asemenea distracţie păcătoasă văzând cum ochii ei se măresc dintr-odată. Te-am avertizat de pericolele care te pasc în tovărăşia unui Lup.

Privirea ei rămăsese aţintită asupra mădularului excesiv de excitat. Faptul că părea mai degrabă fascinată decât şocată îl îmboldea spre o ticăloşie şi mai mare.

— Eşti bine-venită să-l atingi, dacă vrei.

Mişcarea păru să-i amintească de indecenţa poziţiei ei. Cu un icnet slab, Alexa alunecă de pe el, iar picioarele ei găsiră podeaua într-o învălmăşeală de fuste. Cu corsajul strâmb, jartierele căzute până la glezne, părul ciufulit într-o dezordine desfrânată, părea fermecător de despuiată, ca după o tăvăleală.

„Onoare pe naiba!” În acel moment fu foarte tentat să sară din pat după ea şi să o ia la o tăvăleală. În schimb, se mulţumi cu un zâmbet strâmb.

— Eşti ispititor de minunată.

— Eşti periculos de nebun.

— Atunci poate ar trebui să vii înapoi în pat să îmi rezolvi nevoile apăsătoare.

Buzele ei, încă umflate de forţa sărutărilor lui, îşi schimbară brusc expresia din indignare în groază.

Connor se întoarse să vadă ce anume îi provocase consternarea. Menajera, cu braţele încărcate cu o tavă de ceai şi biscuiţi proaspăt copţi, deschisese uşa fără să bată.

— Am crezut că domnia voastră şi doamna ar putea dori câteva băuturi răcoritoare. Privi către Alexa şi făcu un pas înapoi, cu un icnet sonor. Îmi cer scuze, se bâlbâi ea. Nu m-am gândit... Nu am vrut...

— E în regulă, doamnă Callaway. Poţi lăsa tava pe măsuţa de toaletă, spuse Connor pe un ton degajat. Nu se putu abţine să nu adauge: Sunt sigur că doamna mea... ar dori o ceaşcă de ceai revitalizant după un asemenea exerciţiu epuizant.

Căutătura ei cruntă fu urmată de un cuvânt complet nefeminin, spus suficient de tare ca el să-l audă.

Menajera lăsă tava jos, încuviinţă rapid din cap şi se grăbi să iasă din cameră, având mare grijă să închidă uşa în urma ei.

Alexa rămase o clipă nemişcată. Când se întoarse să amestece într-un pahar cu medicamente, contele văzu că mâinile îi tremurau uşor. Îşi realizase, fără doar şi poate, obiectivul de a o face să se simtă stânjenită, însă asta îi oferea prea putină satisfacţie.

— Ascultă, tu ai fost cea care a sugerat şarada cu însurăţeii, spuse el, încercând să-şi tempereze comentariile sarcastice de mai devreme cu o notă de umor blând. N-am făcut decât să-mi joc rolul de soţ înnebunit.

— Joacă-l până la capăt, murmură ea.

El nu se putu stăpâni să nu chicotească când luă paharul pregătit de ea. Tânăra aproape că-şi pierduse virtutea cu un crai desfrânat, însă caracterul ei şi simţul umorului erau încă intacte.

— Relaţia noastră pare să aibă o înclinaţie pentru scene dramatice.

— Tu ai fost cel care a început actul întâi cu o scenă erotică, atingându-mă şi sărutându-mă.

— Tu ai fost cea care a ales să dăm buzna pe scena pornografiei, contracară el, bucurându-se că mintea ei ageră şi replicile ei inteligente se regăseau în repertoriul ei de farmece. Într-adevăr, dialogul cu ea era aproape la fel de incitant ca un joc sexual. În plus, trebuie să recunoşti că ţi-a plăcut să fii sărutată.

Obrajii ei căpătară o culoare vinovată.

— Să fiu sedusă de un libertin afemeiat? Cu siguranţă, nu!

— Cuvintele tale spun un lucru, dar corpul tău, când te ating, zice cu totul altceva. Dacă mi-aş fi băgat mâna între pliurile tale şi te-aş fi mângâiat în locul cel mai secret, te-aş fi putut aduce, cu uşurinţă, către extazul suprem.

Negarea ei înverşunată se stinse dintr-odată, iar el citi pe chipul ei confuzia stârnită de propria ei pasiune de netăgăduit. Ceea ce îl făcea să o dorească şi mai mult.

„Un motiv în plus să o alung de la Linsley Close”, îşi spuse el. Şi, cu cât se întâmpla mai repede, cu atât era mai bine, pentru amândoi.

— C... ce vrei să spui? şopti Alexa.

— Nu contează, mârâi el.

— Acea primă întâlnire de la Vizuina Lupului nu a fost un rol pe care l-am repetat, domnule, se bâlbâi ea în cele din urmă. Pur şi simplu... s-a întâmplat. Am crezut că fratele meu ar putea fi în pericol, aşa că am acţionat.

— Eu nu îţi pun la îndoială motivele, Lady Alexa, ci pur şi simplu sincronizarea. Curajul şi loialitatea sunt calităţi admirabile. Dar ai o tendinţă nefericită de a acţiona fără să te gândeşti la consecinţe.

— Poate că ar trebui să te bucuri de asta. Altfel, scenariul ar fi putut lua o întorsătură tragică, cu crime, intrigi şi joc necinstit.

— Dacă te aşteptai ca eu să joc rolul unui erou recunoscător, mi-ai înţeles greşit personajul.

Ea se aşeză lângă tava de ceai, dar nu turnă. Mâinile îi rămaseră încleştate pe lângă corp.

— Cât despre un final fericit la o asemenea farsă, acesta va veni în clipa când vei ieşi din scenă.

Connor avu grijă să îşi menţină privirea departe de ochii ei. Mai degrabă ar fi înfruntat priveliştea sumbră a norilor întunecaţi, grei de ploile unei furtuni iminente, decât să-i vadă chipul.

— Vreau să trimit nişte scrisori în această după-amiază. De îndată ce mă asigur că poţi să pleci în siguranţă, voi face aranjamentele necesare.

Lăsând ceaiul şi prăjiturile neatinse, Alexa se întoarse fără să scoată o vorbă şi părăsi camera.

„La dracu'." Contele bău medicamentele pregătite de ea, care i se părură mai amare decât de obicei.

*

Seu. Alexa adăugă elementul pe listă, apoi ridică privirea din caiet.

— Mai vreţi şi altceva, doamnă Callaway?

— Nu, doamna mea. Menajera aruncă o privire îndoielnică spre husele pline de praf, draperiile decolorate şi podelele neceruite. Dar, îmi cer scuze, nu sunt sigură că se poate face. Nu există personal aici, cu excepţia lui Joseph şi a mea. Şovăi. Şi, chiar dacă s-ar găsi oameni disponibili, mi-ar fi greu să conving vreo fetişcană să lucreze aici.

— De ce?

Plecându-şi fruntea, femeia în vârstă răsuci nervos inelul de chei de la brâu.

— Doamnă Callaway?

— Dacă doriţi să ştiţi, doamnă, contele... adică cel bătrân... era un ţap libidinos care încerca întotdeauna să strecoare o mână pe sub fuste.

— Ei bine, poţi anunţa că lucrurile s-au schimbat la Linsley Close.

Cealaltă femeie râcâi covorul jerpelit cu pantoful.

— Sinceră să fiu, nu va fi uşor. Chiar şi într-un loc izolat ca ăsta ajung bârfele de la Londra.

— Indiferent de vorbele care umblă, domnul Killingworth nu este genul de gentleman care ar forţa vreodată atenţia unei femei dacă aceasta nu îl doreşte,

replică Alexa. Noul conte o fi, poate, la fel de aţâţat ca tatăl său, dar el nu are nevoie să alerge după fuste. Femeile îi cad în poală. Oftând în gând, îşi reaminti de femeia cea voluptuoasă care se bucurase atât de făţiş să valseze cu el. Fără îndoială, doamna era doar una dintre numeroasele lui amante... Îşi drese rapid glasul şi continuă: Pentru că l-ai cunoscut încă din copilărie, îmi imaginez că îi poţi convinge pe oamenii din zonă că acum pot trece această poartă în siguranţă.

O expresie ciudată apăru pe chipul menajerei înainte să încuviinţeze din cap.

— Da, doamnă.

„Gata cu Lupul Irlandez!” Nu se va mai gândi la gura lui ticălos de depravată. Sau la bărbăţia lui atât de... colosală. „Cocoşel. Vână. Pego. Neliniştitul”, da, auzise toate denumirile populare folosite de fermieri pentru organul reproducător masculin. Astfel de şoapte despre lucruri interzise erau uşor incitante. Experienţa ei de la fermă o ajutase să îşi imagineze la ce să se aştepte. Însă tot fusese curioasă să vadă cum arăta un bărbat în carne şi oase.

„Ei bine, acum ştiu.” Ar fi trebuit să ţipe. Să leşine. Să se topească într-o baltă de ruşine. În schimb, oftase. Se holbase. „Oh, recunosc, m-am simţit tentată să îi accept provocarea şi să îl ating.”

Texturile ispititoare, buclele mari întunecate, pielea rumenă catifelată, atât de moale şi totuşi dur...

Închise ochii pentru o clipă, încercând să înlăture fiorul dorinţei. Era puţin probabil să mai aibă vreodată şansa de a încerca asemenea intimităţi şocante cu un desfrânat. „Pentru asta ar trebui să fiu profund recunoscătoare.”

Şi totuşi...

Apucând şi mai strâns creionul, Alexa dădu rapid încă o pagină din carnetul său. În curând avea să plece de acolo.

Dar, până atunci, în loc să piardă vremea cu fantezii adolescentine prosteşti, mai bine îşi vedea de treburile la care se pricepea.

— Cred că putem aloca o sumă mică şi să angajăm ajutoare pentru muncile mai complexe, murmură ea. Cameron îi dăduse o pungă generoasă pentru cheltuieli neprevăzute. Cât priveşte celelalte sarcini, sunt sigură că, dacă le împărţim între noi trei, vom face treabă bună.

Inelul greu cu chei alunecă cu zgomot din mâna menajerei.

— Oh, doamnă, doar nu vă gândiţi să vă luaţi un şorţ şi să puneţi mâna la treabă!

— De ce nu?

Dacă aşa ceva era posibil, doamna Callaway o privea chiar mai şocată decât când intrase în dormitor şi o găsise pe Alexa într-o ipostază scandaloasă, aproape dezbrăcată.

— Pentru că eşti o doamnă fină, de rang înalt!

— Sunt o domnişoară de la ţară cu picioarele pe pământ, răspunse ea cu un zâmbet crispat. Nu sunt o frumoasă răsfăţată de la oraş. Dacă este necesar, sunt perfect capabilă să îmi suflec mânecile şi să iau o mătură sau un mop.

Lămurirea nu părea să o liniştească pe menajeră. Nu mai protestă, dar pumnii strânşi şi fruntea încreţită arătau clar cât de puţin entuziasmată era pentru acel plan.

Cu un oftat, Alexa consultă listele pe care le întocmise, apoi mai mâzgăli câteva notiţe.

— Sugerez să începem cu camera de zi. Din câte înţeleg, avem provizii zdravene de ceară de albine, cenuşă şi leşie.

Femeia încuviinţă rigid din cap.

— Excelent. Forţându-se să pară veselă, închise carnetul cu zgomot. Vom mai avea nevoie de găleţi, mopuri, mături şi cârpe de praf.

— Cum doriţi, doamnă.

Ai fi zis că tocmai îşi comandase un sicriu şi piatra funerară.

— Excelent, excelent. Atunci vom începe treaba mâine la prima oră,

— Voi avea grijă de asta, doamna mea. Strângându-şi fusta, doamna Callaway făcu un pas înapoi, vădit nerăbdătoare să fie lăsată să se retragă.

— Mai este ceva, doamnă?

— Nu, asta e tot.

Menajera dispăru, lăsând-o singură în umbra camerei neglijate.

La naiba! Părea să nu îşi găsească locul pe nicăieri. Nedorită, neapreciată, neatrăgătoare, ne... Alexa îşi stăpâni tremurul buzelor. Nu, *nu* avea să se lase doborâtă de acea criză. Dacă voia să facă pariuri în viaţă, trebuia să fie dispusă să accepte şi pierderile, nu doar victoriile.

Dar, spre deosebire de Lord Haddan, avea să se retragă înainte să piardă totul, inclusiv demnitatea – sau ce-i mai rămăsese din ea.

Ridicându-şi bărbia, Alexa schiţă un zâmbet trist. Cel puţin putea să lustruiască bine masa înainte să iasă.

Ridicându-şi astfel moralul, băgă agenda înapoi în buzunar şi se întoarse să arunce o ultimă privire la ceea ce trebuia făcut pentru a transforma acel loc într-unul locuibil. Întinzând braţul ca să inspecteze mai atent petele de funingine de pe consola şemineului, constată că firul de păr de capră din buzunar i se încolăcise pe degete.

Alexa dădu să-l arunce în vatra goală, dar ceva o făcu să ezite. Uşor ca o adiere de vânt, firul subţire erau curios de moale pe pielea ei. Se uită lung preţ de o clipă, răsucindu-l încet între degetul mare şi arătător.

Uitând de petele de funingine, Alexa plecă în grabă să caute biblioteca.

Capitolul 12

Luându-şi o clipă de pauză de la lucru, Alexa se lăsă pe spate să admire strălucirea lambriurilor de culoarea cireşului, proaspăt lustruite. Acum, că sarea şi praful acumulate de ani de zile fuseseră curăţate de pe ferestrele plumbuite, lumina soarelui se revărsa în cameră, luminând textura fină a stejarului şi detaliile delicate ale frunzelor de acantă.

Ah, putea să taie încă o sarcină de pe listă.

Privi spre locul în care doamna Callaway curăţa cu o cârpă îmbibată în oţet ultimul geam. Draperiile, faldurile de catifea de culoarea smaraldului, care îşi pierduseră cu mult timp în urmă luciul, trebuiau aruncate. Mergea ceva mai deschis. Dar nu prea feminin. La urma urmei, era vizuina unui burlac. O fâşie contrastantă, poate.

Îşi puse în gând să-i ceară menajerei să urce la mansardă. Ar putea găsi acolo ceva materiale potrivite, păstrate în vreun cufăr.

— Ce naiba se întâmplă aici?

Tonul profund de bariton îi stârni furnicături prin vârful degetelor. Lupul blestemat avea dreptate, corpul ei rebel reacţionase în cele mai neruşinate moduri în preajma lui.

Strângând şi mai tare cârpa de lustruit, frecă încă o dată lemnul.

— Mi se pare evident, domnule. Facem spaţiul locuibil.

— Nu te obosi. Contele reuşise să se radă şi să se facă prezentabil într-un costum vechi de mătase, dar vocea lui era la fel de aspră ca întotdeauna. Nu intenţionez să petrec prea mult timp aici.

„Cum se face că un gentleman poate fi izbitor de frumos chiar şi într-un amalgam de haine împrumutate?”

Alexa îşi îndepărtă o şuviţă de păr, dându-şi abia

târziu seama că îşi lăsase pe nas o dungă de ceară de albine şi de praf. Făcuse bine că renunţase la iluzia că ar putea părea atrăgătoare în ochii lui. Boneta lăsată, şorţul prăfuit şi rochia fără formă nu erau chiar elementele care să stârnească vreun oftat admirativ.

— Şi totuşi, prefer să fiu ocupată, răspunse ea. În plus, la un nivel pur practic, este o investiţie inspirată să menţii o casă în stare bună.

— Nu pot s-o vând vreodată, răspunse el. Am drepturi limitate. Altfel, aş fi scăpat de locul acesta blestemat cu mult timp în urmă.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— E o casă chiar minunată, cu linii arhitecturale frumoase, camere aerisite şi vedere superbă. De ce nu-ţi place?

Ignorând întrebarea, Connor se strecură pe lângă ea. În afară de un şchiopătat uşor şi de o vagă accentuare a trăsăturilor, părea să îşi fi revenit bine după rana de glonţ. Uitându-se la spatele lui, la umerii săi laţi şi la talia îngustă, în lumina soarelui, Alexa simţi cum i se taie răsuflarea. Trecuse ceva timp de când îl văzuse ultima dată stând în picioare şi aproape uitase ce bărbat masiv şi impunător era.

— Mă tem că doamna mea a exagerat cu rolul ei de stăpână a casei, îi spuse el menajerei. Este, la urma urmei, o postură destul de nouă pentru ea. Pare să fi uitat că vom fi aici doar pentru scurt timp. Nu e nevoie de toată harababura asta. E de-ajuns să măturі dormitoarele şi să faci focul.

— Nu mă deranjează, milord. După cum spune doamna, este bine să fii ocupat. Corpul ar trebui să aibă şi un scop util, nu doar preocupări frivole. Doamna Callaway stoarse cârpa şi luă găleata. Sau mai degrabă nu doar să stea să mediteze într-un birou întunecat.

Contele se uită urât.

Alexa întoarse capul şi îşi stăpâni un zâmbet. Probabil

menajera încă îl vedea ca pe un copilaş bolnăvicios, nu ca pe temutul Lup Irlandez.

— Doriţi să vă torn o ceaşcă de ceai cât timp pregătesc o găleată cu apă cu clăbuci? o întrebă doamna Callaway pe Alexa. Atitudinea distantă i se mai îmblânzise pe parcursul dimineţii, iar tonul ei, chiar dacă rezervat, trăda o notă de respect. Aţi lucrat încă din zori fără răgaz. Nu ar fi de mare ajutor să vă îmbolnăviţi.

— Da, un ceai ar fi minunat. Îndreptându-şi spatele cu o tresărire, Alexa conştientiză că muşchii ei erau într-adevăr tensionaţi de oboseală. În plus, dacă Lupul avea de gând să îi facă reproşuri, ar fi preferat să nu existe martori la umilirea ei.

Connor aşteptă până când cealaltă femeie îşi adună lucrurile şi părăsi încăperea, apoi îşi întoarse privirea din nou spre ea, de la masa de epocă proaspăt ştearsă unde rămăsese. Îşi dezveli uşor dinţii, apoi tuşi ţâfnos.

— Îmi cer scuze pentru ce s-a întâmplat ieri.

— Nu sunt necesare scuzele, domnule. Dacă ne-am putea întoarce în timp, să luăm săptămâna trecută de la capăt, sunt sigură că amândoi n-am alege să facem altfel o mulţime de lucruri.

— Totuşi, te-am pus într-o postură ciudată...

— Chiar în mai multe, murmură Alexa.

Încercarea ei jalnică de a glumi nu produse nici urmă de amuzament. Retrăgându-şi chipul din lumină, Connor luă de pe masă o tabacheră smălţuită şi o răsuci încet între degete. Umbrele întunecau liniile şterse care se formaseră în colţul ochilor săi, accentuând greutatea pleoapelor. Arăta foarte obosit, şi nu doar din punct de vedere fizic.

Putea ghici unul dintre motive. În privinţa celorlalte, contele de Killingworth îşi merita reputaţia de jucător de cărţi extrem de talentat. Nu mai văzuse pe nimeni care să îşi ţină cărţile – şi sentimentele – atât de bine păzite.

— După cum am spus, îmi pare rău că ai fost pusă

într-o situaţie periculoasă. Connor lăsă jos tabachera şi luă alt obiect, o cruce celtică, cu modele fine şi complicate lucrate în argint. La fel de brusc, schimbă subiectul. Cum ai ajuns să ai un nume irlandez?

— Am primit numele bunicii mele, spuse ea încet. Era din Donegal.

— Ar fi trebuit să îmi dau seama după strălucirile roşietice din părul tău că ai o în tine o scânteie de foc irlandez.

— Fără doar şi poate, ea era şi mai drăcoaică decât mine, zise Alexa şi apoi oftă. La şaptezeci de ani încă ţinea ritmul cu ogarii, dansa până în zori şi trăgea zilnic o duşcă de whisky.

— O doamnă remarcabilă, spuse el schimbându-şi poziţia. Se pare că e o trăsătură de familie.

Ea îşi ridică brusc fruntea. *Fusese un compliment?* Sau pur şi simplu un mod direct de a-i spune cât de puţin îi aproba comportamentul.

Alexa nu avu prea mult timp să se gândească la răspuns, că se pomeni holbându-se la mâna lui întinsă.

— Vino, ai petrecut destul de mult timp în patru labe. Ea îi permise să o ajute să se ridice. Dacă ai nevoie de efort susţinut, poate mă însoţeşti într-o plimbare la stânci după ce iei gustarea.

— Dar şemineul nu a fost lustruit.

— A rezistat până acum fără să se dărâme. Încă o oră sau două în plus nu vor conta prea mult, spuse Connor. Tu, pe de altă parte, arăţi ca şi când ţi-ar prinde bine să iei gură de aer proaspăt. Şi nici mie nu mi-ar strica, de altfel. În plus, aş vrea să vorbim între patru ochi.

— Prea bine. Numai să o informez pe doamna Callaway de planurile noastre şi să mă schimb în haine mai potrivite.

— Mulţumesc... Urmă o pauză. Alexa.

„Nu fi o gâsculiţă”, se mustră ea. Cu toate astea,

intimitatea numelui ei pronunţat fără alt titlu, aşa cum l-ar fi rostit un iubit sau un soţ, îi făcu inima să tresalte.

*

Scârţâitul pietrişului îi accentua paşii grei. Connor îşi luase unul dintre vechile bastoane ale tatălui său din holul de la intrare, însă refacerea avea loc dureros de lent. Hotărât să îşi recapete vitalitatea cât mai rapid cu putinţă, strânse şi mai mult mânerul de argint şi se forţă să mărească ritmul.

— Domnule, nu este necesar să urcăm până la mlaştini pentru a avea o conversaţie privată, spuse Alexa după un urcuş abrupt. Ai o bibliotecă perfect confortabilă.

— Aş prefera ca doamna Callaway să nu afle de minciuna noastră, zise el strâmbând din buze. N-aş vrea să îmi distrug reputaţia în ochii unui vechi angajat al familiei.

— Mi-a spus că stă prost cu auzul.

— Când vine vorba despre chestiuni confidenţiale, am observat întotdeauna că angajaţii, indiferent de vârstă sau de infirmităţile proclamate, au urechi foarte ascuţite, răspunse Connor,

El îi zări un zâmbet pe sub borul bonetei.

— Bine punctat, domnule. Despre ce anume vrei să discutăm?

— Despre cum naiba te trimit înapoi la Seb fără să stârnesc o avalanşă, răspunse el.

Ea se opri brusc.

— Ce te face să crezi că voi accepta să fiu trimisă acasă, de parcă aş fi un copil neascultător care are nevoie de o mamă de bătaie?

— Faptul că nu ai de ales.

Ghetele ei scurte loviră în pământ, iar o piatră mai mare trecu periculos de aproape de gleznele lui.

El îi înţelegea furia şi frustrarea. Pentru o domnişoară

inteligentă şi independentă, rigorile societăţii se resimţeau probabil ca o cuşcă, oricât îi erau de aurite gratiile. Cu toate astea, el nu era în măsură să îi ofere evadarea.

— L-am trimis pe Jenkins înapoi în oraş, spuse Connor sec. Cu ordin să se întoarcă pe cât de repede poate cu cele mai recente veşti de la Cameron şi cu un geamantan cu hainele tale şi un mijloc de transport adecvat pentru călătoria ta rapidă către nord.

Ea se mulţumi să tragă aer în piept în semn de răspuns.

— Cameron este extrem de capabil când vine vorba despre situaţii delicate, continuă el. Sunt sigur că a reuşit să înăbuşe orice bârfă legată de dispariţia ta bruscă din oraş. Fără norul scandalului deasupra capului tău, familia ta nu va avea nicio problemă să îţi accepte nevinovăţia, atât cât timp vei încerca să fii discretă.

— Se pare că te-ai gândit mult la asta, spuse Alexa încet.

— Nu chiar, minţi el. Am multe lucruri mai importante pe cap decât o drăcoaică încăpăţânată. Însă, pentru că nu doresc să fiu deranjat de cerinţele vreunui frate indignat, recomand cu tărie să trecem sub tăcere unele aspecte ale acestei situaţii dificile. Pentru binele amândurora.

Ea rămăsese la fel de încremenită precum peisajul din jur, în timp ce el sugeră o variantă mult modificată a evenimentelor recente.

— Dacă ne ţinem de scenariul ăsta, încheie el, nu ar trebui să ai de suferit prea mult.

— Nici tu, dacă asta e ceea ce te îngrijorează, replică ea, în vreme ce pe chip i se citea dintr-odată indignarea. Bestie odioasă şi arogantă! Vrei să spui că mi-am propus *intenţionat* să îţi întind o cursă şi să te duc la preot?

— Nu am vrut să... începu el, dar nu fu lăsat să continue.

— Ha! Oi fi eu antidot pentru îmbătrânire, dar nu sunt

atât de disperată să îmi fac rost de soţ. Şi, chiar dacă aş fi fost, nu m-aş fi legat la cap cu un bădăran nerecunoscător şi lipsit de maniere!

— Pentru că nici eu nu îmi caut nevastă, se pare că suntem de acord măcar în privinţa unui lucru, spuse el sec. Intenţia mea nu a fost să te insult, Lady Alexa, ci mai degrabă să clarific lucrurile între noi.

— Nu îţi fie teamă, domnule. Trecu pe lângă el şi o luă în direcţia din care veniseră. Sentimentele tale sunt cât se poate de clare.

Poteca era îngustă şi abruptă, dar asta nu o împiedică să iuţească pasul şi să pună o oarecare distanţă între ei.

Pietrele inegale nu-l lăsau să meargă mai repede. Înjurând, şchiopătă prin grohotiş, lovind cu băţul crenguţele de grozamă care îi ieşeau în cale.

Căsătorie? La dracu'. Chiar şi una falsă se dovedea dificilă.

Făcându-şi drum pe lângă o stâncă ascuţită, o zări pe Alexa în faţă. Se oprise la unul dintre pârleazurile gardurilor de piatră, şi, când se apropie, o văzu hrănind cu o mână de iarbă ceva ce semăna cu un scul de lână mergător.

— De unde au apărut animalele astea?

Cearta recentă părea uitată, iar ea făcu semn spre animalele lânoase care păşteau pe terenul aspru. El se opri să-şi tragă sufletul.

— Habar nu am. Probabil din acelaşi loc de unde îşi cumpără majoritatea fermierilor oile.

Ea făcu o mutră îndurerată.

— În primul rând, sunt *capre,* nu oi. Şi încă unele greu de achiziţionat.

— Atunci n-au cum să fie aduse de tatăl meu. Interesul său în animale se limita la specia cu două picioare.

Nu că el s-ar fi putut considera vreun cunoscător al animalelor cu blană.

— De ce întrebi?

Soarele apăru brusc din spatele unor nori risipiţi, dar sclipirea din ochii ei era mult mai mult decât o reflectare a razelor piezişe.

— Mi s-a părut că le-am recunoscut trăsăturile, aşa că am făcut un pic de cercetare în bibliotecă aseară. Trase uşor animalul de barbă. Astea sunt capre caşmir, care provin din India. Sunt rare aici în Anglia, şi lâna e valoroasă, să ştii. Cu animalele pe care se pare că le ai aici, în sălbăticie, ai putea începe o afacere extrem de profitabilă.

— Implică prea multă muncă grea. Connor ridică din umeri. Mai degrabă îi storc de bani pe lepădaţii societăţii decât să fiu un blestemat de fermier.

Şi totuşi, de ce simţi un fior ciudat în piept la ideea întoarcerii acasă? Umbrindu-şi ochii, Connor aruncă o privire în urmă, spre faţada conacului, cu varul strălucind într-o nuanţă caldă în lumina schimbătoare.

„Ah, da, ce imagine frumoasă ar fi”, îşi spuse el zeflemitor. Lupul Irlandez transformat într-un cioban domesticit care tunde lâna oilor. Apoi îşi imagină o soţie adevărată şi o armată de ţânci urlători. „Ferească Dumnezeu!”

— Nu ar implica prea mult efort şi nicio investiţie iniţială mare, insistă Alexa. Se descurcă singure, şi nu ai avea nevoie decât de unul sau doi ciobani care să se ocupe de tuns. Desigur, promovarea produsului ar avea nevoie de o analiză atentă...

— Dumnezeule mare! exclamă el. Poate că soarta ne-a aruncat împreună în Vizuina Lupului, dar situaţia este temporară şi nu-ţi dă dreptul să încerci să îmi controlezi tot restul vieţii.

Speriată de strigătul lui, capra behăi şi se îndepărtă de Alexa.

— Asta *nu* e casa mea, spuse el. Sau a ta.

— Să te ia naiba, Connor Linsley! strigă şi ea. Nu am

nevoie de batjocura ta crudă ca să-mi amintesc ca nu am niciun loc pe care să îl pot numi cu adevărat „acasă”. La fel cum nu am nevoie de insulte sau de libertăţi nepermise ca să-mi arăţi cât de mult te enervează prezenţa mea. Bărbia ei era înclinată sfidător, însă el văzu că genele ei erau ude de lacrimi. Şi totuşi, ea reuşi să îşi înăbuşe plânsul. Pur şi simplu încercam să ajut, atâta tot. Dacă te-am jignit, îmi pare rău. Alexa trase aer în piept. De ce mă urăşti aşa? Pentru că văd în tine ceva care îţi sperie propriile percepţii?

Connor nu răspunse imediat.

— Nu te urăsc, Lady Alexa, spuse el în cele din urmă. Departe de aşa ceva.

— Atunci de ce... de ce te porţi cu mine atât de urât? întrebă ea supărată.

Connor era destul de aproape cât să vadă scânteile subtile de roşu şi auriu din pletele ei lăsate libere.

— Pentru că îmi trimiţi foc prin vene. Şi mă îngheaţă până la os. Întinse mâna şi îşi trecu degetele peste linia maxilarului ei. Nu de mine mi-e frică, ci de tine, *álainn.*

— Nu... nu înţeleg.

El îi prinse gura brusc într-un sărut feroce. *Era greşit, oh, atât de greşit.* Creierul lui îi striga să-l avertizeze, dar, pentru o clipă, sângele îi curgea prea năvalnic în cap ca să-l audă. „Fii raţional, ce mama naibii?!” Frustrare, poftă şi o furtună de alte emoţii pe care nu îndrăznea să le numească fremătau în el.

Cu un geamăt răguşit, sălbatic, Connor îi supse buza de jos, savurându-i gustul curat, dulceag, de plante. Mâinile lui îi încadrară faţa, iar căldura pielii ei îi inundă palmele bătătorite.

— Oooh!

Cu un oftat, Alexa se clătină şi cedă îmbrăţişării lui, oferindu-i-se cu o nerăbdare care îl făcea să simtă o apăsare în piept. Mâinile ei se înfipseră în părul lui, trăgându-l mai aproape.

— *Álainn,* murmură el răguşit, alintul celtic pierzându-se într-o rafală de vânt, în timp ce trupul lui se lipi de al ei.

Alexa se arcui şi îi lăsă mădularul excitat să se împingă între picioarele ei acoperite de fustă.

„Oh, asta e imoral, cu adevărat imoral” Ea merita mai mult decât un animal mânat de pofte care să-şi înfigă labele în inocenţa ei. Într-un final, vuietul îndepărtat al raţiunii străbătu dincolo de pulsul primar al nevoii. Connor o mai ţinu strâns o clipă, apoi îi dădu drumul şi făcu un pas îndărăt,

— Nu înţeleg, repetă Alexa, iar vocea îi trăda năucirea, în vreme ce îşi duse degetele la buzele umflate.

— Dumnezeule Atotputernic, nici eu, mârâi el, întorcându-se cu spatele şi îndepărtându-se. Să o lăsăm aşa.

*

„Cald şi rece.”

Bărbaţii erau un mister complet, în timp ce sobele...

Alexa mişcă lama subţire puţin mai spre stânga şi reuşi să strângă şurubul.

— Gata, asta ar trebui să rezolve problema. Ieşi din cuptorul neaprins şi reglă tava de metal. Era destul de sigură că avea să rămână fixă.

— Mulţumesc, doamnă. Degetele lui Joseph sunt acum prea rigide ca să lucreze cu astfel de instrumente, aşa că mă resemnasem cu ideea că avem o sobă spartă. Chipul doamnei Callaway era luminat de un zâmbet larg, în timp ce inspecta lucrarea. Suntem norocoşi, într-adevăr, să avem o stăpână atât de inteligentă, îndrăznesc să spun că nu este nimic la Linsley Close pe care să nu îl puteţi pune în ordine.

„Nimic altceva în afară de propriile mele emoţii”, gândi Alexa, cu o grimasă interioară. Însă avea o oarecare

satisfacţie să fi câştigat laudele doamnei Callaway. Atitudinea rezervată a menajerei se schimbase atât de mult, încât Alexa ajunsese să se simtă de-a dreptul binevenită.

— Oh, da, doamnă. Fata care fusese angajată să ajute la curăţenie încuviinţă din cap cu putere. Îi spuneam mamei că nu mi-am imaginat că o doamna poate şti atâtea lucruri ca dumneavoastră.

— Nevoia te învaţă. Alexa zâmbi şi îşi şterse cu o cârpă mâinile acoperite de funingine. Sunt sigură că ştii mai multe lucruri utile decât mine, Becky.

Fata roşi de încântare.

— Sunteţi groaznic de amabilă, doamnă Killingworth.

Alexa se stăpâni să nu privească peste umăr.

— Mama a trimis bucata de friptură de vită pe care aţi cerut-o, împreună cu cotletele de miel şi o halcă de şuncă. Becky puse pachetele pe masă, apoi adăugă un coş cu ouă. Doamna Deevers m-a rugat să aduc şi astea. Toţi sunt încântaţi să audă că la Linsley Close s-a mutat o contesă nouă.

— Şi eu sunt fericită să mă aflu aici. Alexa spera că praful de cenuşă îi ascundea roşeaţa de vinovăţie din obraji.

Se simţea prost că îi păcălea, dar se consola la gândul că nu făcea nimănui vreun rău – ba poate chiar pe dos. Cu o zi în urmă, se aventurase să facă o vizită într-un sătuc şi cumpărase mai multe lucruri. Cu toate că nu erau cine ştie ce, cumpărăturile ei stârniseră o recunoştinţă timidă, iar ea plănuia să mai întocmească o listă cu multe alte mărunţişuri pe care le dorea.

— Dumneavoastră şi contele rămâneţi mult timp aici? întrebă Becky.

— Desigur, asta va decide domnul, răspunse ea încet. Însă mă îndoiesc.

— Oh!

Fata părea uşor dezamăgită, şi, spre surprinderea ei, Alexa îşi dădu seama că şi ea îşi regreta plecarea iminentă. Ar fi preferat sălbăticia mlaştinilor şi plăcerile sincere ale vieţii la ţară în locul strălucirii false şi atent regizate din Londra. Aici, la fel ca în Yorkshire, putea respira în libertate aerul curat şi putea cutreiera împrejurimile fără teamă că i se urmărea fiecare mişcare. Iar marea... Avea să-i ne dor de ritmul valurilor ce se izbeau de stâncile colţuroase.

Însă, după cum spusese contele, regretele trebuiau lăsate în urmă.

Când Becky se pregătea să iasă pe uşa de la. Bucătărie, Alexa îl zări pe Connor în depărtare, mergând spre stâncile care dădeau spre mare. Părea să îşi fi luat în serios propriile cuvinte, constată ea, căci în ultima vreme îşi petrecuse o mare parte din timp mergând la mlaştini. Cu părul fluturând în vânt şi cu pelerina învolburată, ieşea în evidenţă pe fundalul stâncii tocite de vreme şi năpădite de grozamă, o siluetă singuratică înghiontită de elementele naturii.

„Un lup singuratic.” Nu se sătura niciodată de izolarea lui autoimpusă, şi fizică, şi emoţională?

Aparent, nu, căci făcuse eforturi considerabile să o evite după schimbul lor dur de cuvinte şi după sărutul acela ciudat. Lua masa în camera lui şi îşi petrecea serile încuiat în bibliotecă până în zori. Doamna Callaway menţionase câteva scrisori pe care le trimisese, însă până atunci nu venise niciun răspuns. Şi nicio veste de la domnul Daggett.

Deocamdată nu avea altceva de făcut decât să aştepte.

Însă Alexa nu avea de gând să stea cu mâinile în sân.

— Mai sunt câteva lucruri pe care vreau să le cumpăr din sat, anunţă ea, după ce lăsă cârpa deoparte. Mai avem nevoie de ceva în afară de lumânări şi ceai?

— Nu, doamnă. Însă poate să facă Joseph drumul dacă doriţi.

— Am stat toată ziua în casă şi abia aştept o plimbare. Mă schimb de hainele astea şi mă spăl pe faţă...

O bătaie în uşă o întrerupse.

— Probabil e Jenkins, spuse Alexa.

Doamna Callaway îşi netezi şorţul şi se grăbi să deschidă. Nerăbdătoare să afle ce veşti i se aduceau din oraş, Alexa o urmă grăbită.

O clipă mai târziu însă, îşi dori o gaură neagră în care să se ascundă. De preferinţă, una care să ajungă până în China.

Nu vizitiul cel solid stătea în hol, ci o doamnă elegantă, îmbrăcată cu haine pe care Alexa le recunoscu ca fiind croite după ultima modă din Paris.

Boneta fermecătoare din paie avea borurile într-o nuanţă voluptuoasă de roşu, precum cireaşa. De sub ea se întrezăreau cârlionţi şateni, lucioşi, perfecţi. Dar şi dacă părul doamnei ar fi fost ascuns sub un coş şi trupul i-ar fi fost înfăşurat într-un simplu sac, Alexa ar fi recunoscut-o într-o clipă. *Era doamna voluptuoasă care dansase atât de intim cu contele, în Londra*.

Iar acum venise în vizită aici, la proprietatea lui de la ţară.

„Ce tupeu pe nenorocit să o invite aici!”

Deşi n-ar fi admis niciodată, Alexa simţi un val iraţional de gelozie. Căsnicia lor era o înşelătorie, într-adevăr, dar nu avea de gând să-l lase să se culce cu o altă femeie chiar aici, sub nasul ei.

— Contele este acasă? întrebă nou-venita, zâmbind şi arătându-şi gropiţele din obraji.

— Domnia sa nu e aici momentan, răspunse doamna Callaway. Ezită puţin, apoi adăugă: Dar doamna Killingworth e acasă.

Alexa simţi o plăcere răutăcioasă văzând că sprâncenele perfect arcuite se ridicară atât de sus, că boneta le înghiţi cu totul.

Spre lauda ei însă, doamna nu îşi manifestă surprinderea în niciun alt fel. Murmură doar:

— Da? Nu mi-a spus că s-a însurat. Scotoci în poşetă, apoi scoase o carte de vizită şi i-o întinse menajerei. Trimiţi, te rog, pe cineva să o întrebe pe domnia sa dacă vrea să mă primească?

Doamna Callaway luă cartea de vizită şi i-o înmână Alexei.

Alexa ar fi vrut să o mototolească şi să o arunce peste umăr, dar îşi stăpâni imboldul şi citi mută literele gravate: „Onorabila doamnă Andrew Blake Chatsworth”.

Alexa ar fi simţit aceleaşi furnicături neplăcute în vârful degetelor indiferent şi dacă ar fi scris „Regina din Siam” sau „Omul de pe Lună”.

Expresia doamnei Chatsworth deveni puţin mirată observând că femeia cu şorţul zdrenţuit şi cu boneta prăfuită nu părea să se grăbească.

— Nu mă cunoaşte, dar îi poţi spune că sunt prietenă cu soţul ei de multă vreme.

Alexa îşi ridică privirea, afişând un aer de demnitate imperturbabilă. Ceea ce, trebuia să recunoască, nu era chiar atât de uşor, având în vedere că arăta de parcă ar fi fost un lucruşor scos de vreo pisică afară din beci.

— Nu este nevoie de niciun mesaj, spuse ea. Eu sunt Lady Killingworth.

Reuşi chiar să spună numele fără să i se împleticească limba.

— Chiar aşa! Cât mă bucur să ne cunoaştem! Gropiţele reapărură. Ce urât din partea lui Connor – ar trebui să-i dau o scatoalcă peste cap când se întoarce! Nu doar fiindcă nu mi-a spus că s-a însurat, dar mai ales fiindcă nu ne-a invitat la ceremonie.

„Connor.” Intimitatea sugerată de modul ei de adresare o făcu pe Alexa să scrâşnească din dinţi.

— S-a întâmplat foarte repede, doamnă Chatsworth.

— Ah, spune-mi, te rog, Suzy. Aşa îmi zic toate prietenele, replică ea şi zâmbi. Te-a făcut să cazi din picioare, aşa-i?

— Într-un fel, răspunse Alexa încordată, amintindu-şi cum trupul greu al contelui leşinat aproape o trântise la pământ.

Urmă o tăcere scurtă, apoi prietena contelui tuşi uşor,

— Ah, pot să intru?

„Şi când te gândeşti că voiam să par o gazdă politicoasă."

Alexa sări înapoi un pas, înroşindu-se până la rădăcinile părului aflat în dezordine.

— Da. Desigur.

Degetele ei se încâlciră în fusta spălăcită, încercând să scape de urmele de grăsime.

— Să aduc ceaiul în salon, milady?

Alexa încuviinţă, recunoscătoare că măcar menajera îşi amintea ce se cuvenea. Mintea Alexei se întunecase.

— Urmează-mă, te rog, murmură ea.

Ghetele ei scoteau un sunet puternic, într-un contrast ridicol cu pantofiorii de mătase ai nou-venitei. Într-un fel, asta îi aminti Alexei că trebuia să meargă pe vârfuri ca să nu alunece din greşeală pe panta unui dezastru absolut.

Preţ de o clipă, se gândi să se îmbolnăvească subit sau să îşi scrântească glezna, dar, după câţiva paşi, se hotărî să nu o facă. Scăpase cu bine din situaţii mult mai dificile, îşi reaminti ea. Putea juca foarte bine şi rolul unei contese, deşi mirosea a şuncă şi arăta ca un coşar.

Salonul, cel puţin, nu îi mai oferi şi alte motive să se simtă stânjenită. Soarele strălucea prin ferestrele curate, luminând marmura lustruită, covoarele proaspăt măturate şi lemnul lucios, care încă mai mirosea a ceară de albine şi a ulei de lămâie, în mijlocul mesei era un borcan roşiatic în care pusese florile sălbatice pe care le culesese cu o zi în urmă, când se întorsese din sat.

— Ah, ce cameră veselă! exclamă Suzy, aruncând o privire în jur în timp ce îşi scotea mănuşile din piele de capră roz pal şi îşi dezlega şnururile de la bonetă.

Alexa nu putu să nu observe că nonşalanţa aparentă a vizitatoarei lor ascundea o oarecare încordare. Ochii lui Suzy erau mari şi uşor înclinaţi, iar privirea ei avea o intensitate de felină în spatele genelor dese. Nu-i scăpa nimic.

„Un pisoi," Asta era imaginea care îi veni Alexei în minte. Dar un pisoi cu gheare, care nu s-ar fi dat în lături să zgârie dacă era nevoie.

Alexa se simţi din nou ca un şoarece înconjurat de prădători.

— Bineînţeles că vei dori să faci schimbări după ce te muţi în acest loc, spuse Suzy, lăsându-şi boneta să cadă pe canapea şi îndreptându-se spre fereastră. Ai de gând să te stabileşti aici?

— Asta depinde de... Connor.

— Ah, da. O doamnă proaspăt căsătorită e obişnuită să-şi asculte soţul. Dar vei învăţa în curând cum să faci un bărbat să gândească la fel ca tine.

Alexa miji ochii. Oare privirea lui Suzy, de un maroniu ca aluna, ascundea cumva o scânteie de amuzament?

— Apropo, când aţi devenit soţ şi soţie?

Alexa se opri o clipă să-şi scoată boneta, ştiind că se afla pe un teren periculos.

— Ah, acum o săptămână. Sau să fi trecut deja două? răspunse ea, folosind intenţionat cuvinte vagi. Ştii, timpul zboară când... când...

— Când te distrezi? sugeră Suzy, Trebuie să-mi povesteşti toate detaliile! Când v-aţi cunoscut?

„Cât de multe ştie prietena contelui? Şi ce bănuieli o avea?" Alexa îşi studie opţiunile. Mai multe minciuni? Era periculos – dar şi alternativa era la fel de periculoasă.

„La naiba cu toate urmările!" Alexa respiră adânc şi

se hotărî să spună adevărul.

— Ne-am cunoscut într-un bordel...

O mică parte din ea îşi dorise să vadă zâmbetul lejer de pe buzele lui Suzy transformându-se într-o expresie şocată. Dar Suzy nici nu clipi.

— Şi, de fapt, nu sunt chiar soţia Lupului, ci partenera lui – partenera lui de afaceri, adăugă ea, aşteptându-se ca vestea să o facă pe femeia cea voluptuoasă să leşine.

Dar Suzy nu făcu decât să râdă încântată.

— Cât de minunat! Deci te interesează Vizuina Lupului?

Alexa era cea descumpănită acum.

— Ştii de Vizuina Lupului?

— Da, desigur. Am lucrat acolo,

„Şi eu care voiam să o fac să leşine!” Vestea o făcu să o vadă pe onorabila doamnă Andrew Blake Chatsworth într-o cu totul altă lumină. Deşi, indiferent din ce unghi îi privea buclele lucioase, Alexa tot nu simţea că ar putea să o placă. Era mult prea limpede care îi fusese ocupaţia principală la Vizuina Lupului.

Deşi nu era o sarcină chiar atât de rea să-i ţii companie contelui în pat, recunoscu Alexa.

Suzy nu părea deloc tulburată să descopere relaţia Alexei cu Lupul. Dimpotrivă, părea sincer amuzată.

— Cum Dumnezeu l-ai convins pe Connor să renunţe la o parte din Vizuină? Îl cunosc suficient de bine să ştiu că n-ar fi făcut-o doar pentru bani.

— Şi nici n-a făcut-o pentru bani. Am câştigat-o la cărţi, recunoscu Alexa. Nu de la conte, ci de la prietenul lui, Lord Haddan, care era posesorul temporar al... Ei bine, să spunem doar că a fost o greşeală colosală, zise ea şi oftă. Mă tem că e o poveste destul de complicată. Spre deznădejdea lui Killingworth. Aşa că nu îi sunt chiar dragă.

— Povestea devine din ce în ce mai interesantă! spuse Suzy, aşezându-se pe canapea curioasă să afle mai

multe. Continuă!

— Nu mai sunt prea multe de zis.

Alexa trecu repede prin restul poveştii, ignorând sau schimbând unele detalii. Acum, că privea în urmă, nu era prea mândră de ce făcuse. Dar Suzy părea sincer impresionată.

— Te-ai îmbrăcat în pantaloni... i-ai bătut pe domni la propriul lor joc... murmură ea, ca pentru sine. Şi i-ai venit de hac Lupului Irlandez...

Meditaţia ei fu întreruptă când Lupul însuşi îşi făcu apariţia în uşa salonului, în carne şi oase. Connor intră scuturându-şi picăturile de ploaie de pe haină.

Suzy sări în picioare cu un strigăt plin de încântare şi se grăbi să-l sărute pe obraz.

— Dragul meu Connor, dă-mi voie să te felicit sincer! Se pare că ţi-ai găsit, în sfârşit, un adversar pe măsură.

Capitolul 13

— Te rog frumos să nu te mai arăţi atât de amuzată, Suzy. Acum nu am chef de aşa ceva. Tresărind, Connor se trase din îmbrăţişarea fostei lui angajate. Să îndrăznesc să sper că apariţia ta neaşteptată aici înseamnă că Drew a aflat ceva folositor?

— Bine că ştiu că mai mult latri decât muşti. Altfel, m-aş simţi jignită de o primire atât de rece făcută unei vechi prietene, răspunse ea.

— În ultimul timp, a fost mai arţăgos decât de obicei, interveni Alexa. Deşi bănuiesc că o împuşcătură în coaste ar scoate pe oricine din sărite.

— *Împuşcătură?* Cu mâinile făcute pumni în şold, Suzy îl fixă, acuzatoare. Se pare că în scrisoarea ta ai omis o serie de detalii interesante.

Femeile! Oare le adusese Atotputernicul pe pământ doar ca să-i tulbure lui liniştea sufletească?

Connor făcu o grimasă.

— N-am crezut că era necesar să ofer mai mult decât faptele esenţiale.

— Chiar şi când faptele astea erau în pericol să nu fie suficiente?

— Pericolul a trecut de mult. Nu avea nicio intenţie să-i permită lui Suzy să-l lase în defensivă. Ameninţarea ce planează asupra Vizuinii Lupului e cea mai mare grijă a mea. Abia aştept să aud ce-ai descoperit.

— Mai bine îl las pe Drew să explice, răspunse vechea lui prietenă. A trebuit să se oprească la Goat Cove să ia ceva pentru Dick Pătatul. Mă aştept să sosească aici în scurt timp.

— Aşteptăm mai mulţi musafiri? întrebă Alexa aproape în şoaptă.

— Pe soţul meu, îi explică Suzy, vioaie. Ce distracţie! Nu mă aşteptasem să iasă o petrecere restrânsă din vizita asta.

— Nici eu, spuse pretinsa lui soţie.

„Mii de draci!” înjură Connor în gând.

— Vă rog să mă scuzaţi, mă duc până sus să mă schimb în ceva mai prezentabil.

Alexa sucea în mâini o bonetă prăfuită – şi, după privirea cu care îl săgetă când trecu pe lângă el, era clar că ar fi vrut să facă acelaşi lucru cu gâtul lui.

El se frecă la tâmple. Anii în care se ocupase de o casă plină de prostituate ar fi trebuit să-l facă să înţeleagă bine logica feminină. Şi totuşi se părea că habar n-avea ce o deranja.

Niciun bărbat sănătos la cap n-ar fi ghicit, se gândi el, posomorât. Ceea ce o supărase pe Alexa Hendrie nu era un atac la adresa virtuţii ei, şi nici vreo ameninţare pentru reputaţia ei, ci faptul că purta o ţinută nepotrivită pentru

vizite.

Însă, pe când îi urmărea foşnetul fustelor prost aranjate, firele de praf ce atârnau de tivurile târâte pe jos, nu se putu abţine să nu simtă un ciudat sentiment protector, mult mai puternic decât iritarea. Alexa era stânjenită şi nu merita să fie.

— O domnişoară fascinantă. Suzy aşteptă să se închidă bine uşa. Dar nici nu mă aştept la mai puţin când este vorba despre partenera ta.

El îşi încleştă maxilarul.

— Parteneriatul – în orice sens al cuvântului – este doar temporar.

— Oare? Mă întreb...

— Ei bine, nu o mai face, zise el pe un ton tăios.

— Cine ştie ce spun cărţile? zise ea, strecurându-şi o mână în săculeţ. Spre iritarea lui Connor, de acolo veni un zgomot slab de cărţi amestecate. Ai suferit o serie de eşecuri în ultimul timp, dar presimt că norocul îţi va surâde.

El se încruntă.

— Poate că te-ai priceput să joci douăzeci şi unu la Vizuina Lupului, dar nu-mi amintesc să ai vreo experienţă în prezicerea viitorului din bucăţi de carton colorat.

— Nu? Îl privi cu o expresie indescifrabilă pe faţă. În ciuda tuturor avertizărilor contrare, am prezis că vei fi genul de domn care va ajuta o fată aflată la ananghie.

— Asta a fost altceva, spuse el posac. Pe lângă asta, nu aş pomeni-o pe doamna în chestiune în aceeaşi propoziţie cu vorba „noroc”. A dovedit că e orice în afară de asta.

— Cine e?

Cum să răspundă? Un motiv de suferinţă? O ispită? O dorinţă de mântuire?

— Lady Alexa Hendrie. Şi, spre deosebire de fetele care lucrează la Vizuina Lupului, ea nu are nevoie de ajutor din partea mea. Are o familie. Una foarte respectabilă. Tatăl

ei e contele de Bushnell, fratele ei, vicontele Becton – un vechi camarad din armată.

— Poate că *tu* ai nevoie de *ea.*

O replică sarcastică, de genul care îi devenise o a doua natură, rămase în mod ciudat nerostită. Întorcându-se cu spatele, Connor se apropie de bufet şi îşi turnă un pahar de brandy.

— *Sláinte*[3]*,* bâigui el, apoi îl dădu pe gât dintr-o duşcă.

Suzy îşi arcui o sprânceană.

— Ştii, n-aş învinovăţi-o pe nevastă-ta dacă ţi-ar mai trage un glonţ în fundul ăla de nesuferit.

— Ea *nu* e nevasta mea, mârâi Connor.

Spre uşurarea lui, Suzy nu îi dădu replica, pentru că atenţia îi fu atrasă de un călăreţ care se apropia în galop pe alee.

— O, uite că vine Drew!

— Uite-l şi pe riga de cupă, bombăni el, arsura produsă de brandy ajutându-l să-şi reia cinismul obişnuit. Să sperăm că aduce altceva decât riga de pică. Aşa cum stau lucrurile, sunt într-o belea destul de mare.

*

Nu avea de ales.

Din păcate, acesta era adevărul deprimant ce privea numeroase aspecte ale vieţii sale, se gândi Alexa.

Stăpânindu-şi o grimasă, atinse singurul veşmânt din dulap. În graba cu care fugise din Londra, îşi luase doar rochia de pe ea – un sac lălâu de culoare indigo, ales să-i ascundă orice formă distinctă pe timpul incursiunii ei de la miezul nopţii.

Măcar era proaspăt spălată. Ce conta că era hidos de demodată? Era un proverb vechi cum că din talpa casei nu poţi face doage, şi nici din coadă de câine sită de mătase.

---

3 Noroc (în dialect celtic)

Şi având în vedere că nu era decât o domnişorică simplă de la ţară, cu un grohăit cam tare...

Totuşi, când Alexa scoase rochia de pe umeraş, îşi dori ca decolteul să fie fost un pic mai adânc, corsajul puţin mai comod.

Tocmai lega ultimele şireturi când îşi ridică privirea, atrasă de un mic pocnet din capătul celălalt al odăii. În lumina amurgului, oglinda înaltă reflecta doar umbre neclare. Apoi, când o siluetă intră pe uşa lambrisată, recunoscu trăsăturile contelui.

Doamne, uitase complet că odăile ei erau concepute pentru stăpâna casei – şi comunicau cu dormitorul stăpânului.

— Nu s-ar cuveni să fii aici, domnule, spuse ea pe un ton tăios. Este foarte nepotrivit... să vă lăsaţi prietenii singuri.

Pe când se apropia, buzele lui se arcuiră într-un zâmbet senzual şi maliţios care aprinse o fierbinţeală indecentă între coapsele ei.

— Ah, dar se pare că noi nu facem nimic ca la carte. Înainte ca ea să poată face o mişcare, el întinse mâna şi îi dădu deoparte o buclă rebelă de pe ceafă. Aşa-i, Alexa?

Atingerea lui îi trimise fiori de foc pe şira spinării. Trebuiau să existe reguli foarte stricte în privinţa reacţiei unei domnişoare la atingerea unui libertin.

„O, dar sunt”, îşi aminti ea. O mulţime. Totuşi, nu-şi putu aduce aminte care erau, pentru că orice urmă de raţiune i se risipise ca fumul în vânt.

— Vei scăpa în curând de toate problemele acestea care îţi distrag atenţia, domnule, şopti Alexa. Şi îţi vei relua viaţa tihnită de dinainte.

Deşi viaţa ei nu avea să mai fie niciodată la fel, se gândi ea. El avea să o uite repede şi la fel şi acest interludiu nedorit. Pe când chipul lui slab, parcă dăltuit în marmură, şi aceste flăcări nesăbuite, de nestins ale dorinţei pe care el

le aprindea în ea aveau să rămână pe veci întipărite în memoria ei.

Pe trupul ei.

— Poate chiar foarte curând, adăugă ea. Oare de aceea venise aici? Să-i spună că va pleca de îndată ce îşi va pune pe ea singura rochie pe care o putea numi a ei. Ţi-a adus soţul doamnei Chatsworth veştile pe care le aşteptai, domnule?

Connor ridică din umeri, dar nu răspunse. Degetele lui care se odihneau încă, uşoare, pe pielea ei, se mişcară spre uşa deschisă a dulapului şi începură să traseze conturul ghirlandei de trandafiri sculptate în lemnul închis la culoare.

— Asta a fost odaia mamei mele, murmură el după câtva timp, aproape prea încet ca să-l poată auzi.

Simţindu-se parcă şi mai mult ca o intrusă în lumea lui, ea se trase deodată înapoi.

— Ar fi trebuit să-mi spui mai devreme, domnule. Nu mi-am dat seama că ocup o odaie plină de atâtea amintiri dragi.

Râsul lui spart sună aspru.

— Singura amintire dragă care mi-a rămas despre Linsley Close este ziua în care am părăsit domeniul.

Renunţând la inspecţie, Connor îşi împreună mâinile la spate.

Alexei nu-i plăcea să-l vadă aşa. „Sumbru, frământat de gânduri.” Zburlindu-se şi dezvelindu-şi dinţii la oricine care se apropia prea mult de el. Era sigură că pielea Lupului nu era atât de tare cum voia el să creadă toată lumea. Inclusiv el însuşi.

Dar cum să ajungă la sufletul omului singuratic din pielea lui? Abordările ei stângace păreau să nu provoace decât izbucniri de furie şi mârâituri.

— O să mă mut într-una dintre celelalte odăi, zise ea repede.

— N-am venit să te alung din apartamentele tale, se

grăbi să spună Connor.

Alexei îi luă un moment să-i înţeleagă cuvintele. Fireşte. Contele nu dorea ca ea să se alăture din nou celorlalţi. Era în sfârşit în compania prietenilor – prieteni dragi, se gândi ea, simţind un junghi de gelozie – şi prefera să savureze acele clipe fără să fie călcat pe nervi de prezenţa ei dezagreabilă.

— Par să fiu mereu la locul nepotrivit şi în momentul nepotrivit. Să spun sau să fac ceva nepotrivit. Îşi luă un aer ce detaşare rece – cel puţin aşa spera. Fii sigur că n-am nicio dorinţă să te calc pe picioare sau să te mai stânjenesc cu jocul ăsta nefericit. O să rămân aici, cât mai departe de dumneata şi de musafirii dumitale.

El se încruntă uşor.

— Mă înţelegi greşit, Alexa. Nu de asta am venit la tine.

Alexa. Din nou, felul intim în care îi rostea numele, fără niciun titlu oficial, îi trimise un fior plăcut pe şira spinării. Pronunţat de el, cuvântul avea ceva încântător, ca un murmur ieşit dintr-o gură plină cu miere.

Ce dulce ar suna – dacă ar fi adevărat.

— Atunci, de ce ai venit aici? îl provocă ea.

— Nu păreai în largul tău în prezenţa musafirei noastre. Buzele îi tremurară. Având un minim de experienţă cu femeile, am ajuns să ştiu ce absurd de sensibile sunteţi toate când vine vorba de îmbrăcăminte. Scoase din buzunar o cutie lunguiaţă din piele şi o deschise. Aşa că m-am gândit că poate ai dori să porţi astea.

Pe un strat de catifea neagră se afla un colier. Era superb în simplitatea lui, lucirea luminoasă a unui şirag dublu de perle fiind pusă în valoare de un pandantiv cu safir în formă de lacrimă, încrustat în filigran de aur. De o parte şi de alta a lui se aflau cercei asortaţi.

„Doamne sfinte!” Aerul îi ieşi cu greu din plămâni.

— Ce f-frumos! Începând să respire normal, se uită în

sus, consternată. Nu înţeleg – de unde ai făcut rost de set? Şi de ce mi-l oferi mie?

— Ştiu că ai fost silită să fugi doar cu hainele de pe tine. M-am simţit obligat să îţi mai uşurez situaţia grea în care te afli. Connor ridică colierul din cutie. Cât despre bijuteriile astea, au fost ale bunicii mele din partea tatălui, care i le-a dat mamei mele ca dar de nuntă. Trecut printre degetele sale, şiragul sinuos de perle se odihnea acum în palma lui bătătorită. Când şi-a dat seama că tata ajunsese să vândă toate lucrurile de valoare pentru a-şi finanţa viciile, mi l-a dat mie să i-l păstrez.

Alexa ar fi vrut să spună ceva. „Dar ce?”

El îşi închise pumnul.

— Aveam doar nouă ani pe atunci, dar, cum mama băuse suficient de multă şampanie înainte de a veni în camera mea, cred că i-a scăpat ironia din faptul că îmi cerea *mie* ajutorul. În orice caz, ca orice copil, aveam o ascunzătoare tainică pentru comorile mele imaginare. Am pus acolo şi bijuteriile, şi apoi am uitat de existenţa lor. El expiră aerul cu putere. Până acum.

— Dar, domnule! încercă Alexa să protesteze când el îşi desfăcu pumnul şi dădu să-i pună colierul la gât. Nu trebuie... n-ar trebui...

El nu-i dădu atenţie.

— O contesă de Linsley s-ar cuveni să apară purtând bijuteriile familiei.

Perlele se simţiră ca nişte aşchii tăioase de gheaţă pe pielea ei. Şi apoi ca nişte limbi de foc.

— Nu le irosi scânteierea pe o prefăcută, domnule. Alexa îşi închise pleoapele pe jumătate, temându-se ca oglinda să nu reflecte dorinţa năvalnică din privirea ei. Ar trebui păstrate pentru cea căreia i se cuvin cu adevărat.

— Ne prefacem de atât de multă vreme, încât o noapte în plus nu mai contează, îi răspunse Connor.

Lumina zilei slăbea. Şi, odată cu ea, şi voinţa ei de a

ţine garda sus. Acesta era un joc care îi întrecea cu mult îndemânarea, iar Alexa simţi brusc că nu mai are putere să pretindă altceva decât că era o domnişoară lipsită de orice fel de experienţă. Nesigură, confuză şi, fără îndoială, nepotrivită pentru contradicţiile donchihoteşti din caracterul lui.

Cu faţa ascunsă în umbră, Alexa îşi apăsă mâna pe gâtul împodobit.

— Mărturisesc, domnule, că nu prea ştiu cum să continui. Mă simt... pierdută.

— Nu e mereu uşor să-ţi găseşti drumul în lume, spuse el încetişor. Nu eşti singura care se simte uneori nesigură de drumul pe care s-o apuce.

Era oare numai imaginaţia ei, sau ultimele raze de soare surprindeau o umbră de regret pentru căile pe care nu le străbătuse?

— Dar un lup... se bâlbâi Alexa. Un lup cunoaşte cu siguranţă pe unde să meargă.

— Capcanele sunt acolo pentru noi toţi.

— Eşti amabil, răspunse ea.

— Nu, doar sincer. Nu face confuzie între astea două, Alexa. Iritarea i se simţea iar în voce. Totuşi, trebuie să păşeşti cu mare atenţie, altfel, în lumea asta rea unde te pândesc animale de pradă peste tot, ai putea sfârşi mâncată de vie.

Pe ea confuzia o amuţi.

Nu o ajuta deloc faptul că se apropiase Connor – era atât de aproape, că între trupurile lor mai erau doar câţiva centimetri. Mirosul lui viril de pământ reavăn deveni brusc copleşitor.

„Îmbătător.”

Dar Alexa reuşi să murmure:

— Nu mi-e frică de dumneata, domnule.

— Ar trebui să-ţi fie, Alexa.

Buzele lui o atinseră uşor pe ceafă. Atingerea fu doar

puţin mai tare decât o şoaptă şi, pentru o clipă, ea se întrebă dacă era doar dorinţa ei sau chiar îi simţea buzele apăsând şi gâdilându-i pielea sensibilă.

Adunându-şi curajul, Alexa se întoarse cu faţa la el şi îşi ridică ochii să-i întâlnească privirea. Destul de ciudat, culoarea argintie părea să pulseze, umbrele alunecând rapid şi reflectându-i propria nesiguranţă. Fără să se gândească, întinse mâna în sus şi îi urmări încet linia hotărâtă a maxilarului. Firele aspre din barba lui îi zgâriau buricele degetelor, masculine şi întunecate şi în contrast cu albeaţa cărnii ei.

— Ar trebui să-ţi fie frică de mine, mormăi el.

Dar ei nu îi era. Punându-şi palma pe curba solidă a umărului său, Alexa se ridică pe vârfuri şi îl sărută uşor în colţul gurii. Mai era o picătură de brandy acolo, cu o aromă caldă şi ispititoare. Gustul era foarte dulce şi, când i se prelinse pe limbă, simţi o dorinţă dureroasă începând să-i ardă gâtlejul.

„Connor.”

Buzele ei le căutară pe ale lui şi, pentru o clipă magică, el se înmuie şi îi răspunse cu o îmbrăţişare strânsă, provocatoare. Un val de căldură umedă...

Şi apoi, mult prea repede, dispăru, lăsând numai aerul rece să-i mângâie faţa întoarsă spre el.

Când se retrase, Connor îi luă mâna şi o adăposti sub braţul său. Contururile muşchilor netezi i se potriveau ca o mănuşă.

— Dar în seara asta, Alexa, n-ai de ce să te simţi ameninţată.

Capitolul 14

— E delicios, Lady Killingworth, murmură domnul

Chatsworth. „Lady Killingworth” Alexa duse paharul la buze, iar vinul o încălzi plăcut pe dinăuntru, iar ea nu se mai simţi o mare impostoare.

— Delicios, repetă Suzy, făcând în plus cu ochiul, cochetă.

Alexa simţi cum roşeşte. O consultare rapidă cu doamna Callaway şi slujitoarea lor recent angajată avusese ca rezultat o cină simplă, dar excelentă. Alături de cotletele de miel, morcovii de primăvară şi brânza proaspătă de la o fermă învecinată, Becky adusese la masă un buchet de trandafiri sălbatici, culeşi din tufele agăţătoare de pe zidurile grădinii. Aşezate în mijlocul mesei, înconjurate de pocale din cristal, porţelanuri chinezeşti şi tacâmuri de argint – pe care Alexa le adusese din pod cu câteva zile în urmă – florile de un roz delicat cu tulpini şi frunze verzi dădeau o notă primitoare lemnului lustruit şi pânzei abia scrobite.

Una peste alta, nu era prea rău pentru prima ei încercare de-a face pe contesa.

Cei doi oaspeţi o făcuseră să se simtă în largul ei. Atât doamna Chatsworth, cât şi soţul ei se dovediseră a fi încântător de relaxaţi şi demonstraseră a poseda din plin un umor ironic. Chiar şi contele era atras de tachinările lor, ajungând chiar să zâmbească maliţios la comentariile lor spumoase. Şi Alexa se bucurase de schimbul însufleţit de replici şi de lipsa lor înviorătoare de prefăcătorie. Oricât de mult ar fi vrut să o deteste pe cealaltă doamnă, pe măsură ce se servea masa, descoperi că animozitatea se risipea repede. Era imposibil să nu-ţi încălzească sufletul aşa o prietenie onestă şi o sinceritate deplină. La Suzy nu se simţea nici urmă din puritanismul sau aerul superior de salon.

„Un suflet pereche?” Dată fiind marea lor diferenţă de experienţă...

Alexa nu se putu abţine să nu arunce o privire spre

Andrew Chatsworth. Era clar că, în ciuda numeroaselor defecte ale lui Suzy, nobilul ei soţ o vedea perfectă în orice privinţă care conta. Consideraţia lui era evidentă într-o serie de manifestări subtile – arcuirea buzelor, tonul vocii, strălucirea din ochi când îi urmărea orice mişcare, chiar şi când atenţia îi părea îndreptată în altă parte.

Alexa deveni din nou conştientă de o vagă gelozie. Deşi, spre cinstea ei, Suzy părea la fel de îndrăgostită de Andrew. Atenţiile ei faţă de conte dezvăluiau o apropiere incontestabilă între ei, însă mai degrabă cea a unui bun prieten decât a unui amant actual.

Dar Connor? Emoţiile lui erau, ca de obicei, indescifrabile.

Dacă ar putea învăţa şi ea cum să ţină în mreje privirea unui gentleman. Se mai uită la el un moment, apoi îşi feri privirea.

„O, nu fi proastă!” Dacă încerca să fie ceea ce nu era nu avea decât să o condamne la alt eşec regretabil. La urma urmei, încercase deja să facă pe tânărul gentleman, pe jucătorul cu experienţă, pe doamna mondenă, şi nu păcălise pe nimeni. În afară de ea însăşi.

Mai bine ar renunţa la toate rolurile şi ar fi... doar Alexa Hendrie. O fată de la ţară, lipsită de educaţie, care stătea mai mult pe-acasă reparând o sobă ce scotea fum decât să-şi petreacă timpul dansând un vals elegant.

În timp ce se relaxa şi se uita prin încăpere, Alexa îşi dădu seama ce mult îi plăcea să se facă utilă. Cu-adevărat utilă. Să-şi suflece mânecile şi să-şi murdărească unghiile era mult mai satisfăcător pentru ea decât să picteze acuarele insipide, să cânte la pian muzică neinspirată sau să stea la palavre. Cu siguranţă, nu avea să se simtă niciodată ca acasă în înalta societate.

Şi poate că asta nici nu era aşa rău.

Privirea ei întâlni ochii lui Connor şi, spre marea ei uimire, el îi zâmbi. Fu doar o uşoară ridicare a colţurilor

gurii. Dar ochii lui, lucind ca argintul bine frecat, păreau să reflecte un strop de căldură.

Alexa se foi puţin pe scaun, perlele alunecându-i pe piele ca o mângâiere blândă. Lupul se înşelase că nu era niciun pericol pentru ea în această seară. Adevărul era că se afla în primejdia iminentă de a-şi pierde...

— ... Linsley Close s-a schimbat mult. Doamna ta a insuflat o nouă viaţă acestui maldăr de piatră şi lemn, nu crezi?

Ea clipi, dintr-odată conştientă că întrebarea neaşteptată a lui Suzy îi era adresată contelui.

Connor îşi ridică pocalul de cristal, ascunzându-şi expresia feţei într-un vârtej de reflexii rubinii.

Cunoştea oare cealaltă doamnă aversiunea lui faţă de moşie? Degetele Alexei se încleştară pe paharul ei cu vin. Starea sa de reverie se risipi în timp ce se întări să facă faţă unuia dintre obişnuitele comentarii usturătoare ale Lupului.

Tăcerea dură un pic mai mult. Suzy şi soţul ei schimbară priviri, dar se abţinură să mai spună ceva.

— A făcut minuni, încuviinţă el în sfârşit.

„Un compliment, deşi indirect, din partea Lupului Irlandez?” Că tot era vorba despre minuni! Simţea o tresărire ciudată în stomac, de parcă înghiţise un roi de fluturi, şi nu doar o bucăţică de morcov cu smântână.

— În mai multe sensuri, murmură Chatsworth, care, în timpul mesei, reuşise să scoată de la Connor, încetul cu încetul, povestea atacului de la miezul nopţii. Să fugi din furcile caudine de la Southwark nu cred că a fost o treabă uşoară.

— Şi faptul că, după aceea, a scăpat nevătămată din fălcile tale merită toate laudele, adăugă Suzy. Ştiu din experienţă că furia ta atroce ar pune la grea încercare şi răbdarea unei sfinte.

— Ceea ce, cu siguranţă, nu sunt. Alexa nu rezistă să nu se bage în vorbă. Numai întreabă-l pe Killingworth.

— Pe Connor? stărui Suzy.

— Deoarece n-am îndrăznit niciodată să-mi ridic ochii spre ceruri, răspunsul meu ar fi pură speculaţie. În ciuda feţei sale impasibile, contele părea binedispus. Cu toate acestea, doamna a fost auzită scoţând câte-o înjurătură. Mă îndoiesc că sfinţilor li se îngăduie să înjure.

— Şi nici doamnelor cuviincioase, oftă Alexa. Aşadar, cred că asta mă situează undeva prin purgatoriu.

— Pe naiba! zise Suzy. Crede-mă pe cuvânt, toate doamnele înjură când sunt provocate. Făcu o scurtă pauză. Şi cum de obicei suntem înconjurate de bărbaţi, singurul lucru de mirare este că nu o facem mai tare şi mai des.

— Mă încred în cunoştinţele dumitale mult mai vaste în acest domeniu, îi răspunse Alexa.

— O mişcare inteligentă, Lady Killingworth. Îmi scot pălăria în faţa judecăţii şi a forţei dumitale. Chatsworth îşi scutură amuzat buclele arămii. Metaforic vorbind. Sau ai prefera să-ţi fac o plecăciune?

Râsete izbucniră în jur. Alexa nu se putu abţine să nu-şi dorească tare ca această seară şi spiritul de camaraderie să dureze... la nesfârşit.

Desigur, era ceva la fel de nerealist ca şi celelalte fantezii ale ei.

— Apropo, zise ea în şoaptă, n-ar mai trebui să-mi spuneţi Lady Killingworth. Aşa cum v-am explicat, e o minciună inofensivă pe care o folosim ca să evităm scandalul.

Chatsworth îşi ridică paharul cu o mişcare galantă şi elaborată.

— Un trandafir, oricum îi spui, îţi dă acelaşi scump parfum!

În timp ce râsetele se potoleau, Connor îi dădu vinul prietenului său, Lăsându-şi paharul neatins, se rezemă uşor de spătar şi îşi reluă expresia serioasă.

— De-ajuns cu distracţia şi jocurile, în sens metaforic

sau altfel. E timpul să vorbim pe şleau. Întorcându-se spre Chatsworth, îl întrebă: Ce ai aflat despre trişorul DeWinter?

— Muncă, muncă, şi nicio distracţie? Prietenul său rosti ultima replică, apoi redeveni serios. O, foarte bine. Pentru început, ai avut dreptate. E din Anvers, unde mama lui – care, potrivit lui Dick Pătatul, era o femeie din Dover pe nume doamna Snow – deţinea o cârciumă pe chei.

— Ceea ce nu e nicio ruşine pentru el, sper, murmură Suzy.

— Nu, draga mea. Chatsworth îi dărui un zâmbet. Ruşinea şi-a câştigat-o singur, fără ajutor de la alţii. Despăturind o hârtie din buzunar, se uită pe însemnările lui. DeWinter a ajuns curând să nu mai fie dorit în niciun port belgian, din cauza acuzaţiilor de înşelăciune. Din câte se pare, a dezvoltat repede o serie de talente, căci, atunci când şi-a făcut din nou apariţia în bazinul mediteranean acum câţiva ani, a început să ducă o viaţă îndestulată jecmănind pe toată lumea, de la cei putred de bogaţi la amărâţii cu doar câţiva bănuţi în pungă.

Chatsworth întoarse pagina.

— DeWinter a operat în Marsilia, Nisa şi în Genova pe timpul când Napoleon a flirtat cu gloria sa din trecut. Anul trecut, după Waterloo, a revenit în nord, croindu-şi drum prin marile cazinouri dintre Bruxelles şi Paris – cu un cuţit, când nu avea încotro. Prietenii lui cei mai buni sunt un olandez şi doi prusaci, toţi pricepuţi la cuţite. Sau la ghete cu ţinte, adăugă el, cu o expresie dezgustată. Un negustor de lână flamand călcat în picioare până la moarte pe o alee atestă acest lucru. Aşa că sunt negreşit o bandă de ticăloşi.

Contele pocni din degete de nerăbdare.

— Zi-mi ceva ce n-am aflat şi singur.

Fără să bage în seamă arguţia, Chatsworth refuză să se grăbească.

— Odată ajunşi în Paris, s-au dat la fund. Acum, fii atent, Connor – aici începe să fie interesant. Făcând

cercetările pe care i le-ai cerut, Dick Pătatul a aflat că, acum şase luni, umbla vorba prin docurile din Dover că se oferea o slujbă grozavă pentru cineva care îndeplinea două cerinţe – să măsluiască cărţi *şi* să taie beregate. Fără scrupule în a le executa pe ambele.

Expresia lui Connor era indescifrabilă.

— În plus, continuă Chatsworth, se spunea că, dacă individul îşi făcea bine treaba, răsplata nu avea să fie doar în bani, ci şi o oportunitate extraordinară – un joc mult mai profitabil în cele mai înalte cercuri ale înaltei societăţi.

Auziră pe cineva pocnind din degete, iar Alexa şi Suzy tresăriră.

— *Voila!* Cine apare deodată pe pământ englezesc, dacă nu domnul Snow care îşi spune acum Lord De Winter. Pete Ochi-Mort l-a recunoscut imediat de la un cazinou de pe Rue d'Anglaise. Drew rânji. Chiar şi cu peticul de pe ochi, bătrânului pirat nu-i scapă multe.

— Nu văd de ce arăţi atât de mulţumit de tine, mormăi Connor. Nu am nevoie de o lipitoare bătrână, umflată cu rom, să-mi spună că DeWinter a fost tocmit să-mi facă necazuri. Ai vreo afurisită de idee cine l-a angajat? Sau de ce?

O expresie de înfumurare apăru pe chipul prietenului său.

— De fapt, am. Se întâmplă ca Nevăstuica şi Cuţitarul să-l cunoască şi ei pe individ. Le zâmbi doamnelor. Se pare că lumea infractorilor e mică. În orice caz, aşa cum spuneam, când au auzit că mă interesam de DeWinter, şi-au amintit că îl văzuseră ieşind dintr-o casă de pe Merton Street pe când făceau nişte livrări de rutină de-ale lor. Dick a prins de veste în dimineaţa asta şi promite că vor sta cu ochii pe acel loc, să vadă dacă mai apare acolo.

— Mii de draci, Drew! A cui e casa? îşi întări Connor cererea dând cu pumnul în masă.

— Nu ştiu, recunoscu Chatsworth. Nu încă. Dar

Cuţitarul se străduieşte să obţină informaţia asta.

— Ar fi un punct de plecare. Când mă întorc la Londra mâine...

— Nu o face! îl întrerupse Chatsworth. Ultimul lucru din lume pe care ar trebui să-l faci este să te întorci în Londra.

Connor deschise gura să protesteze, dar Chatsworth nu-i dădu nicio şansă.

— În acest moment, dispariţia ta probabil i-a derutat pe duşmanul tău necunoscut şi pe DeWinter. Ca să se regrupeze şi să vadă ce fac mai departe, trebuie să se mişte repede. Căci, aşa cum ştie orice soldat, asta îi face vulnerabili. Pot deveni puţin neglijenţi.

Lupul se uită chiorâş.

— Ce sugerezi?

— Să nu faci nimic. Acum suntem stăpâni pe situaţie, aşa că de ce să nu aşteptăm şi să vedem ce se mai întâmplă?

— Cel puţin, Lady Alexa se poate întoarce cu siguranţă în Yorkshire.

Chatsworth aruncă o privire rapidă spre soţia sa.

Suzy scutură din cap.

— E încă prea periculos. Vor sta cu ochii şi pe ea. Nu cred că e bine pentru niciunul din voi să plece de la Linsley Close.

— La dracu’! înjură Connor. Nu sunt obişnuit să stau degeaba.

Un licăr de amuzament păcătos se ivi în ochii prietenului său.

— O, cu un pic de imaginaţie, îndrăznesc să spun că ai găsi cu ce să-ţi ocupi timpul aici.

Suzy îşi dădu ochii peste cap, apoi se ridică în picioare.

— Hai, Lady Alexa, văd că discuţiile serioase s-au încheiat pentru moment. Să-i lăsăm cu vinul lor de Porto şi

ţigările de foi. Vor să sufle norii negri şi să facă glume obscene. Asta-i face să se simtă superiori, iar eu, una, n-am nimic împotrivă să se bucure câteva momente trecătoare de iluzia asta. Ea îi făcu cu ochiul, fără niciun efort de a ascunde asta de domni. Se vor plictisi repede şi ni se vor alătura în curând.

Alexa o luă înainte spre salon. Focul se stinsese, dar, când aţâţă jarul şi mai puse un buştean, flăcările se înălţară din nou.

— Pot să-ţi pun o întrebare indiscretă, doamnă Chatsworth? se aventură ea, cu privirea aţintită spre limbile de foc roşii şi portocalii.

Suzy se aşezase deja pe sofa.

— Vrei să mă întrebi despre relaţia dintre mine şi Connor.

Uşurată că nu mai trebuia să ocolească subiectul, Alexa încuviinţă din cap.

— Da... aşa cred.

— Mi-am dat seama. Altfel nu aş fi acceptat să-i las pe domni să se distreze fără noi – un obicei stupid. Şi mie îmi place mult vinul de Porto şi ştiu mai multe bancuri porcoase decât ei doi împreună.

— Sunt sigură că Chatsworth îţi va păstra o gură de vin.

Deşi Alexa încerca să adopte acelaşi ton uşuratic, avea inima grea.

După ce îşi aranjă puţin fustele, Suzy îşi împreună mâinile cu afectare în poală.

— Connor nu ţi-a spus nimic despre noi?

Alexa vârî vătraiul în lemnul arzând, scoţând o ploaie de scântei.

— Nu vorbeşte cu mine despre viaţa lui personală.

— Nu vorbeşte cu nimeni, dacă asta e o consolare.

Nu era, mai ales că Alexa bănuia că nici nu era adevărul gol-goluţ.

— În mod evident, vorbeşte cu dumneata.

— Prostii! râse Suzy. Crede-mă, de câte ori încerc să mă apropii de el, mă repede furios.

Chiar şi cu faţa înclinată în umbră, scepticismul Alexei fusese probabil evident, căci Suzy scoase un suspin şi bătu uşurel perna de lângă ea.

— Vino, ia loc, să-ţi explic.

— Aş prefera... să fac câţiva paşi, dacă nu te superi.

— Deloc, răspunse musafira. Dar, dacă vrei să te apropii, te rog să pui jos arma asta. E destul de rău când o fată trebuie să înfrunte un bărbat ciudat cu un vătrai înroşit în mână, dar măcar ştie ce are de gând să facă.

Alexa îşi ţinu respiraţia. Apoi expiră într-un hohot de râs.

— Hei, acum că am spart gheaţa, te rog, vino să stai cu mine, spuse Suzy. Şi dacă chiar simţi nevoia să loveşti ceva, poţi să spargi figurina asta hidoasă de Staffordshire de pe noptieră şi să ne faci tuturor un mare serviciu. Dar, îţi promit, nu e deloc ceea ce gândeşti.

— N-aş pune rămăşag pe asta – am o imaginaţie *foarte* bogată, murmură Alexa, pe când punea deoparte vătraiul şi se aşeza pe cretonul decolorat de soare.

Suzy îi zâmbi încurajator.

— Gândeşte-te ce plicticoasă ar fi viaţa fără asta.

Drept răspuns, Alexa făcu o grimasă abia vizibilă.

— Nu că l-ar acuza cineva pe Connor Linsley că e un bărbat plicticos. Poate o mulţime de alte lucruri, dar asta nu, *niciodată*. Făcu o scurtă pauză. Dar asta ştii şi tu.

Şi ar fi dat orice să ştie mai multe.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Suzy se bătu uşurel cu un deget în bărbie.

— Să văd cum să-ţi spun asta fără prea multă tevatură. Ştii deja că el este proprietarul unui bordel, iar eu am fost una dintre fetele care lucrau acolo.

Alexa încuviinţă din cap.

— Sper că nu trebuie să intru în detalii sordide despre ce presupunea lucrul acolo. E de-ajuns să spun că m-am născut într-o mahala din Southwark şi, când părinţii mei au murit într-o epidemie de gripă, lăsându-mă fără un ban şi fără casă, am făcut ce trebuia ca să rămân în viaţă.

— În... înţeleg, şopti Alexa.

— Umbla vorba pe străzi că Vizuina Lupului era un loc de muncă foarte bun şi se căutau slujbele de acolo. Connor era cunoscut că oferea lefuri bunişoare, mâncare destul de bună şi condiţii decente de viaţă. Era corect, pe când majoritatea patronilor din afaceri ca asta erau mai abjecţi decât mizeria dintr-un iaz. Şi cu acelea dintre noi care erau interesate să-şi îmbunătăţească poziţia socială, era mai mult decât corect. Ne-a devenit un fel de protector.

Alexa nu-şi dăduse seama că i se albiseră încheieturile degetelor până când Suzy nu întinse mâna cu blândeţe şi i le desfăcu.

— Îmi pare rău dacă asta te tulbură. Să mă opresc?

— Nu, te rog. Trebuie să ştiu. Spre uşurarea Alexei, Suzy avea îndeajuns de mult tact încât să nu o întrebe de ce. Poţi, totuşi, să sari peste descrierile isprăvilor lui de vitejie în pat. Nu sunt atât de naivă să nu ştiu ce înseamnă „protector”.

— În cazul acesta, te înşeli amarnic. Suzy tot o mai strângea de încheietura mâinii. Nu am făcut sex cu Connor. Am vrut să spun doar că ne asculta, ne ajuta să învăţăm cum să conducem o afacere. Am visat întotdeauna să am o cârciumă – una respectabilă – a mea într-o zi, iar Connor mi-a dat curaj să cred că era posibil. Vocea lui Suzy tremura uşor. La naiba, spunea mereu că, dacă un conte putea să fie codoş, atunci şi o târfă putea fi hangiţă.

Alexa nu ştia dacă să râdă sau să plângă.

— Pe scurt, mi-a devenit prieten. Mă lăsa să mă învârt prin magazie şi prin biroul din spate în timpul meu liber şi să învăţ câte ceva despre meserie, economisindu-mi în

acelaşi timp câştigurile. Şi, când am auzit de la unul dintre furnizorii lui de rom că era de vânzare un local drăguţ în Lyme Regis, el a insistat să-mi împrumute suma în plus de care aveam nevoie ca să-l cumpăr.

La orice s-ar fi aşteptat, dar nu la asta.

— Şi îi datorez mult mai mult de-atât, continuă Suzy. Connor a fost acela care i-a dat lui Drew ideea să stea la hanul meu.

— În... înţeleg.

— Nu am fost singura fată pe care a ajutat-o de-a lungul anilor. De fapt, situaţia grea în care se află acum se datorează faptului că i-a dat o sumă mare de bani lui Mary McGovern să plătească avansul pentru o cârciumă pe Great Northern Road.

Gândindu-se la impactul pe care îl avuseseră recentele ei acţiuni asupra finanţelor Lupului, Alexei i se făcu ruşine.

— Am fost tare nedreaptă în presupunerile mele despre caracterul lui Killingworth. Ca să nu mai spun că i-am adus complicaţii nedorite în viaţă. Îşi muşcă buza de jos. Are dreptate să creadă că i-ar fi mult mai bine fără mine aici.

— Nu te vinde ieftin... Suzy făcu o grimasă. Scuze, a fost doar un fel de a spune. N-am vrut să te jignesc.

Alexa reuşi să schiţeze un zâmbet palid.

— Nicio problemă.

— Am vrut să spun că poate eşti persoana care îl va bate la propriul joc.

— Ha, rosti ea sec. Mă tem că îmi supraestimezi talentele. E din ce în ce mai clar că nu sunt perechea potrivită pentru Lup.

— Ha, repetă Suzy, cu o sclipire amuzată în ochi. Timpul va hotărî. Nu te grăbi aşa să-ţi retragi mâna, o sfătui ea. Poate Connor Linsley are experienţa de partea lui, dar pun pariu că în jocul ăsta special al inimilor, voi doi sunteţi

egali.

— Inimi? oftă Alexa. El pretinde că nu are una.

— Asta spun toţi, draga mea.

Capitolul 15

Vizita prietenilor lui parcă lăsase căldură în urma ei, căci în următoarele câteva zile, răsări soarele şi vremea fu plăcută. Pe când Connor urca poteca abruptă, lumina palidă, sidefie risipise deja ceaţa zorilor. O briză blândă unduia iarba de pe pajişte şi un şoim singuratic plana pe cer, în cercuri leneşe, pornit la vânătoare.

Şi lui îi plăcea splendoarea solitară a mlaştinilor. Se trezise devreme...

Dar se părea că nu destul de devreme.

Connor privi cum Alexa răsucea ceva în mâini şi îl ţinea apoi în sus. Era atât de hotărâtă să studieze acel lucru, că nu-şi dădu seama de apropierea lui până nu-i căzu umbra sa pe faţă.

Ca un nor de furtună. Întunecat, prevestitor de rău.

Putea el oare să aducă în viaţa ei mai mult decât ameninţarea tunetelor şi a ploii?

În acel moment, ea avea totuşi o expresie luminoasă.

— O, uite, domnule! Nu e frumos?

El îşi miji ochii, fără să aibă nici cea mai mică idee despre ce vorbea ea.

— *Păr de capră,* Killingworth.

Dădu un pic din mână şi el văzu un smoc de fire mătăsoase unduindu-se în vânt.

— Doamne sfinte, şi eu credeam că pe-aici nu se învârt decât femei zăpăuce, visând cu ochii deschişi!

Vorbele îl făcură să zâmbească ironic. Conversaţiile lor erau acum mai relaxate, de parcă se obişnuiseră unul cu

prezenţa celuilalt. Pentru el, îşi dădu seama nedumerit, experienţa fusese asemănătoare cu încălţarea unei perechi noi de cizme – cu pielea încă rigidă şi tare, care îl rodea, apoi se înmuia treptat, devenind foarte comodă. Izbucnirile ei spirituale, arţăgoase îl făceau acum să zâmbească, în loc să-i stârnească furia.

Cât despre stârnirea altor reacţii... Connor îşi feri privirea de la sânii ei plini.

— Ar trebui să fiu impresionat?

— Priveşte ce culori delicate! Ea se întoarse, cu faţa luminată de entuziasm. Gri ca porumbelul, crem ca untul, ocru cald.

— Te cred pe cuvânt. Connor întinse mâna şi, când ea vru să-i pună lâna în palmă, el îi apucă mâna. Pot să te smulg de lângă tovarăşii tăi cu patru picioare ca să te plimbi cu mine?

Ea se posomorî.

— Ai mai primit veşti din capitală?

— Nu. Ieri am primit în sfârşit o scrisoare de la Cameron, dar esenţialul era acelaşi cu ce m-a sfătuit Chatsworth, să rămân în ascunzătoare. Totuşi, adăugă el, ţâfnos, trebuie să facem curând ceva ca să punem capăt situaţiei actuale. Tu nu mai poţi sta aici prea mult timp.

Alexa se uită la firele de lână care pluteau în aer.

— Mi-ar părea rău să plec.

„Şi mie”, îşi dădu seama Connor. Dar nu avea să permită gândurilor sale să se îndrepte în această direcţie.

Se întoarse brusc şi o porni în sus pe deal.

— Ai văzut privelişte a de pe stânci? E de-a dreptul spectaculoasă când vine fluxul.

Apă şi piatră. Două forţe imuabile ale naturii care se ciocneau una de alta păreau o expresie potrivită a stării lui sufleteşti din acest moment. *Datorie şi dorinţă.*

— Pari să te fi înzdrăvenit după rana căpătată. Alexei nu îi era greu să ţină pasul cu el, mergând în acelaşi ritm.

Într-adevăr, se pare că aerul proaspăt şi plimbările zilnice ţi-au făcut mult bine.

— Ce impertinent din partea ta să faci o astfel de remarcă!

În realitate, oglinda îi arăta cam acelaşi lucru. Soarele îi bronzase tenul pământiu căpătat în mahalale, iar efortul fizic susţinut alungase semnele grăitoare ale somnului insuficient şi ale cantităţii prea mari de brandy băut.

— La ce altceva te aştepţi de la o domnişoară aşa repezită? răspunse ea, cu un zâmbet lipsit de regrete.

— Repezită, într-adevăr. Aş putea să te rog să nu dobori recordul stabilit pe pista de la Epsom Downs? Connor o lăsă să i-o ia puţin înainte, numai pentru a-şi bucura ochii cu graţia de mânză a picioarelor ei lungi. Pui aşa un entuziasm năvalnic în tot ceea ce faci, Lady Alexa? îi strigă, după ce o văzu căţărându-se pe nişte stânci. Nu e ceva obişnuit la o tânără lady de viţă nobilă.

— Şi nepotrivit? Ea se opri, îşi scutură buclele răvăşite şi îşi ridică faţa spre soare. Unchiul Frederick o spune mai pe şleau, zicându-i tatei că a fost neglijent că n-a pus şaua pe mine. Strânse din buze. Doamne, cum simt că mi se înfierbântă sângele! De parcă aş fi vreo mânză de vânzare la Tattersall, dresată să fie docilă şi să servească mai târziu ca iapă de prăsilă.

Connor o ajunse din urmă.

— Nu vrei să ai copii?

Şovăiala ei, deşi uşoară, nu scăpă neobservată.

— Ba aş vrea. Dar nu doar ca să slujesc un gentleman care se simte obligat să aibă un moştenitor. Mi-ar plăcea o relaţie mai apropiată. Se opri iar din vorbit. Una de respect reciproc şi înţelegere, nu o căsătorie de convenienţă în care să nu avem nimic în comun în afară de nume, adăugă ea.

„Orice bărbat care ar lua-o pe Alexa Hendrie de soţie ar fi un afurisit de prostovan să nu-i aprecieze caracterul unic”, se gândi Connor. Apoi alungă repede gândul din

minte. Avea mai mult decât suficiente necazuri din cauza firii ei.

— Nu că aşa ceva ar fi posibil, adăugă ea, cu o expresie tristă. Sunt prea autoritară şi prea încăpăţânată. Unchiul Frederick spune că îi sperii pe gentlemeni, lucru cu care eşti de acord, fără îndoială. Şi, pentru că mi-e imposibil să mă schimb, am acceptat faptul mă îndrept spre o viaţă de fată bătrână. În plin galop. Însă măcar nu mă mână nimeni din spate, încercând să mă stăpânească, biciuindu-mă şi împungându-mă cu pintenii.

— Vrei să-ţi spun părerea mea? întrebă încet Connor.

Alexa ridică din umeri, dar el o văzu cum îşi îndreaptă spinarea, de parcă se pregătea pentru o lovitură.

— Unchiul tău Frederick este un idiot.

Ochii ei se măriră de mirare. Păru să nu ştie cum să reacţioneze la vorbele lui şi îşi întoarse brusc privirea spre păşunea presărată cu pietre.

— Vai, uite! *Bunăăă!*

Connor o văzu făcând semne unui bărbat care venea în zigzag spre ei prin iarba înaltă. În faţa lui sărea un câine cu blană sârmoasă alb cu negru, mergând pe urmele a câtorva capre mari şi mânându-le spre o poartă aflată la celălalt capăt al gardului de piatră.

Omul o salută la rândul lui şi îşi văzu de drum.

— Că tot veni vorba despre tendinţa mea de a lua taurul de coarne – sau, în cazul ăsta – un animal mai mic, spuse Alexa, mi-am luat libertatea să-i cer domnului Stellings să adune toate caprele de pe dealuri ca să le putem număra aşa cum trebuie. Are experienţă la păstorit şi nişte bani în plus nu ar strica deloc în familie.

Dar nu caprele, ci caprele *lui,* fu cât pe ce să precizeze Connor.

Dar Alexa păru să-i fi anticipat remarca.

— Ştiu ce gândeşti despre amestecul meu, dar domnul Daggett mi-a dat banii – un cec pe care Sebastian îl

va onora, aşa că, într-un sens, sunt ai mei să-i cheltui cum consider necesar. Şi, dat fiind că beneficiul este al dumitale, aş crede că nu ai nicio obiecţie.

— Un asemenea raţionament l-ar face pe Machiavelli să roşească, răspunse el, nu fără amabilitate. Eşti o negociatoare al naibii de şireată. Dar ai grijă să nu-i spui lui Sebastian că banii au de-a face cu mine. N-ar fi de acord.

Mai merseră puţin, apoi ea îl întrebă:

— De ce? Seb se zburleşte doar la auzul numelui tău.

— Niciun gentleman onorabil nu vrea ca un libertin să adulmece pe lângă fustele surorii lui.

Alexa făcu o grimasă.

— Aiureli! Ştie cu siguranţă că nu reprezinţi nicio ameninţare pentru mine.

— Având în vedere că te-am sărutat cam peste tot şi te-am trântit în pat pe jumătate goală, mă îndoiesc că ar fi de acord, spuse Connor.

Ei i se împurpurară obrajii.

— Fratele meu nu-mi îngrădeşte acţiunile. Şi niciun alt bărbat.

— Aşa se pare, răspunse el pe un ton sec. Altfel, n-ai mai lua-o aşa razna...

O rostogolire de pietre îi tăie drumul când porni brusc înainte.

După o clipă, auzi şi zgomotul – un slab behăit inconfundabil, suprapus peste vuietul valurilor. Venind după ea, Connor zări un ieduţ care rămăsese blocat pe o proeminenţă de piatră de sub marginea stâncilor.

Când Alexa începu să se caţere pe stânci, el o apucă de braţ.

— Ce naiba faci?

— E prea speriat să plece singur de acolo.

— Mii de draci, Alexa! Nu poţi salva fiecare creatură ce-ţi iese în cale!

Bărbia ei ieşi în afară asemenea stâncilor din peisaj.

— Dar pot să încerc.

Mormăind o altă înjurătură, Connor o luă de cealaltă mână şi o duse într-un loc cu grohotiş. Ocolind nişte bolovani rostogoliţi, vedea acum că exista o potecă îngustă cât palma, care ducea în jos, la animalul speriat care se încovoiase în bătaia vântului.

— Stai aici, îi porunci el, dându-şi jos haina.

— Dar pot...

— Pentru numele lui Dumnezeu, fă ce ţi-am spus! O rafală de vânt şi fustele ţi se vor transforma într-un zmeu ce zboară direct spre mare.

Ea avu bunul-simţ să se dea înapoi, prinzându-şi la piept rochia umflată.

— Te rog... fii atent.

— Nu-ţi face griji, mormăi el, punându-şi cizmele pe piatra bătută de vânt. Dat fiind că asta am făcut toată viaţa până acum, n-am de gând să dau ortul pentru o fiinţă plăpândă cu blăniţă şi copite.

O bucată de argilă se desprinse de sub piciorul lui şi fu repede înghiţită de un talaz. Oare îşi risca viaţa pentru un ieduţ? Prin materialul cămăşii, Connor simţea pietrele ascuţite care îi tăiau spinarea. De parcă mai avea nevoie să i se amintească de situaţia precară în care se afla.

Când ajunse în cele din urmă pe lespedea de stâncă, mulţumi în tăcere cerului că iedul era prea înspăimântat ca să mai dea din picioare când îşi înfipse degetele în blana lui miţoasă. Drace, doar o lovitură de copită i-ar fi rostogolit pe amândoi în prăpastia unde se unduiau valurile crescânde ale fluxului.

Până aici era bine. Ţinând în braţe micuţul animal, lipit de pieptul lui, o luă înapoi spre vârf, având grijă să nu se uite în jos.

Alexa îl ajută când făcu ultimii paşi, întinzându-i mâna.

— O, domnule! Ai fost minunat!

„Am fost un idiot desăvârşit.” Şi totuşi, dintr-un anumit motiv, Connor se simţi ridicol de mândru de el.

— Ai putea să-l înveleşti cu haina mea pe micuţul ăsta afurisit! mormăi el. Sunt sigur c-ai să insişti să-l duc înapoi la mama lui.

— Vezi, ţi-am spus că ai fi un fermier foarte bun.

Vocea ei era moale ca blăniţa încâlcită dintre ei.

— Hmm. Am făcut asta doar ca să te împiedic să-ţi rupi gâtul.

Ea se opri din aranjarea ultimelor cute ale hainei.

— Nu cred asta, domnule. Deşi te osteneşti s-o ascunzi, ai multă grijă de turmă.

„S-o ia naiba pe Suzy!”

— Orice poveste fantezistă ţi s-a spus, nu o lua de bună, se răsti el. Doamna Chatsworth are un suflet romantic şi vrea să găsească doar lumină şi blândeţe în restul lumii. Dar noi amândoi ştim că nu e aşa.

— Dimpotrivă, i-o întoarse Alexa. Prietena dumitale mi s-a părut o femeie cu o imagine foarte dară despre lume. Trebuie să cunoască foarte bine natura umană după ce a trecut cu bine prin toate greutăţile cu care s-a confruntat în viaţă.

— Ei bine, cred c-ar avea al naibii de mult noroc să-şi scape funduleţul drăguţ de bătaia pe care i-o rezerv când îmi apare în cale data viitoare, replică el.

— Ha-ha! Eu n-aş paria pe rezultat. Îmi închipui că se ţine bine în lupta corp la corp.

Connor pufni să-şi ascundă râsul pe înfundate.

— O nedumereşte de ce vrei să pari atât de încrâncenat, când în sufletul dumitale...

— Acum tu eşti cea care păşeşte pe un teren periculos, o avertiză el.

— Foarte bine, mă retrag. Cred că pentru azi te-am scos destul din minţi. Dar... Alexa îşi înclină bărbia peste o copită micuţă. Să nu crezi că nu văd binele de sub nasul

meu.

Câteva zeci de capre miţoase fuseseră adunate pe unul dintre câmpurile îngrădite. Sărind peste pârleaz, Connor dădu drumul iedului din haina lui. El îşi întinse picioarele strânse, se scutură puţin şi o luă la fugă, părând nevătămat după recentul pericol prin care trecuse.

Connor îşi frecă umărul lovit. Tinereţea e binecuvântată cu memorie scurtă. Pe când vârsta aduce cu ea o memorie de lungă durată...

— Te-ai lovit, domnule?

— O, nu – cred că mai am ceva carne sfâşiată pe spate.

Alexa îşi stăpâni râsul.

— Se vede un pic din şira spinării, domnule. Coborârea n-a fost prea abruptă, sau poteca prea îngustă.

— Ce fată nerecunoscătoare! Se întoarse s-o ajute la coborâre pe porţiunea cu scânduri. Un tăieţel ud ar fi fost mai uşor să alunece în jos şi ar fi oferit mai mult reazem.

Tocmai când se pregătea să-i dea replica, cizma îi alunecă pe lemnul acoperit de muşchi şi ea se înclină, cât pe ce să cadă cu capul înainte. Connor se împletici înapoi cu un pas, dar reuşi s-o prindă de talie.

— Îmi pare rău, bolborosi ea, înainte s-o apuce chicotitul. Doamne, chiar că ai avut de lucru în după-amiaza asta!

Îşi petrecuse braţele după gâtul lui, buclele gâdilându-i obrazul cu moliciunea lor mătăsoasă şi făcându-l să-i simtă parfumul de verbină.

— Eşti mult mai plăcut de atins şi miroşi mai bine decât o capră, Lady Alexa.

Cu sânii lipiţi de pieptul lui şi fustele mototolite şi făcute grămadă în jurul şoldurilor, ea nu era în poziţia de a-l contrazice.

— Sunt fără îndoială şi mai grea. Mai degrabă ca un bou, aş zice, aşa că poţi să mă pui jos oricând vrei.

El ar fi vrut s-o ţină un pic mai mult, dar, ascultător, îşi slăbi strânsoarea, suficient cât să-i lase coapsele să alunece încet şi ispititor pe pantalonii lui.

Picioarele ei atinseră pământul, dar tot părea să nu-şi dea seama că îl ţinea de gât şi avea buzele desfăcute, surâzând amuzate la doar câţiva centimetri de el.

Fără să-i pese de consecinţe, el îi pecetlui buzele cu ale lui.

Cu un geamăt tremurat, ea se lipi de el.

Iar scrupulele de gentleman o luară la galop împreună cu caprele. Reacţia lui încetă să mai fie dominată de raţiune. Ca un animal aţâţat, acţiona doar din pur instinct primitiv.

Sprijinindu-se cu spatele de stâlpul de stejar, o ridică, strecurându-şi mâinile sub fustele ei. Briza se juca prin muselină şi dantelă, împreună cu atingerile lui pe materialul fin şi pielea ei mătăsoasă. Căldura ei îi pătrundea prin buricele degetelor, stârnindu-l imediat pe bărbatul din el. Aşa cum observaseră adesea camarazii lui după o bătălie, nimic nu stârnea pasiunile umane mai repede decât primejdia de moarte.

Nu că ar fi avut nevoie de vreun impuls în acest sens. Dorinţa pentru ea era cât pe ce să dea în clocot de câtva timp. Făcuse tot ce putea să stingă tăciunii, dar acum, când Alexa înteţea focul, vârându-şi palma între ei şi atingându-i încet mădularul, şi ultima urmă de autocontrol se risipi ca fumul în văzduh.

*

Oare era o păcătoasă pentru că-şi dorea asta?

O, da... o, nu.

Pe când mâna contelui, mare şi latră, găsea fanta de la pantalonaşii ei, Alexa răsuflă adânc şi, odată cu aerul ieşit din plămâni, o părăsiră raţiunea şi orice rezervă. Uită toate

regulile de comportare.

Atâtea reguli o constrânseseră înaintea acestui episod de dezmăţ şi aveau probabil s-o facă din nou când se termina. Dar pentru moment...

El ezită şi dădu să se retragă.

— Nu, te rog! îl imploră ea. Vreau... vreau să ştiu ce ai vrut să spui despre extaz.

O strălucire argintie luci între genele negre.

— Cunoaşterea este periculoasă, Alexa.

— Sunt dispusă să-mi asum riscul.

Îşi întări rugămintea cu o atingere îndrăzneaţă a membrului întărit.

Connor îi răspunse cu un mormăit răguşit.

— Eşti sigură? o întrebă.

— Da. Mâna lui începu să cutreiere iar, intrând adânc, mai adânc, creând o minunată intimitate. O, *da!*

Alexa se lipi mai tare de gâtul lui ca să se poată ţine în picioare.

Oricare fu răspunsul lui, şoaptele fură purtate de vânt. Răceala brizei îi învălui Alexei picioarele pe jumătate goale, dar asta nu era nimic prin comparaţie cu flăcările care i se aprinseseră acum între coapse.

Degetele lui îşi croiseră drum prin materialul fin şi îi mângâia acum miezul catifelat în feluri inimaginabile. Ea icni de mirare, simţindu-se din ce în ce mai umedă sub mâna lui.

— *Tá lá breá ann.* Respiraţia întretăiată a lui Connor îi gâdila urechea. Asta înseamnă „Eşti frumoasă” în dialect celtic.

— Nu sunt, protestă ea. Sunt slabă, toată numai unghiuri ascuţite, şi am o gură spurcată.

El îi muşcă uşor buza de jos.

— De fapt, e de-a dreptul delicioasă. Uită tot ce a spus afurisitul acela de unchi al tău – trebuie să te bazezi pe priceperea mea superioară la asemenea lucruri.

Alexa îşi ridică bărbia şi lăsă un hohot de râs să se înalţe spre soarele acoperit de nori. Ar fi trebuit să-i fie ruşine, bănuia, de purtarea ei depravată. Dar, când se uita la părul lui răvăşit de vânt pe curba umerilor, cu superbe sclipiri argintii, nu simţea decât fericire. O fericire pură şi o bucurie neţărmurită.

Connor o sărută din nou, vârându-şi şi scoţându-şi limba din gura ei în ritmul din ce în ce mai rapid al mângâierilor sale.

Alexa îşi desfăcu mai larg picioarele încălţate în cizme pe iarba moale, lăsându-l s-o dezmierde mai adânc. Pulsul i-o luă razna pe când fiorii se răspândeau prin picioare şi prin braţe. Mâna lui liberă se urcă pe pieptul ei şi ea ştiu că sfârcul i se întărea în palma lui.

Senzaţiile erau sălbatic, păcătos de excitante. Nu era de mirare că tinerele nu aveau voie nicăieri în preajma lupilor libertini.

O, da, el era un lup, un frumos animal de pradă. Iar ea era un mieluţ nevinovat, înnebunit să fie devorat.

Un mârâit – sau era un geamăt? – ieşi din gâtlejul lui Connor.

— Spune-mi acum, cât încă mă mai pot opri, dacă vrei să joci până la capăt jocul ăsta. Vocea lui era un pic nesigură, lipsită de fermitate.

Faptul că putea să-i zdruncine stăpânirea de sine îi trimise un alt fior puternic prin trup, pornind din miezul fiinţei sale. Tremura toată, trupul ei reacţionând în feluri ce nu se puteau exprima coerent.

Connor îşi încetini mişcările, atingerea devenindu-i delicată, dar tot plină de dorinţă,

— Ohhh!

Un sunet slab şi înecat îi ieşi de pe buze pe când degetul lui mare dezmierda micuţa perlă ascunsă sub pliurile cărnii.

El zâmbi.

— Ce-ce... începu Alexa, aproape sufocată de uimire.

— Sst, şopti el. Nu vorbi. O mângâia acum din ce în ce mai repede. Doar bucură-te de senzaţii.

Şi apoi, cu totul pe neaşteptate, bubuitul din capul ei se făcu mai tare decât zgomotul valurilor ce se spărgeau de stânci, şi orice gând lucid se risipi în vânt.

Val după val de plăcere o inundară. Alexa se arcui sub mâna lui, vag conştientă că gemetele ei se amestecau cu ţipetele stridente ale pescăruşilor de deasupra capului.

Corpul i se încordă şi scoase un oftat adânc când mâna lui alunecă de pe sânii ei spre nasturii pantalonilor...

Capitolul 16

„Mulţumesc lui Dumnezeu pentru câine!”

Lătratul acestuia fu un avertisment suficient. Altfel, bătrânul fermier şi soţia lui l-ar fi văzut cu fundul gol expus în răcoarea brizei, seducându-şi ispititoarea soţie falsă, sprijinită de un par din gard.

— O zi bună dumitale, Lord Killingworth. Omul îşi atinse respectuos moţul din frunte, dar, când îşi lăsă capul în jos, lui Connor i se păru că surprinde un licăr vesel în ochii lui. Şi dumitale, Lady Killingworth. E o după-amiază minunată pentru o plimbare în aer liber, nu-i aşa?

Sperând că nu arată ca un copil prins când şterpeleşte nişte dulciuri, Connor dădu din cap drept răspuns. Însă, privirea pe care i-o aruncă Alexei îi spuse că îi putea încredinţa această dorinţă lui Hades. Cu obrajii împurpuraţi, ochii aproape închişi şi gura umflată de atâta sărutat, nu era nici cea mai mică şansă ca bătrânii fermieri să nu ghicească ce făcuseră amândoi.

Se cutremură în sinea lui, fiindu-i foarte ruşine de el. La naiba – nu voise ca lucrurile să-i scape de sub control

chiar aşa! Dar Alexa părea să-i provoace o reacţie atât de puternică, încât îi era imposibil să reziste.

Nevasta fermierului făcu o plecăciune.

— Bun venit la South Dorset Downs, Lady Killingworth. E cu siguranţă un colţ aspru şi izolat de lume, nu se compară cu Londra, îmi închipui, dar sper să fie pe placul dumitale.

Lady Killingworth.

Spre surprinderea lui, Connor descoperi că sonoritatea acelui nume nu-i trimitea fiori de groază pe şira spinării.

— Cuvintele dumitale sunt foarte amabile, răspunse Alexa, zâmbind graţios. Îşi netezise fustele şi, cu toate că mai era încă roşie în obraji, îşi regăsise calmul ca o adevărată contesă, cu un aplomb admirabil. Sunt din Yorkshire, aşa că sunt obişnuită cu viaţa grea de la ţară, continuă ea. De fapt, prefer ţinutul aspru al mlaştinilor şi landelor străzilor pavate din oraş.

Răspunsul ei păru să-i placă bătrânei. Se întoarse şi îşi mişcă un deget sub nasul contelui.

— Dumneata ai fost un drăcuşor când erai copil, Connor Linsley, iar pe-aici umblă vorba că ai făcut o mulţime de rele în capitală. Ignorând un ghiont discret al soţului ei, îşi puse mâinile în şoldurile late. Dar se pare că ţi-a venit mintea la cap şi ţi-ai ales foarte bine mireasa. Becky Netters a spus întregului sat cum pune ea ordine la Linsley Close, să fie ca înainte...

— Sally, şuieră soţul ei. Ai grijă ce spui. Lordul nu mai e un băieţandru în pantaloni scurţi...

— Asta-i cât de poate de adevărat, se grăbi Alexa să-l liniştească. Contelui îi place să-i vorbeşti pe şleau. Aşa ca mine. După ce aruncă o privire la fularul ţesut de la gâtul bătrânului, îl întrebă: Nu eşti cumva domnul Hibbert?

— Păi, da, milady.

— O, domnul Stellings mi-a vorbit despre dumneata şi

despre ţesut! exclamă ea.

El clătină speriat din cap.

— Bătrânul conte nu dădea doi bani pe caprele sale şi nu îl deranja dacă le mai tundeam şi noi puţin.

— Sunt sigură că nu, spuse Alexa. Am vrut să spun că am auzit că lucrezi tare frumos.

— Da, aşa este, milady, glăsui nevasta lui. Hai, Ben, arată-i fularul!

El păru un pic jenat de atenţia acordată, dar îşi desfăcu încet fularul de la gât.

— E un lucru foarte fin. Alexa mângâie ţesătura delicată cu buricele degetelor. Culorile au o frumuseţe aşa subtilă şi nu am ţinut niciodată în mână o lână atât de fină.

Connor simţi deodată pe obraz ceva ca o şoaptă şi un sărut uşor, încălzit de soare.

— Vezi, Killingworth? Nu-i un lucru magic? Nu este uşor ca un fulg?

— Da, e magic, murmură el, deşi era, de fapt, mai fermecat de jocul mâinilor ei, care parcă ţeseau o vrajă în jurul lui.

— M-aş putea opri la căsuţa voastră într-o după-amiază să mai văd şi alte mostre ale meşteşugului vostru? întrebă Alexa şi îi înapoie fularul.

— Păi, eu... se bâlbâi Hibbert, limba împleticindu-i-se la auzul cererii neaşteptate. Adică, aş fi onorat, milady.

— Trebuie doar să alegem un scul de lână care să-ţi placă şi Ben va ţese un şal cât ai bate din palme, zise soţia lui.

Connor se trase cu un pas înapoi când un sunet strident îl avertiză să se depărteze de terierul care sforăia la picioarele omului.

— Mai bine ne vedem de drum, Sally, spuse fermierul, vizibil dornic să plece până să-i facă dulăul vreo nefăcută lordului de la conac.

— Ai fi putut arăta un pic mai mult entuziasm, îi şopti

Alexa în timp ce îi urmărea cu privirea pe cei doi care se grăbeau înspre sat.

— Pentru ce? întrebă Connor. Pentru faptul că fură lână de la caprele mele? Sau pentru că javra lui era cât pe ce să facă pipi pe cizmele mele?

— Chiar aşa? Îşi duse o mână la gură, dar nu la timp ca să-şi ascundă zâmbetul ironic. Poate s-a gândit că ai căputa prea înaltă.

— Un jet bine ţintit ar fi pus capăt oricărei pretenţii a orgoliului meu de lord, bombăni el. Presupunând că mai aveam vreun pic după ce m-am jucat de-a prinselea cu un ied agitat.

Ea se apucă de mânecă, într-o încercare târzie de a-i netezi cutele.

— Dumneata şi garderoba dumitale aţi avut de suferit destule, îmi pare rău. Par să te influenţez în rău.

— După un spălat ca lumea, îmi închipui că atât persoana, cât şi cămaşa mea n-o să mai puţim a capră, şopti el.

Parfumul ei avea să-l obsedeze probabil şi în vise, un amestec ademenitor de flori şi de pământ reavăn, care era numai al ei.

— Odată ce e bine dărăcită şi toarsă, lâna îşi pierde mirosul neplăcut. Alexa se bătu uşurel pe bărbie. Ştii, asta mă poartă cu gândul...

Se opri şi ochii ei priviră undeva în depărtare.

Lână?

„Mii de draci!” El o adusese pe culmile plăcerii şi apoi aproape o sedusese, sprijinită cu spatele de un stâlp din gard – şi ea părea să fi uitat acel episod, visând în schimb la afurisitele alea de capre.

Connor rămase şi el tăcut, devenind din ce în ce mai neliniştit cu fiecare pas. Pur şi simplu, nu mai puteau continua aşa. În naivitatea ei, ea poate nu-şi dăduse seama ce aproape fusese de marginea prăpastiei, dar el nu

avusese nevoie să se aventureze pe peretele stâncos ca să-şi aducă aminte pe ce potecă periculoasă mergeau.

Şi îi era din ce în ce mai greu să fie atent pe unde călca. Terenul era din ce în ce mai alunecos, şi stăpânirea lui de sine se apropia periculos de zero, pe muchia ascuţită a stâncii. Alunecase deja o dată. Data viitoare...

— Ar fi bine şi ne grăbim. Ţinând capul în jos, el iuţi pasul, lăsând-o în urmă. Acolo par să fie nori de furtună aduşi de vânt de pe mare.

Capitolul 17

Alexa se zgâia la ploaia torenţială. Printre rafalele care împrăştiau picăturile şi ceaţa deasă, nu prea mai erau multe de văzut: prin geamul cu despărţituri în afara unui linţoliu cenuşiu. Chiar şi frunzele de iederă de lângă ferestre nu mai erau decât contururi vagi în cărbune.

„Cenuşiu, umbrit de mai mult gri.”

Ce putea fi mai potrivit decât o furtună iscată deodată pe mare? Lupul Irlandez era la fel de schimbător ca vremea din Anglia, luminat într-o clipă de splendoarea blândă a soarelui, doar pentru a deveni întunecat şi furtunos în cealaltă.

Strângându-şi şalul pe lângă corp, Alexa se întoarse şi se retrase spre un scaun de lângă şemineu, sperând ca flăcările s-o mai înveselească, căci era posomorâtă şi ea. Pe măsuţă avea o carte despre tehnicile de ţesut, dar, după ce citi primele pagini, se trezi cu gândul departe de subiectul lânii.

Îşi muşcă buza şi tresări găsind-o încă moale, după forţa cu care o sărutase Connor. Sau poate tresărirea se datora pasiunii ei năvalnice. Nu putea tăgădui ardoarea răspunsului ei la mângâierea lui, chiar dacă motivele

avansurilor sale rămâneau la fel de învăluite în mister ca şi stările lui sufleteşti.

Oare pofta animalică îl mânase pe Lup s-o sărute? Sau doar plictiseala?

Cât despre sentimentele ei, acestea erau dureros de evidente. Fusese fascinată de Connor Linsley din clipa în care îl văzuse. Poate că la început fusese atracţia elementară a contrariilor. Totul la ea era atât de comun, în afară de temperamentul ei nedemn de o lady, pe când contele emana o senzualitate întunecată, scânteind în jurul ei o aură de pericol – şi pasiuni tainice pe care nici nu putea începe să le definească.

Ca un fluture atras inexorabil de o flacără, fusese neputincioasă în faţa farmecului acestui bărbat... şi a focului pe care îl aprinsese în ea.

„Nu că ar fi vrut.” Gura îi tremură uşor. Simţea nevoia să-şi explice cum şi de ce, dar, chiar pe când o seducea cu îmbrăţişarea lui copleşitoare, simţise că Lupul nu era în adâncul inimii lui animalul de pradă feroce care voia să pară.

Dacă l-ar fi putut face să vadă partea bună din el.

Dacă, dacă...

Degetele i se încleştară pe carte. O durea peste măsură să-l vadă prins într-un întuneric pe care ea nu-l putea descifra. Indiferent care ar fi fost amintirile triste sau greşelile din trecut care îi întunecau gândurile, ea voia să-l ajute să se elibereze de trecut. Dar, de când se întorsese la conac, el rămăsese încuiat în camera lui, alegând singurătatea şi tăcerea în dauna oricărui contact cu ea.

Un Lup sălbatic, prudent.

Alexa făcu un efort să întoarcă pagina.

*

Întoarse sticla cu susul în jos şi-şi dădu seama că era

goală. Connor făcu o grimasă. Asta însemna că terminase două. „Sau trei?” Era un secol de când nu se mai ameţise atât de tare. Cu toate că, de fapt, era mai rău decât ameţit – era o frunză în vânt. Prinsă într-un curent de brandy.

„La voia întâmplării într-un ocean al îndoielii.”

Cufundându-se mai adânc în fotoliu, îşi apăsă palmele peste ochi. Precum pielea cea uzată, Alexa Hendrie oferea un refugiu pentru oasele sale obosite. Se simţea din ce în ce mai bine în apropierea ei. Iar conştientizarea acestui lucru îl speria de moarte.

La naiba! Halatul de casă i se desfăcu, expunându-i pielea goală la frigul nopţii. Nu voise să dezvăluie prea mult din el, dar ea era mai aprigă decât rafalele de vânt ce băteau în tocul ferestrei, în ochii ei, văzuse o sclipire de înţelegere.

În acord cu tunetul îndepărtat, contele înjură din nou. „Nu vreau ca afurisita aia de fetişcană să înţeleagă!” bolborosi el. Ce dracu”, se chinuise destul să fie dur şi neclintit ca o stâncă! Nepăsător şi sardonic.

A, da, viaţa în sine era o glumă brutală.

Aşadar, cum se făcea că o fată inocentă şi naivă reuşise să străpungă o inimă atât de împietrită?

Connor clipi nedumerit în întuneric în timp ce furtuna dezlănţui un alt val de apă pe geam. Poate pentru că ea era ca o ploaie de primăvară, proaspătă şi călduţă, care aducea promisiunea unei noi vieţi.

Dar unele lucruri nu trebuiau trezite la viaţă.

Întinzându-se după altă sticlă, îşi turnă încă un pahar.

*

Privirea aruncată spre ceasul de pe poliţa căminului îi arătă că era aproape de miezul nopţii. Punând alături creionul şi hârtia, Alexa închise cartea. Mâzgălise câteva însemnări, dar nu pusese suflet, şi nici nu se gândise prea

mult. La fel, şi gândurile îi erau prea învălmăşite ca să mai înţeleagă ceva. Poate că, la lumina zilei, toate lucrurile aveau să se aranjeze de la sine.

„Ha-ha şi poate porcii vor zbura spre ceruri.”

De obicei, nu se lăsa pradă cinismului. Totuşi, cu inima la fel de grea şi de tristă ca noaptea ploioasă de afară, nu mai avea putere să lupte cu întunericul.

Stingând toate lumânările în afară de una, îngrămădi cărbunii rămaşi şi o luă spre scări.

Umedă şi rece de la furtuna dezlănţuită, odaia ei de dormit nu oferea prea mult confort. Alexa se dezbrăcă repede şi îşi puse pe ea cămaşa de noapte. Tremurând în bumbacul fin, era pe cale să se bage sub plapumă când auzi zgomot de sticlă spartă din camera alăturată.

— Domnule?

Numai vuietul vântului răspunse întrebării ei îngrijorate.

Fata ezită, neştiind dacă să mai strige o dată. După un moment, o bufnitură însoţi scârţâitul stejarilor bătuţi de vânt. Temându-se că o creangă intrase pe fereastră, se rupsese, iar Connor era rănit din nou, Alexa se repezi la uşa dintre cele două odăi şi apucă zăvorul. Dezechilibrându-se, se împletici înainte când uşa se deschise.

Şi aproape se împiedică de picioarele întinse ale lui Connor.

Era descălţat, aşa cum mare parte din trupul lui era dezbrăcat. Nu purta decât un halat din mătase chihlimbarie. Îşi dădu seama că fusese o alegere întâmplătoare când văzu că ascundea alcoolul vărsat ce se scurgea de pe pieptul lui.

— O! Am crezut... adică eu...

— Pleacă, mormăi el, aproape nedesluşit.

Sticla spartă o lămuri de ce. Din locul unde stătea, simţea brandy în răsuflarea lui.

— Mai bine curăţ asta. Găsind un vas gol, se apucă să

adune cioburile de pe covor. Înainte să-ţi tai degetele de la picioare.

— Afară, la dracu'!

Fără să bage în seamă înjurăturile lui, Alexa îşi termină treaba. Deşi asprimea tonului o durea, se apropie de el.

— Nu face asta, îi şopti el răguşit.

Ea întinse mâna şi îl atinse pe obraz.

— Te avertizez, Alexa. Pleacă acum sau mă tem că vei regreta.

Ea rămase nemişcată o clipă. Apoi, cu mare încetineală, îşi trecu degetele prin părul lui. Se aplecă să soarbă ultimele picături de brandy de pe buzele lui.

— N-o să regret.

— Ah, dar *eu* voi regreta. Barba de pe maxilarul său o zgârie pe obraz. Dumnezeu să m-ajute! mormăi ei aspru. Şarada asta este pe cale să devină prea reală. Fugi cât mai poţi, căci, dacă mai faci o clipă pe soţia mea, nu voi fi în stare să nu-mi joc rolul de soţ care-şi face datoria.

Connor se ridică nesigur pe picioare. Cordonul de la halat i se prinse de scaun şi-i trase veşmântul de pe umeri. Acesta căzu pe podea într-o unduire de mătase, lăsându-l gol-puşcă.

Alexa trase aer în piept atunci când flăcările pâlpâitoare îi reliefară contururile muşchilor încordaţi şi ai bărbăţiei ţanţoşe.

— Ai trac? Connor nu făcu nicio încercare de a ascunde cât de stârnit era. Mai e timp să-ţi faci ieşirea din scenă. Nu fi nesăbuită, Alexa, să-ţi prefaci viaţa într-o farsă.

Ea îşi desfăcu încet panglica din păr, lăsându-l să i se reverse pe umeri.

— Pentru că nu am avut niciodată ocazia să-mi repet rolul, sper că vei avea răbdare dacă am să greşesc, aşa cum este foarte posibil. Mascându-şi nervozitatea cu un zâmbet atotştiutor după părerea ei, Alexa îşi dădu în spate

o şuviţă rebelă. Fără îndoială că voi face o serie de greşeli. Ţi-ai dat seama până acum ce puţin talent am să recit un rol învăţat pe de rost.

— Nu există scenariu pentru ce are să se întâmple, draga mea. Poate că nu era decât pâlpâirea ciudată a lumânării, dar expresia de pe faţa contelui părea bizar de atrăgătoare. Nu am mai multă experienţă decât tine în rolul amantului tandru, aşa că va trebui să improvizăm amândoi.

Strânsoarea lui era de o blândeţe surprinzătoare când o luă în braţe şi o duse în pat. Mirosul lui, un amestec foarte masculin de fum, piele şi lemn de santal, era îmbătător. Ea nu rezistă tentaţiei de a-i trasa cu limba conturul umărului.

— Ai gust de sare şi mare întunecată ca vinul, îi şopti.

— Tu ai gust de miere, zise el după ce o sorbi într-o îmbrăţişare mai intimă. Şi o dulceaţă de ambrozie, de nedescris.

Era imposibil de descris valul de căldură ce-i năvăli în vene, iscat de sărutul lui. Frecarea maxilarului bărbos de obrazul ei era ca o mie de ace înroşite, iar apăsarea gurii lui, tare şi totuşi blândă, părea o limbă de foc.

— Atunci să nu mai vorbim, Connor, îl rugă ea. Fără avertizări. Te doresc şi nu regret nimic. „Nu-mi doresc altceva.” Te rog.

— Mă tem că nu mai pot să mă abţin, chiar dacă ştiu că ar trebui. Îi cuprinse chipul în mâini. Meriţi un bărbat mai bun, Alexa. Mult mai bun.

— Dar pe *tine* te doresc. În lumina focului, părul lui lucea ca argintul. Ea îşi trecu degetele prin şuviţele lui cârlionţate. Acum şi pentru totdeauna. Deşi era o dorinţă pe care nu îndrăznea s-o exprime cu voce tare. Pentru moment, apropierea lui îi era de-ajuns. Numai pe tine.

Ducându-i degetele spre nasturii cămăşii ei de noapte, îşi eliberă umerii din material. Cu un geamăt răguşit, Connor o desfăcu complet, trimiţând o ploaie de năsturei din sidef pe cuvertură. O ultimă ridicare din umeri

o lăsă goală sub privirea lui. Alexa ştia că s-ar cuveni să fie jenată, dar scânteierea ochilor lui îi stârni o imensă bucurie în suflet.

— Ai idee ce frumoasă eşti?

Palmele bătătorite ale lui Connor alunecară peste şoldurile ei.

Ea veni atât de aproape de el, încât firele de păr negre de pe pieptul lui o gâdilau pe piele.

— Nici pe departe aşa splendidă ca tine. Umerii lui laţi, muşchii parcă sculptaţi ce coborau în formă conică spre talia îngustă, erau netezi şi tari ca marmura. Perfecţiune dăltuită. Ca un zeu grec.

— Doamne sfinte, nu sunt decât un om. Şi cu multe defecte. Mâinile lui îi cuprinseră sânii. Trupul ei palpita de dorinţă în timp ce el îi mângâia sfârcurile.

— Nu şi în ochii mei. Ea căzu pe perne, trăgându-l după ea. Tu eşti...

Orice gând coerent se topi într-un geamăt de încântare când el îi gustă un sfârc, umezindu-l, sugând carnea până se prefăcu în punctişoare de foc întărite.

— ... perfect.

Ultimul cuvânt se prefăcu într-un strigăt. Arcuindu-se instinctiv, ea îşi petrecu braţele în jurul gâtului său, desfătându-se cu coama lui de păr mătăsos şi curba umerilor. Cuverturile căzură de pe pat când el o ridică mai în sus şi picioarele li se încolăciră în cearşafuri. Mădularul lui tare îi atinse coapsa şi gândul că o dorea deveni sălbatic şi aţâţător.

Chiar se simţea frumoasă, într-un fel. Feminină, fierbinte, seducătoare. Toate acele lucruri despre care nu visase niciodată că îi erau la îndemână. Mâinile ei se încordară. Voia să savureze clipa aceea, întreaga splendoare a formelor lui, puterea, mirosul.

Tot ce era el.

— Te rog! şopti ea pe când el îi astupa gura cu a lui.

În ritmul pulsului înnebunit îi răsuna dorinţa. Peste o clipă, se temu să nu se spargă precum cristalul.

Ochii lui, învolburaţi precum metalul lichid, îi întâlniră pe ai ei.

Alexa simţi că o năpădeşte un alt val de căldură.

— Nu mai aştepta, Connor. Intră în mine!

La naiba cu regulile! Iubirea îşi avea propriul cod.

*

Connor îi ridică şoldurile, mânat de dorinţa lui neînduplecată. Vorbele ei îl dezlănţuiseră pe Lupul din el – instinctele sale primare reduceau acum la tăcere cele câteva scrupule de gentleman pe care le mai avea.

Era o fiară afurisită, dar voia să fie primul ei iubit. S-o marcheze pentru totdeauna ca fiind a lui.

— Deschide-te pentru mine, Alexa. Îi desfăcu larg coapsele. Da, ca în după-amiaza asta. Doar curbe flexibile şi carne albă ca laptele, picioarele ei lungi răspundeau cu atâta tandreţe mângâierilor lui. Aproape că simţi eliberarea.

Un suspin, moale ca mătasea, îi aminti că ea nu mai avusese niciodată un bărbat înlăuntrul ei. „Încet, încet”, se gândi el, stăpânindu-se. Mai presus de orice, voia să-i facă plăcere această noapte, indiferent de suferinţa care o putea aştepta în viitor.

Cârlionţii ei aurii ca mierea, strălucind în lumina pâlpâitoare, erau umezi la atingerea lui. Ţinându-şi respiraţia, îi găsi miezul fiinţei între pliurile feminine şi îl dezmierdă încet, cu mişcări circulare.

— O, Connor! Vocea ei – sălbatică, minunată – îl incita să iuţească mângâierea.

Alexa se apăsă tare în mâna lui, intuiţia ei depăşind lipsa de experienţă, iar el avu o satisfacţie păcătoasă că trezise în ea dorinţa cea mai tainică. Fata mai ţipă o dată când el îi găsi intrarea şi îşi strecură degetul înăuntru. Atât

de strâmtă. Atât de încrezătoare. Şi atât de inocentă.

Cu un geamăt profund, se retrase.

— Te rog, îl imploră ea, apucându-l de încheietura mâinii. Nu te opri. Nu acum.

— Nu aşa repede, scumpa mea, spuse el printre dinţii încleştaţi. Era pe cale să-şi piardă stăpânirea de sine. Vreau să fie bine pentru tine. Nu vreau să te rănesc.

Ochii ei erau strălucitori în lumina slabă a lumânării, de parcă soarele scânteia pe cerul senin.

— N-ai putea să mă răneşti niciodată.

Încă nu era prea târziu. Un gentleman adevărat şi-ar fi venit în fire. Dar el nu pretinsese vreodată că e un sfânt. Alimentată de băutură şi dorinţă, pasiunea primitivă pusese stăpânire pe el, pe trupul şi pe sufletul lui. Aplecându-se mai sus pe corpul ei, Connor se sprijini în coate şi intră în ea, încet, cât de blând putea.

Dar, după o tresărire de moment, Alexa se ridică să-l întâlnească, făcându-l să se împlânte mai adânc în căldura ei umedă. El icni, chinuindu-se să nu depăşească măsura.

— Fac bine asta?

Zâmbetul ei deveni nesigur.

— O, atât de bine, zise el, scrâşnind din dinţi.

„Şi atât de rău.” Alungă acel gând fără milă. Cinismul, scutul lui obişnuit, fusese străpuns, lăsându-l pradă unor emoţii răvăşitoare. Speranţă, vinovăţie, teamă, dorinţă. Dar nevoia le copleşea pe toate. Avea să le rânduiască pe celelalte mai târziu.

Connor se retrase puţin, lăsându-i trupului ei un moment să se adapteze cu al lui, apoi împinse încet.

— Atât de bine, şopti el din nou, înclinându-i faţa pentru a-i da un sărut lung, pasional.

Agăţându-se de umerii lui, dornică, ea se mişcă în acelaşi ritm cu el. Cu picioarele încolăcite, el îi simţea inima bătând tare, în perfectă armonie cu a lui. Atât de aproape. Atingerea ei îi trezea speranţa, chiar dacă jurase să nu mai

fie niciodată vulnerabil.

— Ţine-mă strâns, Connor. Vorbele ei, atât de pline de încredere, îi atinseră ca o pană obrazul. Sunt pierdută fără tine.

Simţea tensiunea acumulându-se în ea, încercând să se elibereze.

— Eşti în siguranţă cu mine, Alexa.

Mâinile lui îi duseră şoldurile mai sus şi intră mai adânc în ea. Ca mierea lichidă, căldura ei îl învăluia. Doi ca unul, se suiră pe creasta altui val minunat de plăcere, apoi ea se cutremură sub el şi scoase un ţipăt de o dulceaţă nespusă.

Cu picioarele tremurându-i, Connor nu ştia sigur dacă să râdă sau să plângă. Desfătându-se cu extazul ei, era doar vag conştient de pericolul ce îi pândea. Trebuia să se retragă imediat, altfel avea s-o lase grea. Ideea că Alexa i-ar purta copilul în burta ei din ce în ce mai mare îl făcu să înţeleagă pe deplin primejdia.

Dar, în loc s-o evite, se împinse mai departe, scoţând un strigăt răguşit de bucurie ce răspundea tunetului din mlaştinile îndepărtate.

Capitolul 18

Connor îşi îndreptă ochii împăienjeniţi spre ferestrele cu vitralii, descoperind că se trezise într-o minunată lume nouă. Furtuna încetase şi lumina zorilor senine se revărsa asupra patului, scoţând în evidenţă buclele aurii întinse pe perne. Cuprul şi alama se îmbinau cu o nuanţă diafană de aur curat. Era o bucurie să privească acea comoară şi îşi ţinu respiraţia o clipă, simţindu-se peste măsură de bogat.

Apoi, închizând ochii, îşi duse o mână la frunte şi îşi aminti vag că nu era decât o iluzie.

„Aurul nebunilor.”

El nu era un alchimist care crease ceva de preţ dintr-un metal ordinar, ci doar un şarlatan. Sau mai rău, un pirat care jefuia. Navigând pe o mare de excese bahice, furase pur şi simplu ceea ce nu visase să obţină prin mijloace cinstite.

Pulsaţiile dureroase din cap i se înteţiră. Fără îndoială că merita să fie biciuit şi apoi spânzurat de catarg...

Alexa se foi, trezindu-l din aceste reverii sumbre. În somn, tânăra se dezvelise şi acum stătea întinsă în patul luminat de soare, goală pe cearşaful cald încă şi mototolit de când făcuseră dragoste. Avea un zâmbet vag pe buze, dar, când îşi întinse picioarele frumoase şi se întoarse pe o parte, acesta i se lărgi pe faţă.

— Mmmm. Torcând melodios, se întinse din nou ca o pisică şi se ghemui mai aproape de el, posteriorul ei atingându-i uşor vintrele.

În ciuda sentimentului său de vină, Connor simţi năpădindu-l un val puternic de plăcere când o atinse. O trase mai aproape de el cu o mână, lipindu-i corpul de al său. Apoi rămase nemişcat, strângând-o tare în braţe. Mirosul de lavandă şi verbină dulce îi aţâţa simţurile. Dar mai era ceva în parfumul ei, un pic de mosc trupesc şi seducător pentru că amintea de pasiunea lor înflăcărată. Îi luă o clipă să-şi dea seama că o parte din acel miros excitant care îi impregnase pielea era al lui. Însemnând-o ca fiind a lui pe veci.

Cum ar fi să se trezească în fiecare zi cu ea în braţe?

Îşi înăbuşi un geamăt, nefiind sigur dacă să râdă sau să plângă, sau să urle spre ceruri.

Fortuna era o amantă pretenţioasă. În împrejurările actuale, nu avea niciun drept să se gândească la o asemenea uniune, în modul său primitiv, Lupul o făcuse a lui. Dar, pe când se lumina ele ziuă, recunoştea că situaţia în care se aflau acum amândoi era mult mai complicată

decât instinctele elementare.

O fată inocentă şi un libertin înrăit?

Ca jucător cu experienţă, ar fi trebuit să ştie că sorţii le erau potrivnici. Era incorect că îi furase Alexei viitorul. În ciuda bârfelor răutăcioase, Connor se considerase întotdeauna un bărbat onorabil.

Dar acum...

La fel de blând, contele îşi slăbi strânsoarea. Alexa murmură ceva, protestând că el se trăsese mai încolo, şi mâna îi bâjbâi după a lui. El îi evită cu uşurinţă căutarea somnoroasă. La urma urmei, era bine antrenat să evite încurcăturile. Amândoi părinţii lui fuseseră egoişti, nepăsători şi, de-a lungul anilor, ajunsese să se întrebe dacă nu era ceva ereditar, ca un titlu nobiliar. Poate acesta era unul dintre motivele pentru care rămăsese distant. Şi singur.

Întotdeauna singur,

Punându-şi cearşaful în jurul şoldurilor, îşi luă hainele şi părăsi odaia în tăcere.

*

„Connor.”

Alexa îi şopti numele în sinea ei de mai multe ori, încântată de ritmul său vioi. Sunetul părea să i se potrivească: dur şi, totuşi, blând. Uşor exotic. „Copleşitor de viril.”

— Connor?

Mâna ei întinsă nu găsi nimic în afară de cearşaful mototolit. Brusc trezită de-a binelea, Alexa se ridică în capul oaselor şi văzu că e singură. Cearşaful căzu din pat şi, în pofida brizei ce pătrundea pe fereastră, pielea îi fu învăluită de căldură când îşi aminti cum ajunsese să doarmă goală-puşcă în patul contelui.

Mişcându-se un pic, deveni vag conştientă de locul

dureros dintre picioare, dar micul disconfort fu repede înlocuit de amintirea lui Connor explorându-i corpul în întregime. Amintindu-şi de profunda lor intimitate, un alt fior plăcut străbătu prin miezul fiinţei sale.

Cald şi rece – nu era prea sigură.

Conform tuturor regulilor, ce se petrecuse între ei nu era bine. Şi totuşi, se simţise atât de... bine. Fără îndoială că Suzy Chatsworth, cu experienţa ei în chestiile lumeşti, o putea ajuta să descifreze acest mister. Dar Suzy nu era aici. Şi, pe când Alexa îşi aranja pernele, care mai păstrau încă urma profilului Lupului, hotărî că aceasta era o enigmă pe care trebuia s-o dezlege singură.

Unde se dusese?

Dându-se jos din pat, Alexa îşi luă cămaşa de noapte de pe covor şi se duse la ferestre, întrebându-se dacă nu-l va zări cumva plimbându-se pe dealuri. Singur şi rezervat. Oare aşa voia să continue? Gândul că el ar putea deja să regrete cele întâmplate noaptea trecută stinse flăcările ce pâlpâiau în ea, şi nu rămase decât cenuşă.

Bineînţeles, putea să se ducă după el şi să-l convingă că nu avea niciun motiv să-şi reproşeze ceva.

„Poate.”

Putea să aducă argumente, să se roage de el, să-l înduplece... Dar nu putea să-l facă s-o iubească.

Alexa ştia asta – o ştia în adâncul sufletului. Punându-şi obrazul pe geamul rece, lăsă adevărul să o pătrundă, deşi o îngheţă până în măduva oaselor.

Curând – mult prea curând – va trebui să plece. Până acum avuseseră noroc să evite scandalul, dar jocul acesta nu putea să continue la nesfârşit. Avea să se întoarcă în Yorkshire, dar o parte esenţială din ea va rămâne aici întotdeauna. Va fi întotdeauna un gol în sufletul ei, iar durerea pe care i-o provocase nu va trece niciodată. Va supravieţui, fără îndoială. Spre deosebire de o eroină dintr un roman siropos, ea era mult prea pragmatică să sufere

tot timpul din dragoste.

„Dragoste.”

De parcă asta era vreo consolare.

Mai rămase puţin în picioare, privind soarele ce se juca de a v-aţi ascunselea cu norii fugari de pe cer. Îşi ridică bărbia. Nu avea să lase umbrele să-i strice ziua. Dacă amintirile despre Connor şi Linsley Close aveau să fie tot ce va lua cu ea, va încerca să le facă măcar pe ultimele mai mult dulci decât amărui.

*

— Doamna a ieşit.

— Mi-am dat şi eu seama. Frânt de oboseală după orele petrecute în şa, Connor nu reuşi să-şi reţină iritarea din voce. Ai idee unde s-a dus?

— La păşunile de sus, aşa cred.

— Mulţumesc, doamnă Callaway. Făcând o grimasă, se întoarse să plece. Se părea că Alexa nu avea de gând să facă mai uşoare lucrurile asupra cărora se hotărâse el. Aş sugera să amânăm puţin cina. Eu şi Lady Alexa trebuie să ne ocupăm de o problemă urgentă în Hillington. Nu ştiu cât timp va dura.

— S-a întâmplat ceva rău, domnule? Faţa menajerei se crispă de îngrijorare.

— Nu. Degetele i se încleştară pe foaia de hârtie din buzunar. Marginile ei erau tăioase ca un cuţit. Este doar o simplă formalitate, dar nu o mai putem amâna. Ne vom întoarce cât mai repede posibil.

Începând să urce poteca abruptă, lui Connor îi fu greu să nu-şi piardă echilibrul pe piatra instabilă. „Iar drumul va fi probabil şi mai dificil.” Cunoştea prea bine atitudinea Alexei faţă de supunere sau control. Cum va reacţiona oare la gândul unei cătuşe prinse de picior?

Îşi închipuia că nu bine. Deloc bine.

Îşi încleşta maxilarele. Nu ar fi vrut să-i forţeze mâna. Dar ea alesese să joace un joc cu miză mare. Datoriile de onoare trebuiau plătite...

— După cum vezi, micuţul dumitale tovarăş nu a avut de suferit prea mult în urma pericolului în care s-a aflat.

Ridicându-şi privirea când îl auzi apropiindu-se, Alexa schiţă un zâmbet timid. Ieduţul o muşcă de degete, dornic să zburde în voie. După ce îl mai îmbrăţişă o dată, îi dădu drumul.

Connor nu îndrăzni să-şi îmblânzească expresia aspră, temându-se să nu i se moleşească şi voinţa odată cu arcuirea buzelor. Ea părea atât de lipsită de griji, cu părul răvăşit de briză şi soarele luminându-i obrajii. Era Connor pe cale să arunce o umbră asupra restului vieţii ei?

Văzându-i faţa, Alexa se ridică, o expresie îndurerată alungând veselia din ochii ei.

— O, nu te... supăra.

El vedea că fata nu era sigură pe ea, deşi curajoasă, cu ochii luminaţi de un foc care îl încălzi până în miezul fiinţei. Poate că era extrem de egoist, dar la gândul că viitorul ei era pe punctul de a fi legat irevocabil de al lui, tot îl năpădi un val de satisfacţie. Să dea Dumnezeu să-l ierte.

— Nu sunt supărat, răspunse el. Nici pomeneală.

— Atunci de ce te încrunţi ca diavolul în persoană?

— Pentru că...

Căutându-şi cuvintele, Connor atinse hârtia din buzunar. Hotărând că documentul scris îngrijit era mai elocvent decât ar fi putut el să fie vreodată, îl despături şi i-l întinse.

Ea ezită puţin, apoi se aplecă să citească rândurile.

— Nu. Pe faţă i se citi neîncrederea. Eu... tu... nu vrem să ne căsătorim.

— Dorinţa nu are nimic de-a face cu datoria.

O văzu tresărind.

— Dar nimic nu s-a schimbat între noi! N-nu cu

adevărat. Dacă a profitat cineva de situaţie, aceea am fost eu. Nu trebuie să-ţi faci griji că mă aştept la...

— Multe s-au schimbat între noi, Alexa.

Într-adevăr, uitându-se mai bine la ea, observă că şi ea se schimbase într-un mod inexplicabil. Arăta la fel, şi totuşi, atât de diferită. „Misterioasă. Senzuală. Feminină.”

— Dar...

— Nu! Strigătul său răsună peste stânci şi acoperi zgomotul valurilor din depărtare. Să fii sigură că voi fi de neclintit în privinţa asta.

Ţinându-se strâns de mantie, Alexa făcu un pas înapoi.

— M-am oprit în Hillington pe drumul de întoarcere ca să achiziţionez o dispensă specială şi am vorbit cu vicarul. M-a costat o cristelniţă pentru botez, dar preotul mi-a promis întreaga sa asistenţă – şi discreţie. Ne va cununa azi după-amiază şi va avea grijă ca nicio întrebare stânjenitoare să nu apară cu privire la momentul ales pentru ceremonie.

— Eu nu am nimic de zis în privinţa asta?

— Dacă era o cerere în căsătorie, ai fi putut alege, dar nu este. Connor văzu că genele ei erau ude de lacrimi, dar îşi păstră intenţionat vocea aspră. Este o hotărâre. Una prin care suntem legaţi amândoi.

— Şi dacă refuz?

O rafală neaşteptată îi flutură pelerina, iar tropotul animalelor cu blană îşi făcu loc între ei, ca un bubuit de tunet.

— I-ai cerut lui Haddan să-şi onoreze promisiunea, chiar dacă a regretat repede că risca să piardă. Acum refuzi să joci după regulile jocului?

Alexa se uită la caprele zburdalnice.

— De parcă tu ai juca după reguli, şopti ea. O mulţime din ele zac călcate în picioare de cizmele tale. Situaţia asta de ce este diferită?

— Pentru că, în ciuda tuturor defectelor mele, am recunoscut întotdeauna că există unele reguli care nu pot fi călcate în picioare. E o chestiune de onoare personală.

— Dar nimeni nu ştie!

— Ştiu *eu,* răspunse el încetişor. Aşa cum stau lucrurile, lumea mă vede lipsit de orice decenţă. Vrei să-mi reproşez atâtea, încât să mă cobor în propriii ochi?

În ciuda faptului că bătea vântul, culoarea îi dispăru din obraji, îşi aplecă faţa pentru a se feri de rafale.

— Mi-ai putea permite să-mi spăl praful de pe faţă înainte să pornim?

Tresărind în sinea lui când văzu că ea cedase, contele încuviinţă din cap cu indiferenţă studiată.

— I-am trimis vorbă lui Givens să ne dea cabrioleta lui. Va mai dura cel puţin un sfert de oră până va fi adusă. Îşi drese glasul. Ne mai trebuie şi câteva minute să-i scriem un bilet lui Sebastian.

Ferindu-şi încă privirea, Alexa se întoarse spre conac.

— Trebuie cu orice chip să-l informăm în legătură cu fericitul eveniment.

*

„Cum îţi aşterni, aşa vei dormi.”

A doua zi, pe când trăsura închiriată se îndrepta inexorabil spre capitală, Alexa se uită lung la cerculeţul simplu de aur de pe deget. Existau cu siguranţă o mulţime de platitudini pentru a descrie nebunia de a îngădui pasiunii să învingă prudenţa.

„Pasiune.” Mâna i se încleşta şi verigheta păru să îndrepte spre ea reflexia unei scântei drept răspuns, luând în zeflemea, în tăcere, situaţia ei grea. Când te gândeşti că doar cu câteva săptămâni în urmă îşi învinovăţise verişoara că se căsătorea fără să-i pese de consecinţe.

Îşi reţinu un oftat şi aruncă o privire piezişă spre locul

din faţa ei. Şi Connor părea să-şi răsucească verigheta. Deşi profilul său din umbră nu trăda nicio emoţie, ea avea bănuiala că găsea atingerea metalului de piele foarte enervantă. Cu toate că nu se plângea de nimic. De altfel, fusese extrem de politicos de la ceremonia care îi unise ca soţ şi soţie în faţa lui Dumnezeu.

Dar distant. O, atât de distant! Îşi petrecuse noaptea de dinainte – noaptea nunţii lor – în odaia lui. Şi chiar şi acum preferase să se instaleze în colţul îndepărtat de ea, cât de departe îi permitea spaţiul restrâns din trăsură.

Cât despre gândurile lui, nu îndrăznea să speculeze pe unde rătăceau.

Privirea Alexei căzu din nou pe mâinile ei strânse în pumni şi ascunse în faldurile mantiei de călătorie. Şi ei încă i se învârtea capul. Lucrurile se întâmplaseră cu o viteză ameţitoare! În ultimele 48 de ore, nu doar că îşi pierduse virginitatea şi câştigase un soţ, dar se şi trezise strângându-şi puţinele lucruri pentru încă o călătorie istovitoare – de această dată înapoi spre Londra.

Dispensa specială nu fusese singura hârtie care provocase o schimbare neaşteptată la Linsley Close. Ea şi contele se întorseseră de la scurta lor cununie şi găsiseră aşteptându-i o scrisoare de la domnul Daggett. Conţinutul acesteia contribui foarte puţin la înseninarea dispoziţiei lui Connor. Cu hârtia în mână, se retrăsese în bibliotecă, iar la cină, scurtul lui anunţ îi confirmase ce bănuia deja. Se ivise un nou indiciu. Şi, nemaifiind mulţumit să stea cu mâinile în sân şi să lase treaba în seama altora, Lupul hotărâse să plece la Londra în zori.

Trăsura dădu într-un hârtop, aruncându-i carnetul din poală.

Când Connor se aplecă să-l ridice, ochii îi căzură pe o schiţă.

— Ce e asta?

— Eu... eu doar mă jucam cu ideea câtorva

îmbunătăţiri, murmură Alexa, încercând să i-l smulgă din mână.

Neavând altceva de făcut, desenase un plan cu posibila extindere a grajdurilor domeniului.

El se rezemă în locul unde nu putea fi atins.

— Îmi închipui că cifrele de aici reprezintă costul materialelor şi al mâinii de lucru, nu? După ce examina pagina mai îndeaproape, adăugă: Pare să fie destul de scăzut.

— Domnul Givens cunoaşte câţiva zidari foarte buni care ar lucra cu o plată foarte rezonabilă, răspunse ea. Şi există o carieră în partea locului, aşa că plata pentru transport ar fi minimă.

— Aripa adăugată pare să fie foarte mare. Pentru ce ar fi?

— Un depozit de lână.

Alexa îi văzu sprâncenele ridicându-se de uimire.

— Lână, repetă el încet.

Connor întoarse încet mai multe pagini de însemnări, iar ea se pomeni urmărindu-i mişcarea rapidă a mâinilor şi amintindu-şi mângâierile lui pe coapsele ei. Îşi împreună palmele, încercând să ignore valul de căldură plăcută dintre picioare. Era cu atât mai tulburător, cu cât nu era sigură dacă era supărată sau... stârnită.

El se opri la schiţa unui material ecosez, redat în cretă colorată.

— Nu e acelaşi model ca fularul lui Hibbert?

— De fapt, am făcut câteva modificări. Observând că expresia îi devenea din ce în ce mai întrebătoare, ea explică: Simplificând desenul, am eliminat una dintre culori, aşa că se poate produce cu mai multă economie. Vezi, după ce am descoperit turma de capre, am început să mă gândesc şi... am o idee despre cum am putea să facem pe domeniu o întreprindere profitabilă.

— Pari să te fi gândit mult la toate astea.

Un val de roşeaţă puternică îi şterse entuziasmul de pe faţă. Credea el cumva că urzise un plan elaborat pentru a-l prinde în capcana căsătoriei? Era imposibil de spus dacă era şi batjocură în tonul lui şi, când îşi ridică ochii, nu putu să-i descifreze expresia.

— Par să fie sugestii practice. Închizând carnetul, Connor i-l dădu înapoi. De ce nu continui şi să faci un plan mai amănunţit cu ideile tale şi costurile pe care le-ar presupune?

Trăsura se zgudui din nou pe neaşteptate, aruncând-o la loc, la perete. Simţindu-se lovită, atât trupeşte cât şi sufleteşte, Alexa strânse la piept carnetul cu colţurile îndoite.

— Sigur că da. De ce nu? Ce bine că am angajat altă menajeră acum că doamna Callaway devine prea slăbită ca să se ocupe de treburile zilnice! Colţurile îi intrară în piele, o amintire dureroasă a faptului că era aşa nesigură de rolul ei în viaţa lui. Sunt un pic surprinsă că nu m-ai lăsat la ţară, să-mi văd de treabă în gospodărie, câtă vreme eşti ocupat cu afacerile tale dubioase...

Alexa îşi muşcă buza de jos, îngrozită să se audă vorbind ca o scorpie. Doamne sfinte, devenea deja o nevastă pisăloagă?

— Îmi pare rău că te supără cuvintele mele, spuse Connor încet. De fapt, îmi pare rău pentru... tot.

Sigur că-i părea, se gândi ea, încercând să nu dea dovadă de un sentimentalism siropos.

— În ciuda a ce crezi tu, Alexa, voi face tot ce-mi stă în putinţă să-ţi fiu un soţ bun.

„Pentru că i-o cere datoria?” Acest gând o făcu şi mai nefericită.

Batista lui îi atinse obrazul ud. Gestul era blând, dar ea găsi în el o slabă consolare. Ce îşi dorea nespus era ca mâna lui s-o atingă, nu o bucată de pânză, oricât de moale ar fi fost.

— La naiba! înjură ea când lacrimile începură să-i şiroiască pe faţă. Nu dau *niciodată* apă la şoareci!

— Îndrăznesc să spun că n-ai trecut niciodată prin atâtea ca în ultimele zile, răspunse el pe un ton destul de sec. Îi luă carnetul din mâini şi îl puse pe banchetă, apoi îi aşeză în jurul taliei pătura din trăsură. Fără îndoială că eşti obosită. Încearcă să te odihneşti puţin.

— Încetează să te porţi cu mine de parcă aş fi un copil! ţipă ea. Sunt soţia ta, în caz că ai uitat.

Spaţiul dintre ei era doar un pic mai mare decât lăţimea umerilor lui Connor, dar când li se întâlniră privirile, distanţa li se păru o prăpastie imensă, întunecată şi adâncă.

Cu toate poticnirile ei din ultimul timp, Alexa se temea că nu o va putea trece niciodată.

— Nu, n-am uitat, îi răspunse el, tăios.

Ştergându-şi faţa cu mâneca, Alexa se retrase de pe marginea hăului disperării.

— Şi nu uita că sunt încă un partener egal la Vizuina Lupului. Ar trebui să discutăm la ce fel de strategie te gândeşti să aplici în treburile tale din Londra după ce ajungem acolo.

— Strategie? Gura i se ţuguie într-un zâmbet trist şi ironic. Deoarece sunt la fel de novice ca şi tine la jocul ăsta, nu am experienţă. Dar mi se pare că, înainte să pornesc în căutarea duşmanului, trebuie să facem câteva mişcări esenţiale – cum ar fi să ne stabilim într-o reşedinţă respectabilă şi să negăm orice zvonuri urâte care circulă despre plecarea noastră grăbită din capitală.

Alexei i se puse un nod în gât, dându-şi seama că nu se gândise prea mult unde aveau să locuiască sau cum vor înfrunta înalta societate. Avea să fie mereu răţuşca cea urâtă printre lebede – nu-şi va găsi niciodată locul în lume? Cât despre felul în care trebuia să se simtă contele... forţat să renunţe la locuinţa lui de burlac şi la petrecerile la care

participa, la genul de îngâmfaţi pe care îi detesta.

— Ţi-am distrus viaţa, şopti ea.

— Cei mai mulţi ar spune că e invers. Se uită în jurul lui la mlaştinile mohorâte şi ridică din umeri. Dar n-avem ce câştiga dacă ne plângem de cărţile care ni s-au dat. Să încercăm să le jucăm cât mai bine.

Cu greu puteai numi asta o aprobare a căsătoriei lor, dar la ce se aştepta mai mult? Poate că îl luase de bărbat, dar asta nu însemna că putea să emită pretenţii asupra inimii lui.

— Cameron a demonstrat în ultimele săptămâni că este un afurisit de magician. Să sperăm că mai are câteva miracole în mânecă. Connor schiţă un zâmbet palid. I-am scris, dându-i toate detaliile sosirii noastre iminente. Am încredere în el că va veni cu nişte sugestii de ordin practic.

Alexa tresări la auzul cuvântului „practic.” Dar menţionarea camaradului de altădată al contelui îi aminti de misiva urgentă pe care o primise el.

— Că tot vorbim de domnul Daggett, încă nu mi-ai spus ce veşti te-au făcut să pleci în grabă înapoi la Londra. A aflat identitatea atacatorului tău?

— Nu încă, răspunse Connor. Au ieşit la iveală mai multe indicii promiţătoare, dar am de gând să fiu eu însumi, nu unul dintre ceilalţi, cel care vine aici să rişte în confruntarea finală cu ticălosul. Ezită o fracţiune de secundă. Dar ăsta nu este singurul motiv pentru care facem acest drum. Reputaţia, odată distrusă, e greu de restabilit. Pentru a înăbuşi orice scandal, trebuie să facem o figură bună şi să apărem în societate ca un cuplu unit.

— Credeam că nu te interesează ce crede înalta societate despre tine.

— N-o să permit acestui *beau monde* să te bârfească în aşa fel încât să nu-ţi poţi ţine capul sus în sălile de bal.

Era o tărie anume în vocea lui, care aprinse o scânteie de speranţă în pieptul ei. Poate că nu vorbea doar din

datorie, ci mai era şi altceva.

Cu ochii închişi, ea se lăsă pe perne, pretinzând că obrazul lui neras o atingea pe faţă şi buzele sale fierbinţi le încălzeau pe ale ei. Pentru o clipă, fantezia îi păru atât de reală, că aproape le simţi gustul.

— Încearcă să dormi puţin, Alexa, îi şopti soţul ei.

De această dată, ea nu obiectă când o înveli cu pătura.

— Dumnezeu ştie ce drum greu ne aşteaptă.

*

— Permiteţi-mi să închin un pahar în cinstea uniunii voastre fericite. După ce împărţi tuturor pahare cu vin spumant, Cameron se uită la conte peste marginea cupei sale. E *prosecco* – din Italia. Lumina candelabrelor se revărsă peste cristalul tăiat în nenumărate faţete, conferind strălucire culorii pale de caisă. Îl găsesc mai bun la gust decât şampania franţuzească.

Deşi nu avea chef să sărbătorească, Connor sorbi puţin.

— Mulţumesc, spuse el, ursuz. Mie mi s-a părut fără gust.

Alexa şovăi înainte să ducă paharul la gură. Stând în picioare într-o parte, pe jumătate ascunsă de o revărsare exuberantă de trandafiri, era atât de palidă, încât părea că se scursese viaţa din ea.

— Dar, poate că, murmură Cameron, după o călătorie atât de lungă şi de obositoare, nu vă simţiţi în stare să ţopăiţi şi să vă rotiţi pe covor.

— Ce atent eşti, Cam, mormăi contele. De fapt, speram să trecem direct la chestiunile practice pe care le avem de rezolvat. Eu şi Alexa suntem nerăbdători să ne instalăm în capitală cât mai repede posibil. Detestând să ceară servicii unui prieten, Connor strânse din dinţi. Ai ceva

idei?

— De fapt, am. Una care e un aranjament ideal dacă te gândeşti mai bine. Expresia lui Cameron deveni mai serioasă după ce îşi puse cupa deoparte. Am aranjat să staţi în casa lui Sebastian.

— Dar e închisă de ani buni! exclamă Alexa. Situaţia financiară a familiei nu i-a permis să o ţină deschisă cât timp Sebastian era în străinătate.

— Da, ei bine, acum a fost aerisită şi s-au adus mulţi servitori care sunt atât eficienţi, cât şi discreţi. Aşa că nu trebuie să vă faceţi griji în legătură cu problemele gospodăreşti. Îşi drese glasul. Şi legătura cu familia, care presupune aprobarea căsătoriei voastre, face din casa asta o alegere perfectă.

Se aşternu o tăcere stânjenitoare în cameră.

— Sper că eşti şi tu de acord, nu?

Connor se strădui să dea din cap aprobator. Ultimul lucru pe care dorea să-l accepte era mila familiei Hendrie. Aşa cum stăteau lucrurile, Sebastian se gândea probabil că el profitase de pe urma Alexei. Dar nu avea alternativă.

— Excelent. I-am poruncit deja vizitiului să meargă mai departe cu bagajele voastre în Half Moon Street.

— Mă tem că nu era necesar. Alexa încercă să schiţeze un zâmbet. Aşa cum ştii, nu avem prea multe pentru început.

Cameron răspunse cu o plecăciune curtenitoare.

— Draga mea Lady A – sau mai degrabă, K – mi-am luat şi libertatea să trimit vorbă la mătuşa ta să-ţi mute toate lucrurile la noua reşedinţă. Îndreptându-se de spate, se întoarse spre conte. Şi m-am oprit la Vizuina Lupului şi i-am spus lui O'Toole că aveţi nevoie de unele lucruri de strictă necesitate. El a şi trimis o valiză, aşa că ar trebui să vă simţiţi bine pentru moment.

Aerul de siguranţă relaxată al prietenului său îl făcu pe Connor să strângă şi mai tare din dinţi. Ştia că ar trebui

să-i fie recunoscător – de aceea îi fu mai greu să mormăie o replică civilizată.

Alexa îi aruncă o privire dezaprobatoare, dar, încă o dată, Cameron interveni să reducă tensiunea dintre ei. Oferindu-i braţul, se întoarse spre holul de la intrare.

— Trebuie să fii negreşit dornică să pleci şi să te instalezi în noua dumitale locuinţă.

Connor puse jos paharul şi îi urmă, dar clinchetul cristalului răsună mai mult ca un cântec funebru decât ca un marş nupţial vesel.

Cu greu se putea numi asta o intrare de bun augur în viaţa de cuplu.

Capitolul 19

O mulţime de oameni trecea ca la paradă pe parchetul lustruit – şi fiecare din ei părea să se holbeze la el şi nevasta lui.

Connor înjură în barbă. El era foarte obişnuit cu privirile iscoditoare, dar simţea că Alexa se pierde cu firea.

— Capul sus, îi şopti el, strângându-i mâna mai tare sub braţ.

Ea trecuse fără să şovăie de coada de la primire, ignorând privirile şi şoaptele celorlalţi oaspeţi. Dar acum, când privirile scrutătoare îi urmau în sala de bal, îşi dădea seama că efortul ei îşi cerea tributul.

— Ai încredere în mine, dacă le arătăm o indiferenţă totală, se vor plictisi de noi până la urmă, continuă el. Tot ce trebuie să facem e să trecem printre ei, purtându-ne de parcă n-ar fi nicio problemă să fim acceptaţi de societate. În câteva zile, vor găsi alt subiect de bârfă.

— Chiar trebuie să ne ducem la mai multe evenimente din astea îngrozitoare? întrebă ea cu o voce

pierită. Mă simt de parcă aş fi una dintre curiozităţile expuse la Menajeria Turnului.

Gura lui exprimă compasiune pe când muzicienii începură o nouă melodie.

— Mă tem că n-avem cum să ne eschivăm. Trebuie să acceptăm fiecare invitaţie primită, şi să ne prezentăm la fiecare bal cât putem de bine.

— Ha-ha. Făcu atentă primii paşi de dans. Ştii doar ce puţin talent am la astfel de manifestări sociale. Până la sfârşitul săptămânii, degetele tale de la picioare vor fi probabil vineţii.

Contele râse încet, pe înfundate.

— Lasă-te condusă de mine şi sunt sigur că putem evita orice dezastru.

Însă, când îndrăzni să se uite prin jur, nu se mai simţi atât de încrezător. Prezenţa lui supusă lângă ea ajuta la discreditarea speculaţiilor cu privire la nunta ei neaşteptată. Dar pentru ca Alexa să fie complet acceptată de înalta societate, trebuia să fie văzută dansând şi cu alţi nobili respectabili.

Totuşi, el îi cunoştea prea bine pe lorzii şi pe doamnele din înalta societate – sub lustrul şi penele lor colorate, erau nişte rechini. La primul semn de slăbiciune, te înconjurau în apă, dornici să se ospăteze din cea mai recentă victimă.

Connor simţi nevoia să-şi apere nevasta şi o trase pe Alexa mai aproape de el. Al naibii să fie dacă le va îngădui să-i sfâşie soţia!

Necazul era că şi dinţii săi făcuseră destul rău în anii ce trecuseră. Erau prezenţi acolo puţini aristocraţi dispuşi să-i facă o favoare Lupului Irlandez.

Când îşi mută privirea, nu întâlni decât ochii glaciali ai unei marchize cu păr negru ca pana corbului, care dansa în apropiere. La naiba! Era aproape un an de când rupsese legătura amoroasă cu ea. Însă, judecând după antipatia din

ochii femeii, Alexa avea să găsească puţine aliate printre femei.

Connor nu era prea sigur încotro să se întoarcă. Bucata muzicală se apropia repede de final...

— Ei bine, Killingworth, aş fi grozav de dezamăgit dacă nu mi-ai acorda următorul dans cu frumoasa ta mireasă. Amiralul Wendover, un bărbat foarte respectat din forţele navale, ieşi înainte din mulţime şi se aplecă să-i sărute mâna Alexei. Mişcarea lui dezvălui că Gryff – care se întâmpla să fie vărul prin alianţă al bărbatului – stătea lângă el, zâmbind discret. Îngăduie-mi să te felicit pentru căsătorie, Lady Killingworth, continuă Wendover, un pic mai tare decât era necesar. Lupul e un ticălos cu mult noroc.

— Mulţumesc, Gryff, spuse contele în şoaptă în timp ce Alexa şi noul ei partener plecau să danseze pe primele note ale unei gavote populare.

Marchizul dădu din cap aprobator.

— Dar trebuie neapărat să te avertizez – va dura ceva timp până să-ţi recuperezi soţia. Anderson şi Cantwell sunt următorii la rând pentru un dans, iar Farnam şi Wentworth aşteaptă pe margine.

„Un moştenitor al unui ducat şi un ministru de la Whitehall, urmaţi de doi foarte respectaţi membri ai Camerei Lorzilor.” Obţinând aprobarea lor tacită, Gryff îşi dăduse osteneala să uşureze reprimirea Alexei în lumea bună. Chiar şi cei mai mari cârcotaşi ar fi fost puşi în dificultate să-i găsească vreun cusur noii contese.

Connor se gândi că nu trebuia să uite să-i trimită prietenului său o ladă cu cel mai scump brandy pe care putea să pună mâna... Nu – se gândi mai bine şi hotărî să-i trimită un bax cu ţigări de foi indiene. Recenta abstinenţă a lui Gryff se bucura de sincera lui aprobare.

— Mă duc să caut nişte şampanie, îi zise prietenul său. Arăţi de parcă ţi-ar face bine o băutură.

Rămas singur, Connor se pomeni uitându-se la soţia

lui. „Frumuseţe şi minte ageră.” Combinaţia era socotită neserioasă pentru o lady. Şi totuşi, deşi ieşeau uneori scântei între ei şi se mâniau, aceste artificii luminau întunericul din fiinţa lui. Viaţa lui fără ea ar fi fost ca zorile fără soare.

Neagră. Rece. Golită de sens.

Ea râse de ceva ce îi spunea Wendover şi Connor simţi o apăsare în piept.

Expresia ei fusese atât de solemnă în ultimul timp, iar purtarea atât de supusă. Vinovăţia îi răscoli măruntaiele. Nefiind sigur de sentimentele ei, se ţinuse departe de ea ziua şi îi evitase odaia de dormit noaptea. Era mai bine să fie frustrat decât respins de-a dreptul. Unii ar fi găsit tare amuzant faptul că Lupul cel feroce ajunsese să se furişeze în jurul vizuinii lui împrumutate cu coada între picioare.

Dar avea să rezolve această situaţie. Şi în curând. Dorinţa lui era din ce în ce mai arzătoare cu fiecare oră ce trecea...

— Noua ta mireasă pare să aibă atât spirit, cât şi multă frumuseţe. Lord Turnbridge, un client regulat al Vizuinii Lupului, se strecurase în spatele lui. Totuşi, nu mi-aş fi imaginat niciodată că o fată de la ţară poate fi îndeajuns de isteaţă încât să-i pună zgardă Lupului.

Scrâşni din dinţi, încercând să-şi ţină în frâu temperamentul.

— Dar să nu uităm că fratele ei este erou de război şi îndemânarea lui în lupta cu sabia e bine cunoscută, ha-ha-ha. Turnbridge îi aruncă o privire cu subînţeles. Dacă m-aş confrunta cu alegerea între a mi se tăia ficatul în momeală pentru peşti şi a mi se pune membrul în cursa de şoareci a pastorului, şi eu aş alege căsătoria ca fiind cel mai mic dintre două rele.

Connor se uită încet în jurul lui.

— Ai omis a treia alternativă. Vocea lui era periculos de blândă. Ne-am putea întâlni în zori şi ţi-aş sfărâma

scăfârlia în mii de fărâme însângerate.

Omul îşi dădu capul pe spate.

— Doar un gest amical. Să mai facem şi noi ha... haz, bâigui el. N-o lua drept o ofensă.

— Onoarea soţiei mele nu e un subiect amuzant pentru mine.

— Da... nu. Turnbridge făcu un pas înapoi la fiecare cuvânt. Adică, bineînţeles că nu. Se ascunse în spatele unui grup de matroane care flecăreau şi apoi se făcu nevăzut în mulţime.

— Ce naiba? Nu poţi fi lăsat o clipă singur într-un mediu civilizat fără să te vâri în necazuri? rosti tărăgănat Gryff când se întoarse cu şampania.

— Pe naiba, nu caut necazul cu lumânarea! se răsti Connor. Se pare că el mă caută pe mine.

— Pari să atragi interesul a numeroase persoane, îi răspunse prietenul lui. Cam mi-a spus ce s-a întâmplat de îndată ce m-am întors în capitală. Dar trebuie să spun că nu arăţi prea rău după o asemenea o experienţă. Gryff îl privi admirativ. Într-adevăr, viaţa la ţară pare să-ţi priască. Te-ai întors cu bujori în obraji. Urmă o pauză. Printre alte lucruri.

Connor simţi cum se întunecă la faţă. Gryff zâmbi, apoi renunţă să-l mai ironizeze.

— Încă n-ai idee cine a încercat să-ţi pună capăt vieţii?

— Au apărut câteva indicii, răspunse el. Unul dintre motivele pentru care am venit în capitală e să le urmăresc.

— Spune-mi dacă te pot ajuta.

Connor o urmări pe Alexa cum se învârtea printre dansatorii cadrilului cu următorul ei partener.

— Ai făcut-o deja.

Cuvintele îi ieşiră mai tăioase decât intenţiona. Nu accepta de obicei generozitatea altora.

— Palavragii sunt mai însetaţi de sânge decât cavaleria lui Soult. Gryff o urmărea şi el pe Alexa dansând

în ring. Şi primii pe care caută să-i atace sunt cei care ies în evidenţă într-o mulţime.

Nevasta lui făcuse asta, se gândi Connor. *În foarte mare măsură.*

Gryff coborî puţin tonul.

— Eşti un nemernic norocos, Connor. Soţia ta e o doamnă specială. Am încredere că vei veghea asupra ei – şi asupra ta. Slaba arcuire a buzelor lui deveni mai pronunţată. Doar un prost ar risca să strice aşa un parteneriat unic – şi potenţial profitabil,

*

— Nu te superi dacă plecăm acum?

— Nu.

Alexa îşi puse mâna pe mâneca lui Connor, plăcându-i să-i atingă muşchiul tare de sub lâna moale. Se atinseseră atât de puţin în ultima vreme, că atingerea uşoară a braţului său era mai bună decât nimic.

— Pare că te-ai distrat bine, spuse el.

Ceva din tonul lui o făcu să ridice repede privirea.

— Aşa a fost. Mai mult decât mi-am închipuit.

Era oare doar dorinţa ei sau chiar văzuse un pic de gelozie în ochii lui? Ha! Şi data viitoare, avea să vadă o vacă sărind peste lună! Dacă o dorea, nu trebuia decât să deschidă uşa dintre camerele...

— Dansezi foarte bine.

— Cred că partenerii mei au scăpat cu doar două degete rupte la picioare în seara asta, spuse ea, voioasă.

El râse, cu buzele îndeajuns de aproape încât să-i sufle părul de pe ceafă. Un fior o trecu pe şira spinării.

— Ţi-e frig?

— Sunt obosită, minţi ea.

— Trăsura aşteaptă să te ducă acasă.

Ceea ce dorea cu adevărat de la el era s-o ducă în

patul lui. Dar nu îndrăznea s-o spună. Poate că se simţea prins în capcana unei vieţi pe care nu şi-o dorea. Cu o nevastă care îl plictisea de moarte. La urma urmei, avusese destule femei uşuratice, care ştiau ce trebuie să facă pentru a atrage un bărbat. Şi trucurile erau nenumărate.

Alexa ştia asta pentru că dăduse recent de o cărticică vârâtă în spatele biroului lui Sebastian. Căutase un cuţitaş pentru ascuţit pene, dar, când pipăise cu degetele pielea roşie de ied, devenise curioasă. Deschizând-o, descoperise că era un ghid ilustrat despre arta plăcerii.

Era o veche zicătoare că o imagine face cât o mie de cuvinte – poate două mii în acest caz, dată fiind multitudinea detaliilor oferite. Oricum, rămăsese fără grai când o răsfoise. Şi nu doar puţin fascinată. Dar hârtia şi tuşul, oricât de colorate ar fi fost, nu puteau înlocui experienţa reală.

Dar nu era atât de naivă încât să creadă că Lupul o putea găsi mai atrăgătoare decât fostele lui iubite.

Mulţumită că întunericul o ajuta să-şi ascundă tremuratul buzelor, Alexa ieşi afară în noapte. Connor găsi trăsura lor printre multe altele şi o ajută să urce. Dezamăgirea o cuprinse din nou când el alese locul din faţa ei, şi nu o poziţie mai intimă.

De ce, de ce oare n-o trimisese pur şi simplu înapoi la Linsley Close dacă nu o voia în preajma lui? Măcar la ţară ştia cum să se facă utilă.

Connor întinse mâna să-i aranjeze faldurile mantiei. Brusc incapabilă să-i suporte atingerea întâmplătoare, ea se trase înapoi, uimită să simtă lacrimi în ochi.

— Alexa?

Schimbă iute locul, trăgând-o în braţele sale.

Ea îşi ascunse faţa în gulerul lui, inspirând mirosul de-acum dureros de familiar. Pânză scrobită, colonie cu miros de fum, esenţă de... lup. Lacrimile îi curseră deodată, tocmai când degetele ei îl prinseră de lavalieră, ţinându-l

bine. Nu avea să-l *lase* să plece. Nu fără luptă.

Buzele lui Connor o atinseră uşor pe păr. Îi înclină faţa până o atinse pe frunte, apoi pe obrazul înlăcrimat.

Ridicând mâna, Alexa îi trasă curba dăltuită a bărbiei. În lumina pâlpâitoare a felinarului, el arăta atât de sever, de distant. Mâna începu să-i tremure.

— Îmi pare rău, şopti el.

Să-l ia naiba! Nu voia ca el să regrete.

— Nu vor mai fi de îndurat multe nopţi ca asta, continuă el. Odată ce am apărut suficient în public ca să potolim zvonurile urâte despre căsătoria noastră, putem evita alte obligaţii sociale.

Şi nici să-l audă vorbind cu atâta nepăsare despre datorie. Calmându-se, Alexa îşi strecură mâna prin croiala cămăşii, răvăşindu-i firele aspre de păr de pe piept. Îl simţi cum îşi ţine respiraţia o clipă, apoi expiră lung. Palma ei îi pipăi muşchiul încordat, apoi rămase pe inima lui.

Îi simţi bătăile sub degete.

— Alexa.

Vocea lui Connor nu mai părea atât de rece sau de rezervată. Auzi în ureche un geamăt tare când el se foi pe perne şi îşi aruncă piciorul încălţat în cizmă peste fustele ei. Gura lui se aplecă pe a ei şi Alexa gustă vinul înmiresmat. Limba ei mângâie cu insistenţă, căutând să-şi potolească o sete mai mare.

El o sărută din nou şi ea apucă de pânza moale, trăgându-l mai aproape, dorind mai mult. Mai mult. Răsucindu-se, îşi puse un genunchi peste al lui, mototolind lâna şi mătasea când îl trase în jos. Inima îi bătea nebuneşte în ritm cu răsuflarea lui accelerată. Scoţând un geamăt slab, îşi arcui şoldurile şi se împinse în el. Insistent.

El era pe jumătate deasupra ei, cu sânii în mâini, când trăsura hurducăi şi se opri brusc. Connor înjură, îşi regăsi echilibrul şi căzu apoi pe perne.

Şi Alexa simţi nevoia să tragă o înjurătură.

Îndreptându-se, îl văzu căutând sub banchetă o boccea cu haine. După ce o desfăcu, apărură din umbră un pardesiu greu de descris şi o pălărie jerpelită.

— Ce... începu ea.

Cu faţa deja ascunsă în gulerul ridicat şi borul lăsat în jos, contele se întinse spre uşă.

— Trebuie să cobor.

„Şi unde te duci?” Ea îşi reţinu întrebarea, muşcându-şi buza până la sânge. Avea să caute oare prieteni sau duşmani în vechile sale vizuini?

Zăvorul zăngăni şi o siluetă în mantie se urcă în trăsură.

— Cam te va conduce acasă, în siguranţă, spuse Connor. Mai zăbovi cât să-i dea prietenul său un bilet, apoi coborî pe pavaj.

Cameron se instală pe locul liber şi o salută vesel.

— Bună seara, contesă.

Alexei îi luă un moment să-şi dezlipească ochii de la fereastră, deşi silueta contelui fusese deja învăluită în ceaţă. Ce caraghioasă trebuia să fie! O femeie măritată suspinând după soţul ei ca o şcolăriţă prostuţă. Faptul că nu putea să găsească un nume pentru dorinţa ei o nedumerea şi mai mult.

Cameron înclină din cap.

— Te-ai obişnuit cu noua ta viaţă?

Alexa murmură ceva, iar buzele lui tresăriră.

— Vorbesc curgător dialectul celtic, Lady K. Şi vorbele pe care tocmai le-ai spus ar face şi un pirat barbar să roşească. Văzând că tachinarea lui amicală o posomorâse, el strânse din buze. E ceva în neregulă?

— Nimic... Totul, izbucni ea. De parcă asta nu are nicio noimă.

— Sigur că are. În viaţă puţine lucruri merg ca unse, draga mea, răspunse el când trăsura porni din nou. Sau în linie dreaptă. Sunt mai multe cotituri şi răscruci, suişuri şi

coborâşuri. Trebuie să te aştepţi la câteva zdruncinături pe drum.

Alexa oftă.

— Se pare că tot timpul mi se zguduie... fundul.

— Ai încredere în mine, toţi suntem loviţi uneori.

— Cred... că ai dreptate. Deşi bărbaţii nu par să aibă atâtea necazuri. Îşi răsuci un colţ al mantiei. Aş dori să învăţ să nu-mi mai pun inima pe tavă.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

Ea scutură din cap.

— Nu prea. Dar, după un timp în care urmări lumina felinarelor intrând şi ieşind din ceaţă, Alexa îşi drese glasul. Totuşi, dacă nu te superi, e o chestiune mult mai urgentă pe care aş vrea s-o discut cu tine.

— Aşa? o îndemnă el să vorbească.

— M-am tot gândit la atacurile asupra lui Connor. Vreau să-l ajut.

— Nu sunt sigur că Lupul va fi de acord, răspunse Cameron.

— Nu e de acord decât cu foarte puţin din situaţia lui actuală.

Voise să strecoare o notă ironică în vocea ei, dar nu reuşise decât să sune ca o scorpie.

Una din sprâncenele bine aranjate ale lui Cameron se ridică, dar el avu tactul să rămână tăcut.

Renunţând la orice pretenţii, Alexa se rezemă în locul ei.

— Îmi închipui că ai ghicit deja că uniunea noastră nu a fost o chestiune de alegere.

El tot nu spuse nimic. Trecând peste jenă, ea continuă:

— Connor s-a simţit obligat să se însoare cu mine din onoare. Mă tem că îşi regretă deja decizia.

— Draga mea copilă, şopti el. Nu a fost o privire plină de regret aceea pe care tocmai am văzut-o pe chipul

Lupului.

Obrajii ei se înroşiră.

— Nu, era plină de remuşcare. Şi poate un pic de ranchiună. Îşi cerea doar scuze pentru tot ce nu a mers între noi.

Cealaltă sprânceană a bărbatului se arcui vizibil.

— Problema e că eu aş vrea să-i dovedesc că parteneriatul nostru poate însemna mai mult decât că purtăm acelaşi nume. Dacă aş reuşi să-l ajut să-şi prindă duşmanul, aş putea să-i câştig respectul.

Cameron îşi scoase cutia cu tutun şi priză un pic.

— Lady K, sugerezi un lucru foarte riscant.

— Ce-are a face? replică ea. Sunt dispusă să-mi asum riscul.

Capacul se închise.

— La ce te gândeşti?

— În timp ce contele este în căutare de indicii în Southwark, aş vrea să mă uit mai îndeaproape la domnii din înalta societate care au fost clienţi fideli ai Vizuinii Lupului. Pare logic să pornesc de aici...

*

Vizuinii Lupului părea să-i meargă bine fără el.

Connor îşi dădu jos pardesiul de pe umeri şi i-l înmână lui O'Toole. Lambriurile din lemn de pe hol fuseseră lustruite de străluceau ca vinul spaniol de Xeres, observă el, iar o găurică din tapet fusese reparată.

— Lucrurile par să fie în ordine, spuse el, uitându-se în jos la covorul turcesc recent aşternut, pe când îşi scotea mănuşile.

— Da, milord. Permiteţi-mi să vă urez bun venit din morţi. Prezenţa voastră, deşi greu încercată...

Erau rare momentele când irlandezul nu-şi găsea cuvintele, dar văzând lumina aurie când contele deschise

uşa biroului din spate, rămase fără grai pe moment.

— Sfinte Patrick, binecuvântată fie-ţi memoria! bâigui el, revenindu-i repede vocea. Poate ar trebui să facem un priveghi, la urma urmei.

— Cine a murit? întrebă o voce de femeie.

Când se întoarse, lui Connor îi luă o clipă s-o recunoască pe Sara Hawkins. Rochia gri din lână de merinos şi părul pieptănat cu afectare o făceau să arate mai degrabă ca o guvernantă decât ca o femeie de moravuri uşoare.

— Lupul, răspunse O'Toole cu un oftat exagerat. Se pare că lordul a decis să-şi lepede vechea blană şi să devină un respectabil gentleman căsătorit.

— Afară! mârâi contele. Mi-au mai rămas dinţi şi, dacă aş fi în locul tău, mi-aş muşca limba.

— Păi, felicitări, domnule. Un licăr slab se ivi în ochii Sarei. E o femeie pe care o ştim?

O'Toole îşi mască râsul tuşind.

— De fapt, *a fost în vizită* aici de mai multe ori. Mulţumit să vadă că anunţul lui le ştersese veselia de pe feţe, Connor se aşeză la birou. Acum, dacă nu aveţi nimic împotrivă, să trecem la treabă. Mai am puţin timp înainte să plec din nou şi aş vrea să mă uit puţin pe situaţia finanţelor.

Sara descuie unul din dulapuri şi scoase registrele.

— Am luat asupra mea socotelile. Şi să fac câteva schimbări la, a... să compensez absenţa dumneavoastră la mesele de joc. Îşi netezi fustele. Sper că nu vă veţi supăra.

Connor se uită în treacăt la coloanele cu cifre aliniate cu grijă. Socotelile ieşeau bine. Într-adevăr...

Îşi ridică privirea.

— Înţeleg bine cum a scăzut venitul la mesele de joc, dar cum naiba ai reuşit să scoţi profit la zaruri? Ca să nu mai vorbim de profitul înregistrat din vânzarea de băutură.

— Păi, m-am gândit cum am putea înviora un pic afacerea, răspunse Sara. Şi am venit cu ideea ca fetele să

arunce zaruri în loc să-şi lepede fustele. S-a dovedit un succes printre gentlemeni. Au fost nopţi când a trebuit să-i dăm afară pe uşă. Şi, văzând că jucătorii nu erau prea atenţi la mize, am fost în stare să scoatem un profit frumuşel.

— Foarte inteligent. Contele îşi ridică degetele. L-ai înlocuit şi pe O'Toole la bar?

— Ar fi o idee. Gânditoare, Sara se bătu uşurel pe bărbie. Ar fi bine să încerc.

— El ar putea să protesteze.

— Paddy are tendinţa să vorbească mult. Dar domnilor le place să fie serviţi cu un şuvoi de cuvinte împreună cu mult brandy. Femeia zâmbi ştrengăreşte. Am venit cu altă strategie în privinţa băuturilor. Într-o noapte pe săptămână, oferim un avantaj oricui care vine înainte de zece – două la preţ de una. Toată lumea este fericită, dacă înţelegi unde bat. E o afacere bună pentru clienţi – şi pentru noi. Toată noaptea, beau mai mult ca de obicei şi noi facem bani frumoşi.

Connor dădu din mână pentru a marca sfârşitul explicaţiei.

— Te felicit pentru ingeniozitate. Dai dovadă de talent în conducerea unei afaceri.

Ea se înroşi ia faţă.

— Nu-s o fată care roşeşte uşor, domnule, dar... vă mulţumesc. N-aş fi făcut-o niciodată fără ajutorul dumneavoastră. Vă datorez...

Contele închise registrul.

— M-ai răsplătit cu prisosinţă. Acum te pot convinge să conduci afacerea de aici mai mult timp?

— Sigur, domnule. Dar trebuie să verificăm şi registrul de cheltuieli. Am studiat planul pe care l-aţi lăsat în birou şi am încercat să-l urmez întocmai, dar poate vreţi să faceţi nişte schimbări.

— Sunt sigur că e cât se poate de satisfăcător.

— Totuşi, ar trebui să vă uitaţi şi dumneavoastră, domnule. Sara se foi un pic stânjenită pe scaunul ei. E un anumit lucru pe care aş vrea să-l scot în evidenţă. Am luat un salariu. Având în vedere că am petrecut mult mai puţin timp la etaj, câştigurile mele au luat-o rău la vale.

— Dublează-l, spuse brusc contele. Mai avem ceva de discutat despre afacere?

— Nu, domnule. Sara îşi strânse fustele şi se ridică. Dar, când ajunse la uşă, ezită. E... frumoasă?

Perplex, Connor se încruntă.

— Ce?

— Ştiu că bogătaşele şi nobilele se leagă prin căsătorie din motive diferite de ale femeilor de rând, aşa că mă întrebam dacă soţia dumneavoastră e frumoasă.

— Da, răspunse el încet.

Sara zâmbi.

— Mă bucur mult să aud asta, domnule.

Când se închise uşa, Connor luă pumnalul andaluz de pe sugativa aşezată pe birou. Un dar de adio de la un şef de partizani din Spania, era o amintire frumoasă şi mortală, lucrată în argint masiv şi oţel călit. Îl răsuci încet în mână, apoi îşi trecu degetul mare pe lama lui.

Metalul tăios îi amintea că, în aceste zile, mergea pe marginea unei prăpăstii. Ceea ce îi cerea un echilibru perfect. De-a lungul anilor, învăţase să se apere singur. Iar acum, deodată, părea să fie înconjurat de oameni dispuşi să-i apere flancurile. Suzy, Drew, Cam, Sara. O parte din el detesta povara prieteniei. Îl făcea să se simtă jenat, nesigur pe el.

„Şi Alexa?”

Sentimentele lui erau şi mai năvalnice când era vorba despre soţia lui. Încerca să fie distant – atât fizic cât şi emoţional – de teamă să nu sfârşească prin a o răni. Dar era imposibil să mai nege afurisitul de adevăr. Oricât se luptase cu îndârjire, tot se îndrăgostise de curajul ei

neclintit, de inteligenţa ei ageră, de spiritul ei neîmblânzit. Şi de afurisita ei frumuseţe ispititoare. Simţise un junghi de gelozie feroce când o văzuse zâmbind în braţele altui bărbat. Apoi, în trăsură, când nu se ferise de atingerea lui...

Apucă spasmodic lama pumnalului, care îi crestă puţin palma.

Connor se uită în jos la stropul de sânge. Dorinţa ce îi clocotea în vene ameninţa să se reverse, dar mai bine afla cine îi voia capul înainte ca primejdia să-i mistuie pe amândoi.

O bătaie la uşă îi întrerupse firul gândurilor.

— A venit Dick Pătatul. O'Toole îşi vârî capul pe uşă. Să-i las moaca urâtă înăuntru?

Connor le făcu amândurora semn cu pumnalul să intre. Pe hol, silueta masivă a lui McTavish se zărea în umbră.

— Gata s-o ştergi, Lupule? întrebă contrabandistul. Io şi 'Arry avem cevaşilea interesant să-ţi arătăm.

Contele îşi luă pardesiul.

— Da. Hai să ne ocupăm de treaba asta.

Scoţianul cât un munte pocni din degete.

— Ah, ai nevoie de un tip solid cu tine, domnule?

— Nu. Buzele contelui se ţuguiară într-un rânjet cumplit. Nu mă aştept să fie nevoie de forţă diseară.

Capitolul 20

— Cred că numele meu este următorul scris în carnetul tău de dansuri.

Alexei îi luă o clipi să consulte carneţelul ce îi atârna la încheietura mâinii. Altă seară şi încă un bal.

— Aşa e, domnule.

Mâna gentlemanului i se aşeză pe talie şi o trase

aproape de coapsele lui musculoase – un pic mai aproape decât era considerat decent.

— Se uită lumea la noi, protestă ea.

— N-are decât. Cu o graţie sprintenă, Connor o învârti primii paşi ai valsului, făcându-i fustele să se învolbureze în jurul picioarelor lui. Un bărbat are voie să-şi ia libertăţi faţă de soţia lui.

— A, da... Pulsul i se acceleră la atingerea lui, dar se strădui să o ascundă cu o replică indiferentă. Regulile le permit domnilor o mulţime de abateri în orice vor să facă.

El se încruntă puţin la auzul tonului ei, dar se învârti fără să-i scape o vorbă.

Decât să-şi lase ochii să zăbovească pe firele de păr mătăsos ce îi ieşeau pe guler, Alexa se sili să se îndrepte de spate şi să se uite peste umărul lui stâng.

Acea direcţie îi oferea prilejul să observe lumea din sala de bal. La început, Cameron şovăise s-o ajute. Dar, odată ce îi spusese răspicat că voia să ia parte la cercetări, cu sau fără ajutorul lui, îi dăduse o listă de suspecţi. Alexa căuta îndeosebi trei gentlemeni şi avea motive să creadă că măcar unul dintre ei era acolo astă-seară.

Faptul că se concentra pe urmărire o împiedică să se gândească la... Connor.

Nu venise acasă până în zori. Dar, când îl întrebase dacă aflase ceva însemnat, contele fusese evaziv. Răspunsurile lui repezite îi treziseră unele suspiciuni...

— Eşti cumva supărată de ceva?

Nu se putu abţine să nu-i răspundă cu un pic de sarcasm:

— Ce te face să crezi că sunt supărată?

— Alexa, începu el, dar se opri când muzica ajunse la un sfârşit elaborat. Stăteau faţă în faţă într-o tăcere jenantă.

— Lady Killingworth, cred că am onoarea să-mi acordaţi următorul dans. Un gentleman pe care nu-l

recunoscu se apropie şi îi făcu o plecăciune politicoasă.

Fără un cuvânt, Connor îi eliberă mâna şi se îndepărtă.

Alexa făcu schimb de complimente cu partenerul ei cât timp aşteptau să înceapă primele acorduri ale unui dans popular. Dar nu se putu abţine să nu se uite cu coada ochiului la părul lucios al Lupului din celălalt capăt al sălii de bal. Era cât pe ce să privească în altă parte când îi atrase atenţia un alt personaj.

Aşadar, Lord Bevan *era* aici. Şi părea să se îndrepte spre uşile care dădeau spre terasă.

— O, ce jenant! Trăgând de fuste, Alexa îşi examină ostentativ tivul. Pare să fie o gaură în volan, domnule. Vă rog să mă scuzaţi cât mă retrag să rog pe cineva s-o coasă.

Camera de toaletă a doamnele era la capătul unui coridor lung. La jumătatea drumului, verifică să se asigure că era singură, apoi o luă în cealaltă direcţie şi se strecură în salonul de muzică, acum pustiu, unde câteva uşi dădeau direct spre grădină.

Păşind uşor pe aleea cu pietriş, Alexa îşi văzu „prada” trecând printre nişte statui de fauni din marmură, apoi dispărând după un gard viu de lemn câinesc. Se deplasă cât de repede îndrăznea, dar drumul ducea într-un labirint întortocheat şi întunecat, luminat doar de stele şi câteodată de semiluna astrului nopţii. După mai multe cotituri enervante, constată că se învârtea în cerc, apoi ajunse la concluzia că era o nebunie să-şi continue căutările. Probabil că tot ce avea să facă era să dea de necaz.

— Căutaţi pe cineva, Lady Killingworth?

Alexa aproape că îşi pierdu echilibrul pe pietrele alunecoase.

— Mi… mi s-a părut cam sufocant înăuntru.

— Se pare că faci drum cam lung pentru o gură de aer. Connor îi ieşi în faţă şi o luă de braţ. Nu se cuvine ca o doamnă proaspăt căsătorită să se plimbe de una singură.

Ceva explodă în ea.

— Dar *de tine* ce să spun? îşi ridică privirea furioasă să-l înfrunte. *Te* simţi liber să colinzi străzile capitalei la vânătoare, aşa cum vrei. Unde ai fost ieri-noapte, la Vizuina Lupului?

El stătea complet nemişcat, lumina lunii conturându-i linia fermă a maxilarului.

— Da, răspunse el pe un ton blând.

Alexa se smulse de lângă el. Forma maxilarului, unghiul for mai de pomeţi, linia curbă a gurii – fiecare părticică dăltuită a chipului său îi devenise foarte cunoscută. Nu suporta gândul că altă femeie îi fusese destul de aproape încât să vadă intensitatea argintie a privirii lui.

— Să mă uit la registre, adăugă el. O apucă de mână când dădu să pornească pe alee. Pentru Dumnezeu, eşti geloasă?

Zâmbetul de pe buzele lui îi înfierbântă sângele.

— Să nu *îndrăzneşti* să râzi de mine, Connor Linsley! Strângându-şi mâna liberă în pumn, îl lovi în piept. Drepturile tale de soţ, multe cum sunt, tot nu-ţi dau voie să mă iei drept proastă.

— Drepturile mele de soţ, repetă el, prinzându-i următorul pumn cu o uşurinţă enervantă. Cu ambele braţe ţintuite acum pe lângă corp, Alexa era la cheremul puterii lui superioare. Ai dreptate să-mi aduci aminte – le-am neglijat în ultimul timp, nu?

Ea icni scandalizată când el îşi vârî coapsa între picioarele ei şi o împinse înapoi într-un zid nu prea înalt, acoperit cu iederă.

— O, bestie *ticăloasă* ce eşti!

— Eu, ticălos? Parcă-mi amintesc că-mi spuneai cu totul alte vorbe de alint când erai goală sub mine, cu trupul arcuit în extaz! Răsuflarea lui era fierbinte pe obrazul ei. Spune-mi că nu tânjeşti după o altă partidă de amor cu

mine.

— Aroganţa ţi-a făcut capul cât o baniţă! izbucni Alexa.

El râse pe înfundate.

— O, dar o cu totul altă parte din corpul meu se măreşte, scumpo.

Prinzând-o între cizmele lui, Connor o lipi mai tare de el. Prin straturile subţiri de mătase şi stofă, erecţia lui era imposibil de trecut cu vederea.

Alexa începu să se zbată ca să-i scape din braţe.

— Naiba să te ia!

Şi totuşi, pe când se agita în braţele lui, nu putea să nege faptul că trupul lui îi trimitea prin corp tot felul de fiori ciudaţi care nu aveau nimic de-a face cu furia.

— Spune-o, Alexa o sfidă el. Gura lui se afla la câţiva milimetri de a ei. Nu trebuie să spui decât că nu mă doreşti şi îţi dau drumul.

Ea se răsuci şi se îndepărtă puţin de el.

— Eu... eu...

Dar cuvintele care o puteau elibera îi rămaseră în gâtlej.

— Nu te lupta cu mine, Alexa, îi spuse el cu voce răguşită, încărcată de dorinţă. A fost şi aşa al naibii de greu să mă lupt cu mine însumi.

Ea tăcu mâlc şi, când limba lui îi atinse uşor buza de jos, suspină, predându-se.

— A, da, aşa e mai bine, scumpo.

Muşcând-o uşor, Connor gemu cu gura lipită de a ei înainte să o asalteze cu un alt sărut lung, pasional. Îi dăduse drumul mâinilor, care se strecuraseră acum să-i mângâie umerii. Ea se înfioră şi se înmuie pe când limba lui intra şi ieşea din gura ei, cufundându-se mai adânc cu fiecare mângâiere senzuală.

Doar când el îi ridică fustele şi îşi strecură mâna între coapsele ei, scoase un murmur de protest.

— Connor, sigur nu putem... ar putea să ne vadă cineva.

Contele se uită în jur la frunzişul des. Nu se vedeau nici felinarele de pe terasă.

— Suntem perfect ascunşi în colţul ăsta al grădinii, o asigură el. Desfă-ţi picioarele pentru mine, Alexa!

Tălpile pantofilor îi alunecară încet pe iarbă.

— Mai mult, şopti el.

Respiraţia i se acceleră Alexei, apoi făcu întocmai.

Despărţind straturile delicate de dantelă şi bumbac, Connor trasă încet o cărare printre cârlionţii ei fini. Un val de plăcere intensă îl năpădi când descoperi acolo o umezeală dulce ca mierea.

— Întinde-te pe spate, draga mea, o îndemnă el. Acum uită-te la mine.

Îi plăcea să urmărească jocul emoţiilor pe faţa ei.

Ochii Alexei se măriră când el îşi strecură un deget înăuntrul ei, culoarea lor devenind de un acvamarin întunecat. Lumina lunii îi învăluia chipul într-o strălucire argintie. Ea îşi schimbă poziţia şi, când înclină puţin capul, ochii îi reflectară scânteierea stelelor de pe cer.

El se retrase, lăsându-şi degetele să înconjure încet mugurele de la intrarea în ea.

— Connor... te rog!

Auzindu-şi numele – şi percepând dorinţa din vocea ei – el se înfierbântă brusc.

— Da? o rugă el, dorind ca ea să-l spună din nou şi din nou.

— Connor, repetă ea. O, Connor, nu te opri!

Degetele lui alunecară înapoi printre pliurile moi, dar, în ultima clipă, se reţinu.

— Asta vrei?

— Da, gemu ea.

— Atunci vino spre mine, îi şopti el.

După o scurtă ezitare, ea îşi arcui şoldurile înainte,

ducându-l adânc în ea. Îşi ţinu respiraţia, apoi se relaxă.

— Aşa, hotărăşte tu ritmul, scumpo.

Fustele îi erau acum în talie şi se revărsau pe piatra netedă. O briză agita trandafirii, răspândind mirosul lor dulce, care, amestecat cu cel de mosc al dorinţei sale feminine, parfuma aerul cu o senzualitate copleşitoare.

Alexa părea să înţeleagă din instinct ce îi cerea el. Şovăielnică la început, pe urmă din ce în ce mai dornică, ea se arcuia, intrând şi ieşind din strânsoarea lui. Gura ei o căuta pe a lui, fierbinte şi lacomă.

Când se lipi iar de el, Connor îşi mai vârî un deget, simţind carnea încordată strângându-se în jurul lui. Gemu pe buzele ei, potrivindu-şi mişcările limbii cu cele ale mâinilor.

Nu-şi imaginase niciodată, nici în cele mai nebuneşti vise ale sale, că putea fi atât de erotic să facă dragoste cu o femeie care era soţia lui. Crezuse întotdeauna că patul conjugal avea să fie o plictiseală de moarte. Dar mare parte din prejudecăţile lui se spulberaseră în ultimul timp, împreună cu cinismul lui enervant. Se simţea golit de sentimente Şi cât se poate de încântat. Era de parcă se născuse din nou...

Poate că O'Toole avusese dreptate până la urmă şi vechiul Lup murise, se gândi contele. Simţi în vintre o poftă animalică, primitivă, totuşi domolită de ceva mai profund, mai adânc înrădăcinat în sufletul lui.

Contele percepea tensiunea în eforturile ei de a-şi găsi eliberarea. Şi el era pe punctul de a exploda. Punându-i deodată mâinile pe fese, o cocoţă pe marginea lespezii înguste.

— Desfă-mi pantalonii!

Alexa făcu întocmai, lăsându-i să cadă la gleznele lui.

— Şi lenjeria.

Poate că era novice în jocul seducţiei, dar învăţa repede lucrurile de bază. Mişcându-se încet pe pânză,

degetul ei mare trasă o linie lungă pe membrul lui înainte să slăbească nodul. Mădularul se ridică ţanţoş.

— Ia-mă, Alexa. Şi repede.

— Aşa? Îl luă între degete, moale şi mătăsos cum era.

— Dumnezeule! gemu el când ea îl ghidă printre pliurile delicate de carne. Da! Nemaifiind stăpân pe sine, îi era imposibil să aştepte, aşa că se înfipse în moliciunea ei caldă. Cu Alexa agăţată de el, o dorinţă arzătoare luă locul oricărei tachinări. Valuri de plăcere îl năpădiră repede şi cu putere.

Ea ţipă şi, după o clipă, vocea lui răspunse eliberării ei.

Complet liniştiţi, se întinseră pe piatră, nemişcaţi ca statuile, în afară de respiraţia care le ridica şi cobora piepturile şi foşnetul fustelor ei în vânt.

Alexa fu prima care îşi ridică faţa.

— Cred... cred că ar trebui să ne întoarcem înăuntru înainte ca absenţa noastră să atragă atenţia.

Privindu-i buzele umflate, buclele lungi minunat răvăşite pe umerii goi, Connor zâmbi.

— Aşa cum arătăm acum, mai degrabă apariţia decât absenţa noastră ar atrage toate privirile. Mai bine ieşim pe poarta grădinii. Un pic de cochetărie e un lucru, dar mă tem că suntem într-o situaţie şocantă, aşa dezbrăcaţi.

— Mi-aş... putea strânge părul în ace. Alexa îşi dădu deoparte buclele de pe obraz. Şi aş putea să-mi aranjez ţinuta aşa cum trebuie.

— Dar n-ai putea să faci nimic cu buzele tale umflate şi cu roşeaţa din obraji. Eşti rumenă de plăcere, scumpo. Şi emani prin toţi porii mirosul pasiunii. Gura lui îi căută gâtul. Emoţiile tale, când sunt stârnite, oferă o privelişte extraordinară. Crede-mă, Alexa, nicio mătase sau scut nu pot ascunde asta.

Deşi detesta să se despartă de ea, contele se dădu înapoi, de parte de căldura ei. Căutându-şi propriile haine,

se miră ce frig i se făcuse.

Ea îşi trase fustele din piatra de care se prinseseră, apoi îi aruncă o privire sfioasă.

— Ştiu că mai am multe de învăţat, Connor, dar, dacă îmi vei mai da o ocazie, mă voi strădui să-ţi ofer satisfacţie.

— Să înveţi? Distrat de căderea volanelor pe coapsele ei goale, Connor nu înţelese prea bine la ce se referea Alexa. Despre ce?

— Despre cum să ofer plăcere unui bărbat. Ea îşi coborî pleoapele, iar genele dese îi ascunseră ochii. Am făcut ceva cercetări...

— Mii de draci! Nasturii de la pantaloni erau în pericol să crape în mii de bucăţele. De aceea erai aici în grădină? Simţea frigul în adâncul pântecelui, deşi vocea lui căpătă o căldură arzătoare. Să nu crezi nicio clipă că te-aş lăsa să încerci cu alt bărbat...

— Mă refeream la o *carte.*

— Vrei să spui că ai citit pe tema asta?

Un zâmbet amuzat îi alungă încruntarea. Doamne, proaspăta lui soţie era o sursă nesfârşită de uimire. Îşi imagina că nu va înceta niciodată să îl mire. Dându-şi seama de acest lucru, îl străbătu un alt val de plăcere.

— De fapt, acolo sunt mai mult poze decât text. Am dat de-o carte în biroul lui Sebastian. E din India...

— Cred c-o ştiu.

— Totuşi, o carte, oricât de descriptivă ar fi, nu poate înlocui... experienţa nemijlocită.

— Ah! El o ridică de pe zid. Deci, dacă te înţeleg eu bine, propui ceva antrenament în treaba asta?

Ea îşi înăbuşi râsul, cu gura lipită de umărul lui.

— Meşterul de pe moşia mea spune că am un talent neobişnuit să învăţ repede lucruri noi.

— Dacă ar îndrăzni să-mi spună mie asta, l-aş face să-şi culeagă dinţii de pe podea, mormăi Connor când o punea jos.

— Serios, domnule...

— Dar, ca de obicei, ai reuşit să faci o analiză pertinentă a problemei şi să vii cu o sugestie practică. Cred că se poate aranja. Se opri să ia un ac de păr. Într-adevăr, aş spune că eşti cu un pas înaintea mea în jocul ăsta. Consideră că astă-seară e prima ta lecţie. Strângând un mănunchi de bucle blonde, i le prinse după ureche. Ai trecut testul cu brio.

Gura ei, încă umflată de atâta sărutat, zvâcni amăgitor.

— Ar trebui să fiu metodică ca să organizez informaţiile primite. Ce subiect am atins în noaptea asta?

— Mai multe. Deşi foarte tentat să mai facă o lecţie, contele nu-şi pierduse stăpânirea de sine. În primul rând, nu există nimic metodic în privinţa pasiunii, draga mea. Nu se poate aborda ca ceruitul lemnului sau curăţarea sobei. Luând-o de mână, se îndreptă spre adâncul grădinii. În al doilea rând, alegerea locului afectează atmosfera unui episod intim. De pildă, riscul de a fi văzuţi sporeşte starea de excitaţie a momentului.

— Poate c-ar trebui să iau notiţe.

— Dacă repeţi, nu vei avea probleme să reţii detaliile.

Coapsele ei le atinseră uşor pe ale lui.

— Atunci îmi închipui că lecţiile vor trebui să aibă loc la intervale regulate.

— O deducţie logică. În faţa lui zări o poartă de fier prin care se ieşea de pe alei. Vom studia planurile de viitor mai târziu, la noapte, când vom vorbi în tihnă despre toate astea.

Din cauza foşnetului iederii şi a scârţâitului balamalelor, niciunul din ei nu auzi zgomotul paşilor ce se retrăgeau în întuneric.

*

— Aşteaptă cineva să vă vadă, domnule. Majordomul angajat de Cameron ieşi din umbra holului de la intrare. În salonul lateral. Connor se încruntă.

— Cine naiba vine în vizită la ora asta infernală?

Ca răspuns, servitorul îi întinse o tavă de argint. Drept în mijloc era o carte de vizită cu colţurile îndoite.

Alexa îşi întinse gâtul să citească scrisul pătat.

— De ce ne-ar face un magistrat o vizită?

— Chiar aşa, de ce? mormăi contele. Mă ocup eu de el...

Strecurându-se pe lângă el, deschise uşa şi intră în odaie.

Focul din şemineu fusese aprins din nou, ca şi lumânările, şi ceaiul fusese servit. Totuşi, ceaşca era neatinsă şi scaunele neocupate. Uitându-se în jur, Alexa zări pe cineva stând lângă bufetul de colecţie.

— Bună seara, domnule, spuse ea. Înţeleg că asta nu e o vizită de convenienţă.

Magistratul îşi întoarse ochii de la tabloul atârnat peste bufet.

— O mulţime de lucruri ciudate pe aici, remarcă el, privind nudul în culori vii cu evidentă suspiciune.

— Fratele meu mai mic este pictor, răspunse Alexa pe un ton cât se poate de semeţ şi imperios. Nu-i plăcuse tonul omului şi nici privirea lui pătrunzătoare. Astea sunt operele lui.

— Hmm.

— Mă îndoiesc că domnul Boit a venit aici să discute despre artă. Cu mâinile la spate, Connor veni încet lângă ea.

— Preferinţele ciudate nu se discută, mormăi magistratul.

— Sau minţile mărginite, îi replică Alexa.

O privire alarmată a contelui o opri să mai facă vreun comentariu.

— Fără îndoială că doreşti la fel de mult ca şi noi să mergi la culcare, domnule Boit, continuă Connor. Să trecem direct la subiect, nu-i aşa?

— Că tot vorbim de artă... Magistratul scoase din haină un pachet învelit în muşama şi îl desfăcu, dând la iveală un pumnal neobişnuit. Recunoşti obiectul ăsta de artă, Lord Killingworth?

— Desigur, răspunse contele, calm. Pare să fie al meu. Pot să întreb cum a ajuns la dumneata?

— L-am scos din pieptul unui domn pe nume DeWinter. L-am găsit înainte să se crape de ziuă, în dimineaţa asta, pe o alee aflată aproape de un stabiliment din Southwark, cunoscut sub numele de Vizuina Lupului.

Alexa îl săgeta cu privirea pe Connor. Ochii lui se întunecaseră, făcându-se ca oţelul, aşa cum nu-i mai văzuse niciodată. Simţind că se albeşte la faţă, ea îşi feri repede privirea.

„Nu era cu siguranţă capabil de...”

Un fior de gheaţă îi trecu prin vene. Lupul Irlandez luptase în cumplita campanie din Peninsulă şi se confruntase cu mulţi ticăloşi din mahalalele Londrei. Era cu siguranţă capabil să facă orice era necesar să supravieţuiască.

Expresia trebuie să-i fi trădat o parte din gânduri, căci în vocea judecătorului apăru o notă de satisfacţie feroce:

— Îl cunoşti pe individ, nu?

Contele se duse la bufet şi îşi turnă nişte brandy.

— Îl ştiu şi pe individ, şi locul.

Boit păru puţin dezamăgit de faptul că Killingworth nu tăgăduia.

— Nu pari surprins că a murit.

— Nici nu sunt.

Magistratul aşteptă, dar când văzu că gazda lui nu mai adaugă nimic, îşi scoase un carnet şi citi ostentativ câteva din pagini.

— Am mai mulţi martori care spun că te-ai certat urât cu Lord DeWinter acum câteva săptămâni.

— Corect, răspunse Connor.

Când îi aruncă o privire atentă, Alexa văzu că, în ciuda posturii lui nonşalante, unduirea muşchilor şi încordarea lor erau foarte evidente sub materialul fin al hainelor de seară. „Lupul Irlandez – un animal de pradă feroce.”

Boit era poate mărginit, dar nu prost.

„Sau orb.” Urmele de noroi de pe cizmele contelui şi mica gaură din pantalonii săi erau dovada grăitoare că nu-şi petrecuse toată seara într-o casă, pe ringul de dans. Şi desigur, magistratul avea să presupună repede ce era mai rău.

— Umblă şi vorba că domnul respectiv a câştigat din plin în acea noapte, stărui Boit.

Lumina scânteie din cristalul paharului când îl duse Connor la buze.

— Asta depinde ce consideri dumneata o sumă mare de bani.

Aluzia ironică la diferenţa de rang şi poziţie socială dintre ei îşi atinse ţinta. Magistratul îşi miji ochii şi maxilarul îi zvâcni într-un tic prevestitor de rău.

„De parcă ar avea nevoie de încă un duşman care să-i dea târcoale”, se gândi Alexa cu tristeţe.

— Mă întreb de ce ţi se spune Lupul Irlandez, spuse încet Boit.

Propoziţia lui îl făcu pe Connor să-şi dezvelească dinţii.

— Nu din cauza firii mele docile.

Trecu o clipă până când Boit reuşi să-şi stăpânească emoţiile şi să vorbească.

— Unde ai fost ieri-noapte?

— A... începu Alexa, dar Connor nu o lăsă să continue.

— În oraş.

Boit nu catadicsi să se uite la ea.

— Femeia asta e nevasta dumitale?

Connor îşi puse jos paharul foarte încet.

— Da, *doamna* este chiar soţia mea.

Avertismentul era suficient de clar pentru ca magistratul să renunţe la atitudinea lui combativă,

— Aţi fost împreună... milord?

— Am fost la serata lui Lady Halliburton. Sunt sigur că vei găsi mulţi martori care să confirme asta.

— Şi restul nopţii?

Buzele contelui se arcuiră într-un zâmbet batjocoritor.

— Ai mai lucrat vreodată în Mayfair, domnule Boit?

— De multe ori.

— Atunci, presupun că ştii obiceiurile înaltei societăţi.

— Foarte bine. Rosti cuvintele cu dispreţ. În timp ce căuta prin haină un creion, un pic de ranchiună împurpură faţa judecătorului. Din experienţa mea, aristocraţii sunt nişte aroganţi, mormăi el în barbă. Se lasă în voia unui comportament depravat, crezând că pot să facă orice poftesc. Ei bine, treaba mea este să am grijă ca niciun nobil din lumea asta să nu scape nepedepsit pentru o crimă.

Alexa îşi muşcă buza. Omul părea din ce în ce mai însetat de sânge.

— Nu ai niciun martor care să jure unde ai fost după ce te-ai despărţit de soţia dumitale? continuă Boit.

Privirea lui Connor rămase neclintită.

— Niciunul căruia să-i dau numele.

Întorcând spatele privirii aceleia pătrunzătoare, magistratul îşi drese glasul.

— Cred că asta-i tot pentru moment. Întoarse o pagină albă şi mâzgăli câteva rânduri. Totuşi, trebuie să-ţi cer să rămâi în oraş în perioada următoare, domnule. Voi mai avea întrebări să-ţi pun pe parcursul anchetei.

— De ce anume îl acuzi pe soţul meu? întrebă Alexa.

— De nimic. Boit îşi închise carnetul. Încă.

Capitolul 21

— Jur că vestea căsătoriei tale a fost o mare surpriză pentru noi toţi, draga mea Lady Killingworth. Contele are reputaţia... că evită societatea. Lady Hawthorne luă o gură de ceai. Pentru că nu are obiceiul să vină la baluri şi serate, nu am ştiut că vă cunoşteaţi.

Alexa avu grijă să ignore schimbul de priviri şirete dintre celelalte doamne aşezate pe sofa. Avea motivele ei întemeiate să facă vizitele de dimineaţă împreună cu mătuşa ei, aşa că se pregătise să audă asemenea întrebări iscoditoare. Din fericire, Cameron o ajutase să pună cap la cap în mod inteligent nişte jumătăţi de adevăruri într-o poveste care trebuia să reziste unei examinări atente.

— Killingworth şi fratele meu Sebastian se cunosc de ceva vreme, spuse ea pe un ton egal. Au luptat împreună în campaniile din Peninsulă.

Lady Longwell se aplecă în faţă pe locul ei.

— Aşadar, legătura voastră durează de mult?

— Da, s-ar putea să spune şi aşa.

Alexa ciuguli dintr-un pateu. Avea să le satisfacă pofta de bârfă, ştiind că doamnele concurau una cu alta să transmită prietenelor ultimele amănunte picante. Dar numai pentru că şi ea se aştepta să strângă unele informaţii.

— Ce romantic! Ai avut fără îndoială motivele tale să nu vorbeşti despre curtea lui, adăugă o baroană cu un profil ca o lamă de secure şi o voce la fel de tăioasă. Am fost toate aşa dezamăgite că nu v-aţi căsătorit în Londra! St. George’s din Hanover Square e aşa un loc frumos pentru o cununie din înalta societate.

— Aşa e, dar grija pentru sănătatea precară a tatălui

meu m-a îndemnat să plec pe neaşteptate în nord, răspunse Alexa. Date fiind împrejurările, am hotărât să renunţ la o logodnă lungă şi la o nuntă sofisticată.

Lady Hawthorne încuviinţă din cap.

— E uşor de înţeles, draga mea. Aducând aşa un libertin frumos pe calea cea bună, a fost foarte inteligent din partea ta să-l duci la altar fără întârziere. Îi zâmbi mieros Alexei. A fost o ceremonie restrânsă?

— Foarte restrânsă. Eu şi Killingworth preferăm o viaţă tihnită.

— Se spune că un libertin îndreptat este adesea cel mai bun soţ, murmură Lady Longwell, nu fără o umbră de invidie.

Baroana pufni încetişor.

— *Dacă* s-a îndreptat, zise ea, ridicând din sprâncene înainte să salute un nou-venit.

Alexa îşi reţinu o replică acidă. Spre uşurarea ei, pauza stânjenitoare din conversaţie nu dură decât un moment. Cineva menţionă o intrare recentă în cartea de pariuri de la clubul White, iar doamnele îşi înfipseră repede dinţii într-un alt subiect de scandal.

Printre mâinile şi şervetele fluturânde, Alexa cercetă pe furiş încăperea, încercând să-şi domolească bătăile rapide ale inimii. Vizita judecătorului dăduse un caracter urgent planurilor ei iniţiale. Se părea că atacurile asupra lui Connor deveneau mai violente, atât ca intenţii, cât şi ca ingeniozitate. Cărţile măsluite dăduseră greş, ca şi gloanţele. Acum se părea că duşmanul necunoscut voia să strângă laţul în jurul gâtului frumos al contelui.

Simţi că i se strânge inima. Connor o asigurase că nu era vinovat de crimă. Dar probele erau incriminatoare, mai ales că nu-i povestise nici măcar ei ce făcuse în acea noapte. Alexa nu voia să insiste asupra posibilelor motive ale tăcerii lui.

Dar cum putea să nu se gândească? Lucrurile erau şi

aşa destul de nesigure în căsnicia ei, fără teama că soţul ei putea fi înjunghiat oricând pe o alee sau târât la închisoarea Newgate.

Deoarece insista s-o ţină departe de treburile lui – în afară de intimitatea fizică dintre ei – nu avea de ales decât să se ocupe ea de aceste chestiuni.

Punându-şi ceaşca deoparte, Alexa se ridică şi începu să dea ocol încăperii aglomerate, sperând că jocul ei avea să dea roade. Dacă putea cineva să scoată la iveală vreun secret întunecat despre cei trei domni numiţi de Cameron, aceea era cu siguranţă contesa văduvă de Kenilston, o bârfitoare inveterată, care avea reputaţia că ştia orice secret din capitală.

Şi umbla vorba că Lady Kenilston nu rata niciodată tartele cu lămâie servite aici în fiecare miercuri... Zărind-o în sfârşit pe văduvă într-un grup de lângă şemineu, Alexa se îndreptă într-acolo.

Un pic mai târziu, era foarte satisfăcută că eforturile îi fuseseră răsplătite. Câteva întrebări puse cu grijă îi aduseseră informaţii utile despre cele trei nume de pe lista ei. Unul dintre cei trei oameni părea acum cel mai suspect. Dar, indiferent cât voia să afle mai multe despre el, nu îndrăznea să-şi forţeze norocul. Prea multă curiozitate în privinţa lui Sir Gervaise ar fi putut să atragă atenţia – şi, de această dată, trebuia să fie discretă.

Dorindu-şi să fie singură un timp ca să reflecteze asupra celor tocmai auzite, Alexa se îndepărtă de grup ca să examineze nişte gravuri cu animale exotice, atârnate lângă uşile ce dădeau spic grădină. Dacă era adevărat că baronetul trişase recent la cărţi, câştigând o avere de la un tânăr nobil scoţian, poate avea un motiv să dorească dispariţia din peisaj a unui jucător atât de experimentat precum Killingworth...

Cufundată în gânduri cum era, nu-şi dădu seama că mai era cineva în nişă până nu auzi o voce aproape de

urechea ei.

— Uneori, compania actuală poate face din regele animalelor un pisoiaş fără dinţi, îi şopti o voce la ureche.

Uimită, Alexa făcu un pas înapoi din faţa tabloului cu un leu care răgea.

— Sper că nu te superi dacă stau şi eu aici. Doamna îi zâmbi în chip de scuză. Era îmbrăcată în nuanţe discrete de mov şi gri, care corespundeau cu sunetul vocii ei şoptite. Le-am auzit fără să vreau pe Lady Hawthorne şi prietenele ei cum căutau să-şi înfigă ghearele în dumneata şi am dorit să-ţi spun ce mult îţi admir stăpânirea de sine.

— Nu era evident ce furioasă eram pe ele? întrebă Alexa.

— Doar pentru mine. Zâmbetul îi deveni trist. Nu încape îndoială că trebuie să mai exersez cum să strâng din dinţi.

Recunoaşterea sinceră era ceva îndeajuns de neobişnuit încât să-i distragă Alexei atenţia de la grijile ei. Îi aruncă încă o privire rapidă şi piezişă însoţitoarei sale, încercând să-şi amintească dacă se mai întâlniseră vreodată. Însă profilul grecesc, fin dăltuit, era al unei străine. Consternată, Alexa îi mai studie faţa o fracţiune de secundă.

Doamna părea să fie cam de vârsta ei, dar orice asemănare între ele se sfârşea acolo. În contrast cu înălţimea şi trăsăturile pistruiate ale Alexei, nou-venita era minionă şi drăgălaşă, cu o faţă atât de albă, că putea fi sculptată în marmură de Carrara. Părul ei negru ca pana corbului, deşi aranjat într-un coc modest, crea un contrast puternic cu albeaţa chipului.

Femeia ridică o sprânceană neagră ca tăciunele, amintindu-i Alexei că se zgâia la ea.

Înainte să bâiguie o scuză, cealaltă doamnă îi adresă din nou cuvântul:

— Ai tot dreptul să fii şocată. Am fost foarte

îndrăzneaţă să te abordez fără să-ţi fiu prezentată, Lady Killingworth. Dar nu puteam să ratez şansa de a cunoaşte pe altcineva care nu pare să savureze aceste întruniri.

— O, mă bucur că ai făcut-o, o asigură Alexa. Nu sunt o persoană care ţine prea mult la convenienţe.

— Sperasem să fii aşa. Doamna înclină puţin din cap. Sunt doamna Weatherly.

— Încântată de cunoştinţă. Se pare că nu mai e nevoie să-ţi spun cum mă cheamă. Cred că ştii foarte bine cine sunt.

— Păi, ar fi şi greu să nu ştiu, mai ales că tot oraşul vorbeşte despre dumneata şi conte.

— Lucrurile trebuie să fie groaznic de plictisitoare dacă am devenit eu obiectul speculaţiilor, răspunse Alexa. Înalta societate va fi desigur foarte dezamăgită să descopere că nu sunt o femeie prea interesantă.

— Cred că eşti mult prea modestă. Doamna Weatherly aruncă o privire discretă în jur înainte să adauge: Orice femeie pe care bârfitoarele o critică pentru că e prea sinceră şi prea încăpăţânată pentru a fi o doamnă decentă *mă* interesează cu siguranţă.

Altă femeie care se simţea constrânsă de regulile stricte ale înaltei societăţi? Alexa se simţi un pic mai uşurată. Era o gură de aer proaspăt pentru ea să stea de vorbă cu o persoană înzestrată cu autoironie în atmosfera sufocantă a unui salon londonez.

— Dumneata şi soţul aţi venit la Londra pentru sezonul de baluri, doamnă Weatherly?

— Sunt văduvă, răspunse ea amabil.

Alexa tresări în sinea ei de stângăcia întrebării sale.

— Vai, îmi pare foarte rău pentru pierderea dumitale.

— Să nu-ţi pară, respinse doamna Weatherly condoleanţele. A fost o căsătorie de convenienţă. Sinceră să fiu, mi-e mai bine fără el.

— Poate vei întâlni un gentleman mai pe placul

dumitale.

Un râs voios răsună în chip de răspuns.

— O, Doamne, n-am nicio dorinţă să mă recăsătoresc. De fapt, dacă ar fi după mine, aş prefera să rămân la ţară. Dar familia răposatului meu soţ a decis că aş fi o însoţitoare convenabilă pentru o nepoată care urmează să-şi facă apariţia la un bal al debutantelor. Aşa că am fost trimisă în recunoaştere, adică să sondez terenul.

Nota de cinism din vocea doamnei Weatherly deveni mai pronunţată.

— Cu alte cuvinte, se vrea de la mine să-mi ţin urechile şi ochii bine deschişi ca să-mi dau seama ce croitorese sunt *la modă,* care amfitrioane au mai multă influenţă şi, lucrul cel mai important, care gentlemeni sunt consideraţi partide bune – şi care nu.

— Nu te invidiez pentru misiunea asta. Alexa îi zâmbi plină de compasiune, dar încrederea împărtăşită îi stârni şi o reacţie mai pragmatică. Îmi închipui că ai aflat multe amănunte intime despre o serie de indivizi, spuse ea încet, gândind că nu putea trece cu vederea nicio posibilă sursă de informaţii. Uite, de exemplu, Sir Gervaise, despre ale cărui preocupări tocmai vorbea Lady Kenilston. Nimeni nu s-ar aştepta ca un lord influent ca el să fie în stare de o asemenea depravare,

— O, e un obicei mult mai răspândit decât crezi. Văduva strânse din buze, îngrijorată. După întrebările pe care le pui, se pare că te interesează mult acest gentleman.

— Pe mine...

— Nu e deloc treaba mea, desigur. Lady Weatherly îşi coborî tonul până ajunse să şoptească. Dar te-aş sfătui să fii foarte prudentă. Se spune despre el că e un om periculos.

Alexa şovăi, apoi hotărî să spună o parte din adevăr.

— Nu dintr-o atracţie senzuală mă interesez de Sir Gervaise. Am motive să cred că poate ameninţă viaţa...

unui bun prieten. Aflând mai multe despre treburile lui personale, sper să găsesc ceva util. O monedă de schimb, dacă vrei.

— Înţeleg. Doamna Weatherly nu mai stărui să afle alte detalii, aşa că părerea Alexei despre ea deveni şi mai bună. Din păcate, răposatul meu soţ şi Sir Gervaise făceau parte din acelaşi cerc de prieteni. Un grup de bărbaţi care vorbeau tare şi în amănunt când se îmbătau. Aşa că trebuie să te avertizez că e un joc foarte riscant.

— Nu mă tem să-mi asum riscuri, răspunse Alexa.

Văduva îşi ridică privirea. Pe sub genele dese şi negre ca abanosul, Alexa surprinse un licăr ce ar fi putut să fie de amuzament înainte să ia o alură mai combativă.

— Într-un fel, asta nu mă surprinde. În cazul acesta... Doamna Weatherly făcu o pauză, parcă aşteptând o încurajare ca să continue.

— Ei bine? Alexa avu impresia clară că doamna cealaltă ştia câte ceva despre asumarea riscurilor.

Doamna Weatherly făcu o grimasă şi trase de franjurii şalului.

— Nimeni nu prea acordă atenţie unei rude sărace care are grijă să nu se facă remarcată. Au de obicei multe lucruri să-şi spună în chip de confidenţe.

Conversaţia le fu întreruptă de un salut zgomotos din hol.

— Aici erai, Lady Killingworth! Alexa nu o recunoscu pe matroana robustă care se îndrepta acum spre ele cu toată forţa unui vapor cu patru punţi. Tu, pisicuţă şireată, trebuie să vii de îndată să-mi vorbeşti despre povestea ta de dragoste înflăcărată. Entuziasmul străinei nu fu câtuşi de puţin domolit de privirea mirată a Alexei. Caut un loc liber pentru Henrietta.

— Mă bucur mult că ne-am cunoscut, reuşi să-i şoptească Alexa văduvei înainte să fie luată de acolo. Şi abia aştept să ne continuăm discuţia.

— Şi eu. Doamna Weatherly fusese forţată să se retragă. Scârţâitul balenelor corsetului nu îi acoperi răspunsul blând: Discuţia noastră mi s-a părut foarte interesantă. Dacă mai aflu ceva despre subiectul ăsta, te voi anunţa.

*

Lumânările pâlpâiau în salonul privat de la Vizuina Lupului, aruncând umbre ce se fugăreau asupra celor trei bărbaţi strânşi în jurul mesei.

— Mii de draci, sigur că nu l-am omorât! Connor se strâmbă pe când îşi privea prietenii. Valora mai mult pentru mine viu decât mort.

Cameron îşi privi mâinile bine îngrijite.

— În cazul ăsta, se pare că tipii nu sunt singurele lucruri care intră şi ies cu uşurinţă din stabilimentul tău.

Gryff se înecă sorbind prea multă cafea, ceea ce îi aduse o înjurătură mormăită din partea Lupului.

— Nu e deloc amuzant.

— Ştiu, ştiu. Dar trebuie să admiţi, Cam aduce în discuţie un subiect excelent... într-un fel.

— Încerc din răsputeri să fiu la înălţimea situaţiei, spuse Cameron în şoaptă.

În ciuda umorului sardonic afişat, astă-seară era ceva mai mult la Cameron, Era evident din felul în care se uita în jurul lui.

„Mai pătrunzător decât pumnalele spaniole.”

Văzând că ambii săi prieteni se uită la el, aşteptând un răspuns, contele îşi drese glasul.

— Nu neg că tot omul e liber să vină şi plece după plac. Şi nu mai trebuie să puneţi întrebarea următoare – nimeni nu a văzut ceva care să-i dea de bănuit. O’Toole şi McTavish nu sunt mereu aşa vigilenţi cum ar trebui să fie.

— Unii ar putea crede că tu conduci un spital de

caritate mai degrabă decât o afacere, observă Cameron.

— Nu mă interesează părerile tale, mârâi contele. Nu e deloc treaba ta cum conduc eu Vizuina Lupului.

Cameron primi mustrarea cu un zâmbet enigmatic.

— Absolut deloc.

— Asta tot nu răspunde la întrebarea cine cunoaşte locul atât de bine încât să vină şi să plece neobservat, spuse Gryff. Credeam că Dick Pătatul şi Harry au un suspect pe care îl ţin sub supraveghere.

— Facem pe rând de pază toată ziua la casa unde a fost DeWinter în vizită, răspunse Connor. O siluetă învăluită în mantie a plecat de-acolo acum câteva zile, dar i-a scăpat lui Harry şi trebuie să se întoarcă.

Cameron îşi îndoi degetele înainte să-şi pună o pereche de mănuşi negre comode.

— Ce-ar fi să arunc o privire în casa aia diseară?

Gryff clipi nedumerit.

— Adică... să spargi uşa şi să intri?

O expresie îndurerată se ivi pe faţa lui Cameron.

— Dragul meu, nu sunt niciodată aşa neîndemânatic încât să *sparg* ceva. Arta unei misiuni reuşite atârnă de abilitatea de a nu lăsa nicio urmă că ai fost vreodată acolo.

— Sună grozav de ciudat, răspunse Gryff. Poate ai nevoie de ajutor?

— Ai experienţă la mânuirea şperaclelor? întrebă Cameron. Sau la deschiderea unui seif?

Gryff scutură din cap.

— Dar să mergi pe un acoperiş de ardezie în toiul nopţii? Sau pe o frânghie de salvare între clădiri?

— Păi, a...

Un sunet aprobator nu mai lăsă loc de discuţie.

— Spre deosebire de clienţii de la Vizuina Lupului, am considerat important să intru şi să ies cât mai repede posibil.

— Am putea reveni la subiectul intrării într-o casă din

oraş? mormăi Connor. Eşti sigur că nu te deranjează să rişti...

— Pfui! Cameron se trase de manşetă. Nu e niciun risc într-o chestie simplă ca asta. Acu' dacă mi-aţi cere ceva pe jumătate la fel de provocator cum ar fi să-i scot lui Prinny...

— Nu cred că vreau să ştiu de ce eşti în stare. Trântind o bucată de hârtie pe masă, Connor scrise câteva rânduri şi o dădu mai departe. Asta e adresa. E rândul meu să stau de pază de la opt la miezul nopţii în seara asta. Ne vedem la şi un sfert la Crowing Cock pe St. Alban's Lane.

— Atunci am avea destul timp să isprăvim treaba. Cameron puse bine biletul. Apropo, ce crede Lady K despre mersul cercetărilor?

— Nu i-am dat niciun detaliu. Şi nici nu intenţionez, spuse Connor succint. Vreau s-o ţin departe de orice pericol.

— Nu crezi că e periculos s-o laşi în întuneric?

Connor simţi că se enervează.

— La naiba, omule! Sunt în stare s-o feresc pe Alexa de primejdii.

Cameron ridică din sprâncene.

— Ştiu din experienţă că femeile au adesea propriile păreri când vine vorba de o chestie ca asta. Nu acceptă întotdeauna să fie oprite să acţioneze şi vin cu propriile idei. Iar unele dintre ele ar putea să-ţi albească părul pe loc.

— Ai încredere în mine, în genul meu de afaceri, am învăţat şi eu să nu subestimez şicanele unei femei, îl asigură Connor.

— Iartă-mă dacă o spun, dar judecata ta nu s-a dovedit infailibilă în ultimul timp.

Scaunul lui Connor lovi podeaua cu zgomot.

— O să am grijă să nu mai fac greşeli. Întorcându-se spre Gryff, mârâi: Dacă am terminat de vorbit, poate eşti aşa bun încât să faci o plimbare prin berăriile de pe Strand.

Ar fi folositor dacă i-am putea zări pe cei trei tovarăşi ai lui DeWinter.

Cei doi prieteni a lui se întoarseră şi ieşiră împreună din încăpere, lăsându-l pe conte să plece singur.

*

— *Ce?*

Obosit şi recalcitrant din cauza căutărilor inutile, Connor ridică tonul fără să vrea. Venise să ia cina în grabă, sperând să evite orice discuţie despre cercetări. Dar Alexa avea altă părere în această privinţă.

Îşi ridică bărbia,

— Nu e nevoie să ţipi la mine. Pur şi simplu încerc să privesc problema cât mai metodic. După ce am făcut o anchetă preliminară, m-am gândit să...

— Mii de draci! O dată pentru totdeauna, ai de gând să faci ce-ţi spun şi să nu-ţi mai bagi nasul în treburile mele? Nu te privesc.

— Dar *tu* mă interesezi, i-o întoarse ea. În momentul ăsta, aş crede că e evident.

— Nu am nevoie de ajutorul tău în chestia asta – şi nici nu-l vreau.

Ea se dădu înapoi de parcă ar fi primit o lovitură.

— Prin urmare, nu doreşti să fim parteneri decât atunci când te mână dorinţa?

Ironia atinse un punct sensibil. Connor sesiză mânia din vocea ei, dar era prea furios să-i mai pese.

— Nu-mi răstălmăci cuvintele!

— De ce nu? spuse ea, înfierbântată. Tu nu eziţi să manipulezi lucrurile în avantajul tău de câte ori îţi convine.

Ceva în el se rupse.

Se năpusti la ea din doi paşi rapizi, cu palmele ridicate spre chipul ei.

— Aşa e, sunt un nemernic nemilos, obişnuit să facă

exact ce vrea. Nu te preface că te miră. Ţi-am dezvăluit cu prisosinţă caracterul meu de la prima noastră întâlnire, când te-am sprijinit cu forţa de zid şi mi-am vârât limba în gura ta.

— Te-am pălmuit atunci pentru aroganţa ta. Mâinile ei se strânseră în pumni. Iar acum, mor de nerăbdare s-o fac din nou. Nu voi îngădui să fiu tratată ca o jucărie.

El o prinse de încheieturile mâinilor înainte să-şi ducă la îndeplinire ameninţarea. Pielea ei goală îi ardea degetele.

— Nu căuta să joci jocul unui bărbat, Alexa! Ar fi trebuit să înveţi până acum ce mari sunt mizele şi ce repede poate deveni periculos.

Ea se zbătu, dar Connor o strânse mai tare. Şi el era prizonier, în ghearele unei nevoi în faţa căreia era neputincios.

— E imposibil să scapi. Doar te vei răni încercând.

Alexa rămase deodată stană de piatră.

— Asta-i altă lecţie?

— Dumnezeu ştie, nu a fost planificată să fie, mormăi el, conştient că fierbinţeala ce-i cuprinsese picioarele se prefăcea acum într-un foc cu totul diferit. Deşi e o mică diferenţă între furie şi excitare.

Una care era cât pe ce să-i distrugă şi ultimele urme ale stăpânirii de sine.

— Cred că descopăr asta destul de repede şi singură. Gura ei, care cu numai o clipă înainte fusese schimonosită de o furie îndreptăţită, făcu o grimasă tristă. Problema e cum se rezolvă de la sine.

— Să loveşti e o cale. Buzele lui îi atinseră uşor gura. Dar asta nu e opţiune în prezent, va trebui să recurgi la alte acte necugetate.

— Nu joci cinstit, şopti Alexa.

— Viaţa e rareori dreaptă.

Şoptind o înjurătură care se prefăcu într-un suspin, ea

îl atrase într-un sărut pasional. Gura ei era de catifea în interior, ca pieliţa unei piersici date în pârg. Avea gust proaspăt, de lumină caldă a soarelui. *Plăceri simple, de mult uitate.* Lupta îl storsese de puteri, aşa că se predă blândeţii ei.

Auzindu-l gemând, ea îşi strecură o mână în cămaşa lui şi îi mângâie cârlionţii aspri de pe piept.

Dumnezeule Atotputernic, soţia lui era cea care nu juca cinstit.

Era oare conştientă de puterea pe care o avea asupra lui? Scoţând un sunet nedesluşit – jumătate înjurătură, jumătate ţipăt – Connor îşi plimbă buzele pe curba gâtului ei. Dantela cedă când o trase brutal, apoi gura lui se închise lacomă pe pieptul ei. Muselina umedă atârna de sânul ei rotund şi catifelat pe când el îi gusta sfârcul ca s-o stârnească.

Focul i se răspândi prin corp şi mâinile i se încurcară în faldurile rochiei până când Connor reuşi să se stăpânească.

— Alexa, spuse el răguşit, străduindu-se să pară că nu îşi pierduse minţile, ascultă de glasul raţiunii.

— Nu pot. Încercă să schiţeze un zâmbet. Inima mea vorbeşte prea tare ca să mai aud şi altceva.

El nu îndrăzni să dea atenţie bubuitului din propriul piept.

— În fierbinţeala momentului, nu interpreta greşit semnele fizice...

— Poftă? Îşi încleştă degetele pe haina lui. Crezi că tot ce ne leagă sunt dorinţa şi pasiunea carnală?

Connor închise ochii, neştiind ce să mai spună. Cum să admită că viaţa lui ajunsese atât de legată de a ei, încât nu le mai putea despărţi? Conştientizarea acestui fapt era încă uluitoare.

— La naiba, Connor Linsley... te iubesc!

Îl iubea. Un val de speranţă se umflă în pieptul lui,

urmat de un vârtej de teamă şi disperare. Dacă o dezamăgea într-un fel? Trăise singur de atâta vreme, iar pericolele erau acum atât de diferite.

— Eu... Spusese vreodată aceste cuvinte? Oricum, fusese cu atâta timp în urmă că nu-şi mai amintea. Umbre săltăreţe – se învârteau în memoria lui, prinse în curenţi care le ţineau departe ele el. Smulgându-se din îmbrăţişarea ei, Connor îi sărută uşor degetele înainte să-i dea drumul mâinii.

— Trebuie... să ies.

Alexa tresări de parcă ar fi fost lovită.

— Uită-te la mine, Connor. Mă dăruiesc ţie. Te las în mine... şi tu mă ţii la distanţă.

— Poate că sunt prea bătrân să mai învăţ lucruri noi. Evitându-i privirea, se îndreptă spre uşă.

Ei i se tăie respiraţia şi nu făcu niciun efort să expire până când mâna lui nu atinse zăvorul. Chiar şi atunci, cuvintele se auziră atât de încet, că el se întrebă dacă nu cumva şi le imagina.

— Poţi să dai bir cu fugiţii acum. Dar într-o zi te voi face s-o spui şi tu.

Connor nu era sigur dacă această perspectivă îl făcea să râdă sau să plângă.

Capitolul 22

— Asta tocmai a sosit pentru dumneavoastră, doamnă.

Valetul puse o tăviţă pe birou, cu o scrisoare chiar în mijloc.

Alexa se uită la plic de parcă ar fi fost un şarpe

încolăcit pe argintul lustruit. Era inevitabil să primească veşti de la fratele ei, îşi aminti ea, dar asta n-o făcea mai dornică să afle reacţia lui.

Cu vârful tocului, apropie plicul, stăpânindu-şi impulsul de a-l arunca nedesfăcut într-un sertar. Cel puţin îşi redusese veninul la minim – părea să fie o singură foaie înăuntru şi una mică. Aştepta fără îndoială până când va veni în persoană să-şi înfigă colţii în Connor.

Vai, cum îi mai încurcase viaţa Lupului! Şi pe a ei.

Degetele ei căutară sculul de lână pe care îl adusese de pe moşia contelui. Dar, în loc s-o consoleze, moliciunea sa mătăsoasă era o amintire dureroasă – caprele erau singurele fiinţe pe care nu le enervase.

Reţinându-şi smiorcăiala, Alexa se uită iar în carnetul ei şi întoarse încet paginile să revadă schiţele la care lucrase. Reuşea într-un fel să redea cu o mână sigură idei de inovaţii îndrăzneţe în arhitectură şi agricultură, detaliile fiind desenate cu mare precizie. Ştia cum se încadra fiecare element în schemă, şi cum funcţiona.

Dar când venea vorba de propria viaţă, imaginaţia părea să i-o ia razna.

Se opri la o pagină goală, dorindu-şi să poată face o schiţă îngrijită. Dar tocul nu o ascultă, mâzgălind un model aiurea pe hârtie. Îi luă un minut sau două să-şi dea seama că desenul lua forma unui cap de lup. Din câteva tuşe rapide, modifică linia maxilarului, făcu nasul mai puţin ascuţit şi adăugă doi ochi negri sub o claie de păr răvăşit de vânt. Totuşi, nu semăna decât vag cu Connor. Nu reuşise să insufle viaţă desenului. Esenţa omului îi scăpa mereu, închizând carnetul, Alexa se strădui să alunge amintirile de la Linsley Close şi să înfrunte situaţia grea în care se afla acum. Luă în mână cuţitul de desfăcut scrisori… şi simţi puţină uşurare. Nu era scrisul ascuţit al fratelui ei, ci unul cu totul necunoscut. Curioasă, rupse sigiliul.

Mesajul era scurt, indicaţiile clare. Şi totuşi, avu grijă

să-l citească de mai multe ori înainte să pună jos hârtia. De una singură, nu avusese deloc norocul să aranjeze indiciile întâmplătoare într-o ordine logică. Dar acum, norocul părea să-i surâdă. Dacă îşi juca bine cărţile, cu îndrăzneală...

Trăgând adânc aer în piept, Alexa împături la loc scrisoarea. „Datorie sau dorinţă.” Cuvintele lui Connor îi răsunau îi cap. Acum se va gândi la consecinţele unei acţiuni din impuls. Mai ales că o privire aruncată la ceas îi arătă că era timpul să asculte de glasul raţiunii şi al inimii.

*

— Nici ţipenie de om.

Se auzi hârşâit de metal.

— Poate că ticălosul a aflat că era urmărit şi şi-a găsit alt hogeag, mormăi contrabandistul pe când ieşea din ascunzătoarea lui dintre butoaiele sparte.

Connor dădu cu piciorul în mucul unui trabuc şi într-o sticlă goală de brandy.

— După cum arată lucrurile, un întreg regiment de infanterie ar fi putut să mărşăluiască pe scări în jos şi tot n-ai fi observat.

— Jur pe mormântul mamei mele, Lupule, că nu mi-am luat ochii de la locul ăsta!

— Mamă? Alunecă într-un spaţiu gol, iar furia nu i se domoli deloc când îşi văzu cizmele afundându-se până la glezne în mâl. Am presupus mereu că ai apărut dintr-o scoică.

Dick Pătatul râse şuierat.

— Presupunerea ta e la fel de bună ca a mea. Nu mi-am cunoscu’ niciodată părinţii – deşi poate că zac pe fundu’ mării pe undeva.

— Gata cu flecăreala şi şterge-o! Proptindu-şi umerii de cărămida murdară, Connor îşi trase gulerul în sus. Şi încearcă să-l ţii pe Harry treaz ca să mă înlocuiască la

miezul nopţii.

— Da, domnule. N-ai de ce să-ţi faci griji.

Pe când răspunsul contrabandistului se pierdea în ceaţă şi burniţă, Connor încercă să se liniştească. Dar amintirea Alexei îl bântuia încă, iar amprenta trupului ei îi ardea carnea. Şi mai neplăcută era perspectiva orelor întunecate care îl aşteptau, blocat acolo, numai cu gândurile care să-i ţină de urât.

„Slabă încurajare, într-adevăr.”

Începea să simtă un spasm muscular în ceafă. Ziua aceea fusese un coşmar. După cum mergeau lucrurile, nici seara nu promitea să fie mai bună.

— Mary? strigă Alexa.

Singurul răspuns fu râcâitul unui animal în gunoiul putred.

*

— Mary McPhee?

Ceaţa se răsucea în fuioare, estompându-i cuvintele şi prefăcându-le într-un ecou vag. Deşi nu avea o presimţire prea bună, Alexa mai încercă să facă un pas pe alee. Făcuse oare o greşeală? Indicaţiile îi păruseră destul de clare, dar, după ce coborâse din birja închiriată să-şi continue drumul pe jos, existau şanse să fi luat o cotitură greşită.

În ciuda mantiei sale groase, simţi un fior rece pe şira spinării, împrejurările o siliseră să se mişte mai repede decât ar fi dorit. Biletul de la doamna Weatherly îi oferise o şansă neaşteptată. Văduva se interesase cu discreţie şi aflase că una dintre servitoarele lui Sir Gervaise era dispusă să vorbească. Dar fata era speriată şi fugea din capitală. Întâlnirea urma să aibă loc chiar în acea noapte, într-un loc izolat din Seven Dials.

„Sau deloc.”

Alexa se ţinuse de cuvânt şi îi trimisese vorbă lui Cameron, spunându-i ce întorsătură luaseră evenimentele. Dar mesagerul se întorsese cu vestea că prietenul soţului ei nu era acasă. Nici Connor nu se întorsese de unde plecase. Făcu o grimasă, remarcând ironia situaţiei. Dorise să rămână prudentă, dar, când funia ajunsese la par...

Alexa aşteptase până în ultima clipă înainte să iasă pe una dintre uşile laterale ale casei. Pentru a-şi linişti conştiinţa, trimisese alt servitor la Cameron acasă, care să-i ducă bărbatului scrisoarea doamnei Weatherly şi un bilet în care îi explica ce avea de gând să facă.

Undeva pe aproape scârţâi o balama, geamătul ei ruginit speriind-o şi făcând-o să se dea un pas înapoi.

Avea s-o mai strige pentru ultima dată, hotărî Alexa când se opri să-şi tragă sufletul. Apoi se va întoarce şi va încerca să ajungă acasă.

— Mary!

De această dată, apăru o rază de lumină drept răspuns. Pentru o clipă, luă forma unui felinar, a cărui strălucire lumină o siluetă înfăşurată în văluri înainte să dispară în întuneric.

— Pe aici! Repede!

O scurtă pâlpâire reapăru, indicând o deschizătură în şirul de cocioabe.

Fără să se gândească, Alexa se avântă printre scândurile rupte, urmând paşii grăbiţi ai călăuzei sale. Era un drum îngust şi o lua ba la stânga, ba la dreapta, aşa că fu obligată să se întoarcă într-o parte ca să se strecoare prin spaţiul strâmt. Întunericul îi învăluia mişcările şi duhoarea îi pătrundea în plămâni odată cu aerul.

Se împiedică şi se opri, şi probabil că dăduse glas disperării ei, căci, de deasupra capului, auzi un strigăt de încurajare.

— Trebuie să mai mergem puţin, apoi putem vorbi în siguranţă. Atenţie la cap când coteşti ultima dată!

Alexa înainta bâjbâind de-a lungul zidului. Pânze de păianjen i se prinseră în păr. Sub tălpi îi scârţâi sticlă spartă. O grindă ce atârna o obligă să se aplece brusc. În cele din urmă, cineva scăpară un chibrit şi Alexa scoase un suspin uşurat.

— Unde...

Când bâta o lovi în cap, Alexa auzi un hohot de râs înainte să vadă negru în faţa ochilor.

*

Zgomotul din urechea lui stângă devenea mai insistent. Trezit din reflecţiile lui melancolice, Connor se întoarse brusc, ducând instinctiv mâna la cuţitul ascuns în cizmă.

— Aveai vise plăcute?

— Tacă-ţi gura, Cam. Îşi îndreptă piciorul. Ţi-am zis vreodată ce tip enervant poţi fi?

— Cred că o dată sau două ori.

— Dacă vrei să ştii, nu dormeam, adăugă Connor. Mă gândeam...

— Mă bucur să aud asta. Atunci poate ai idee ce să facem în privinţa asta.

Connor simţi un pic de teamă când prietenul său despături nişte hârtii.

— Am trecut pe-acasă să iau câteva chestii necesare pentru treaba asta şi am găsit astea aşteptându-mă, îi povesti Cameron. Ce ştii despre o anume doamnă Weatherly?

— Nimic. N-am auzit de doamna asta, răspunse el. De ce întrebi?

— Pentru că doar cu câteva ceasuri în urmă, i-a trimis un bilet urgent soţiei tale. Cameron citi repede ambele bilete cu voce tare. După cum vezi, stabileşte o oră şi un loc pentru o întâlnire secretă între Lady K şi o servitoare a

lui Sir Gervaise.

— Gervaise? Connor se încruntă. Trebuie să te înşeli. Omul este un nemernic şi nu mă pot gândi la niciun motiv pentru care ar vrea Alexa să-i cerceteze afacerile.

— Nu e nicio greşeală. În lumina fantomatică a lunii, văzu că expresia lui Cameron devenise extrem de serioasă, Mă tem că vina este şi a mea. I-am dat numele câtorva clienţi ai Vizuinii Lupului care ar putea să-ţi vrea răul. Dar numai cu condiţia să nu facă altceva decât să pună câteva întrebări. A promis să nu acţioneze fără să-mi ceară sfatul. Se uită în jos la biletul de deasupra. S-a străduit să respecte înţelegerea...

Connor îşi apucă prietenul de eşarfa neagră, înăbuşindu-i restul răspunsului.

— Să te ia naiba! Ar trebui să-ţi tai limba şi boaşele!

— Eşti liber s-o faci... dar mai târziu. Dacă ne grăbim, poate o mai prindem. Am o birjă închiriată care mă aşteaptă pe cealaltă stradă.

Connor nu mai zise nimic până nu ajunseră în vehicul şi acesta nu porni hurducăind pe pavaj. Atunci spuse:

— De ce naiba se simte obligată să-şi asume riscuri?

— E o întrebare retorică? întrebă Cameron. Sau vrei un răspuns sincer?

O înclinare din cap îl îndemnă să continue.

— Pentru că te iubeşte. E gata să rişte orice ca să-ţi câştige inima. Cameron îşi încrucişă picioarele în cizme. Şi tu, ticălos nerecunoscător ce eşti, ai merita să putrezeşti în iad dacă nu vezi ce dar preţios e ăsta.

Privirile tăioase li se întâlniră. Niciunul din ei nu clipi.

— Crezi că eu n-o iubesc? întrebă Connor.

— Nu contează ce cred *eu.*

El se foi pe perne, dar nu putea scăpa de privirea pătrunzătoare a prietenului său.

— *Trebuie* să ştie ce simt.

— I-ai spus?

— Păi... la dracu', nu în aşa de multe cuvinte.

— Femeile sunt creaturi ciudate, şopti Cameron. Au nevoie s-o audă în termeni categorici.

Connor îşi ascunse confuzia sub o replică usturătoare.

— Nu mi-am dat seama că eşti aşa o autoritate în privinţa dorinţelor femeieşti, căci nu te-am văzut petrecând prea mult timp în compania lor.

Cameron primi aluzia insultătoare cu o ridicare nonşalantă din umeri.

— Ştiu multe lucruri care te-ar putea surprinde. Se uită la ceas. La viteza medie a unei birje, vom ajunge la destinaţie în nici cinci minute, aşa că aş putea să-ţi sugerez să vezi dacă ai pistolul încărcat? Cu o mişcare rapidă, scoase o armă din buzunar. Sper că ai venit înarmat şi cu altceva în afară de colţi şi gheare.

*

Zdruncinăturile trăsurii o treziră pe Alexa. O durea capul îngrozitor. La fel şi încheieturile, care îi erau legate cu o bucată de sfoară. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar o lovitură puternică o trânti înapoi pe pielea crăpată.

— T... tu?

Alexa clipi de două ori, încercând să-şi limpezească mintea înceţoşată şi să vadă mai bine în ciuda poziţiei incomode.

Doamna Weatherly îşi reluă locul de vizavi şi îşi netezi, calmă, cutele mantiei.

— Recunosc că sunt un pic dezamăgită. După tot ce am auzit despre tine, mă aşteptam să fie mai greu să te ademenesc în oraş. Oricum, inteligenţa ta pare să fi fost mult exagerată.

În acel moment, Alexa era înclinată să fie de acord.

— Doar o proastă ar fi intrat într-o capcană atât de evidentă.

Alexa lăsă să-i treacă satisfacţia maliţioasă înainte să întrebe:

— De ce să-mi întinzi o cursă? Ce fel de ameninţare reprezint eu pentru tine?

— Niciuna.

Învăluită în lumina felinarului din trăsură, drăgălăşenia văduvei părea mai aspră, mai neînduplecată. Alexei îi aminti din nou de o statuie din marmură. Se cutremură, întrebându-se cum îi scăpaseră privirea rece, zâmbetul indiferent.

— Pe Lupul Irlandez vreau să pun mâna. Tu eşti doar mijlocul prin care să-mi ating scopul. Doamna Weatherly râse. Sau ar trebui să spun momeala. Deşi mi-ar plăcea să scap şi de tine. Fără amestecai şi pisălogeala ta, Killingworth ar fi căzut de mult pradă ingeniozităţii mele. A devenit mai prudent, dar cu momeala potrivită, îl scot eu afară din vizuină, n-o să mai dau greş.

„O femeie dispreţuită?” Alexa nu voia să se gândească la aventurile din trecut ale lui Connor, dar magnetismul lui sălbatic atrăsese cu siguranţă multe femei. Sau poate era vorba de soţul unei doamne, care suferise mari pierderi din cauza dibăciei contelui la cărţi.

— Sunt sigură că Killingworth n-a vrut să vă facă rău nici ţie, nici soţului tău...

Râsul, mai strident ca înainte, îi tăie vorba.

— Nu există nicio doamnă Weatherly. El şi familia lui nobilă din regiunea lacurilor sunt doar minciuni şi zvonuri.

Încă ameţită de lovitura primită în cap, Alexa nu reuşi decât să se zgâiască la femeie, cu gura căscată.

— Dar e uimitor cât de uşor pot fi înşelaţi lorzii şi doamnele de viţă nobilă. Un pic de fard, o rochie potrivită, un suspin simţitor – o, da, am învăţat devreme în viaţă ce importantă e înfăţişarea şi câtă putere are sugestia. În ciuda înclinaţiei spre bârfit, înalta societate priveşte rareori dincolo de aparenţe. Vede doar ce se aşteaptă să vadă.

Femeia îşi desfăcu mantia.

— De exemplu, ai observat o rochie modestă ca model şi culoare, dar categoric de bună calitate şi croială. Deci ai presupus că femeia care o purta era făcută din acelaşi material. Doamna Weatherly, văduva, o lady de origine nobilă şi bine educată... Vocea cultivată deveni un pic mai aspră... când, în realitate, ai văzut-o pe Helen Snow, o prostituată născută pe cheiurile din Dover.

Alexa încercă să se concentreze. O prostituată pe nume Snow. Acesta trebuia să fie un indiciu important, dar nu putea să facă legătura dintre acea persoană şi un mobil.

— Asta nu explică de ce-l urăşti atât de tare pe Killingworth, spuse ea încet. O urmărire atât de înverşunată înseamnă că îi porţi o dușmănie personală, mal mult decât că îţi displac în general cei cu ranguri şi privilegii.

— Ah, nu eşti aşa netoată cum pari, răspunse Helen, Da, este o chestiune de dispreţ atât personal, cât şi profesional. Buzele parcă sculptate se strânseră până ajunseră o linie furioasă, aceasta fiind prima manifestare a emoţiei neţinute în frâu. Pentru care va plăti scump.

Un val de greaţă îi trecu prin măruntaie. Înghiţind cu greu, Alexa simţi în gură gustul amar al fierii şi îi veni să vomite.

— Aş vrea să ştiu de ce.

— Cred că nu fac nimic rău dacă îţi spun toate amănuntele. Într-adevăr, Helen părea dornică să facă asta. Ai idee ce face nobilul tău soţ pentru a câştiga bani?

— Conduce un bordel şi un tripou într-o mahala.

Poate ar fi fost mai prudent să păstreze tăcerea, dar Alexa nu se putuse abţine.

Faţa lui Helen exprimă uimirea, ceea ce sublinie faptul că răspunsul o prinsese cu garda jos. Dar îşi ascunse repede surprinderea.

— Atunci poate conştiinţa ta feciorelnică n-o să fie atât de şocată dacă îţi spun că am lucrat pe timpuri la

Vizuina Lupului.

Deşi Alexa nu se aşteptase la aşa ceva, expresia probabil că îi trădase mirarea. Femeia îi zâmbi cu aroganţă.

— O, da, eram una dintre cele mai populare – şi mai profitabile – fete.

— Cu talentele tale deosebite, îmi dau seama de ce, spuse Alexa pe un ton lipsit de inflexiuni.

— Chiar aşa? Helen îşi încrucişă gleznele fine, mutându-şi săculeţul alături.

Scoase din adâncul lui un pistol cu mâner de fildeş, pe măsura palmei ei mici, şi un pumnal simplu.

Alexa îşi înghiţi nodul din gât, sigură că temnicera ei nu va ezita să mânuiască niciuna din arme.

— Nu cred că îmi apreciezi încă toate talentele. În mod categoric, Helen nu avea nicio reţinere să provoace durere. Următoarele ei cuvinte erau cu siguranţă alese special să rănească. Am atras în curând atenţia Lupului.

— La fel ca Suzy Simmonds? spuse Alexa.

— Vaca aia proastă? Râsul batjocoritor nu reuşea să-i ascundă furia. Chiar îi făcea plăcere *să stea de vorbă* cu un gentleman.

Alexa începea să-şi dea seama despre *ce* era vorba.

— Vrei să spui că erai dezamăgită că Killingworth nu te invita în patul lui?

Aparenţa ei de calm stăpânit dispăru ca prin farmec.

— Cum a îndrăznit să mă respingă?! Mâna ei înmănuşată bătu a doua oară în perne. M-a ales. Doar ca să-mi spună că îmi admiră *inteligenţa!*

Ultimul cuvânt îl scuipă, de parcă ar fi fost ceva obscen.

— Unele femei ar fi luat asta drept un mare compliment, spuse Alexa încetişor.

Helen continuă de parcă nu auzise.

— I-am oferit nenumărate plăceri şi tot ce-a vrut să facă a fost să-mi arate cum să adun o coloană de cheltuieli

lunare. Numai pentru asta, şi n-o să-l iert niciodată!

Felinarul pâlpâi tare când trăsura se clătină la un viraj strâns şi prinse viteză.

— Dar sunt curioasă de ceva, Alexa Hendrie din Yorkshire. În jocul de lumini şi umbre, ochii lui Helen începură să sclipească de răutate. Am fost la multe serate, având grijă să rămân în umbră. Killingworth nu m-a zărit niciodată, dar eu am avut destule ocazii să-l observ. Şi pe tine.

— Nu cred să fi fost prea distractiv să urmăreşti un cuplu învârtindu-se pe ringul de dans.

— Au fost câteva momente interesante. Ca acela din cursul plimbării prin grădina scăldată de lumina lunii, când protagoniştii dansului s-au mai înfierbântat un pic. Tu şi Lupul vă cuplaţi frumos.

Jena care o cuprinsese la început se transformă într-o revoltă scandalizată la gândul că fuseseră surprinşi în cele mai intime ipostaze. Dar făcu un efort să se liniştească şi să-i treacă roşeaţa din obraji. Furia nu avea decât să-i întunece judecata şi aşa şubredă, iar pumni încleştaţi făceau ca frânghia să-i taie şi mai adânc carnea.

Helen râse, dar sunetul se împrăştie repede.

— Am văzut cum se uita la tine, atât pe ring, cât şi în grădină. Connor Linsley – distantul şi arogantul Lup Irlandez – e vrăjit de mireasa lui de la ţară. Nu poate să fie înfăţişarea ta, şi nici averea sau familia ta nu oferă perspectiva puterii. Îşi miji ochii. Spune-mi, cu ce îl subjugi?

În ciuda fricii sale, Alexa zâmbi din colţul gurii.

— Deţin jumătate din afacerea lui.

— Minţi! Lupul nu şi-ar vinde niciodată Vizuina.

— Nu, încuviinţă Alexa. Am câştigat-o la un joc de cărţi.

— Ha-ha! râse batjocoritor Helen. Totuşi, în vocea ei se simţi o umbră de îndoială. Crezi că-s nebună să dau crezare unor asemenea aiureli?

— Dar e adevărat. Suntem parteneri în mai mult decât o uniune convenţională dintre un bărbat şi soţia lui.

Afirmaţia ei îi dădu celeilalte femei timp de gândire.

— Poate că te-am subestimat până la urmă. Degetele ei mângâiam pistolul. Ce bine ar fi să prind doi iepuri dintr-o lovitură. Ar fi fost foarte supărător să-mi fi dat atâta osteneală să-l nimicesc pe Lup, doar ca să descopăr că Vizuina lui a rămas în afaceri.

Alexa era total nedumerită. Nu se aşteptase ca afacerile să intre în această ecuaţie.

— Şi ce contează pentru tine dacă Vizuina Lupului rămâne deschisă?

— Motivul e simplu, zise Helen. Bani.

— Dar te-ai lăsat de mult de meseria asta...

— Ca să-mi înfiinţez propriul bordel.

Lucrurile începeau în sfârşit să se clarifice.

— O, da, Lupul m-a învăţat bine, dar de ce să-mi irosesc talentele conducând o afacere respectabilă? continuă Helen. Şansele de profit sunt jalnice şi truda o plictiseală.

— Tot nu văd de ce ar fi necesar să doreşti falimentul Vizuinii, spuse Alexa. Din câte am văzut eu în lumea bună, sunt suficienţi clienţi să ajungă pentru toate stabilimentele.

— Mai mult decât suficienţi. Dar Lupul avea să ne ruineze pe toţi din afacerea asta! Salarii mari, cazare bună, zile libere – şi mai rău ca toate, perspectiva unei pensii la retragere. Helen se strâmbă. Lua-l-ar dracu', era mult prea *drăguţ* cu fetele. Vor ba a început să umble, iar târfele mele îşi dădeau aere de mari doamne. În loc să fie recunoscătoare că nu mai lucrau pe stradă, începeau să ceară măriri de leafă şi alte beneficii. Veniturile ar fi început să scadă vertiginos.

— Aşa că ai hotărât să-l omori?

— Nu de la început. Aş fi fost mulţumită să-i răpesc mândria şi banii din pungă, ceea ce l-ar fi scos din afacere.

— Cunoşteai, bineînţeles, biroul lui Killingworth şi tot ce era acolo, spuse Alexa.

— E destul de neatent cu lucrurile lui. Era ridicol de uşor să-i furi banii şi pumnalul. Cu vârful propriului pumnal, Helen îi îndepărtă Alexei o buclă de pe obraz. Şi soţia.

Alexa nu se lăsă intimidată şi continuă să-i pună întrebări. Nu avea şanse prea mari să scape din mâinile ei, dar exista totuşi una mică, aşa că avea să-i fie folositor să obţină cât mai multe informaţii.

— Totuşi, trebuie să fi făcut eforturi mari să găseşti pe cineva destul de priceput ca să-l trişeze pe Killingworth la propriile mese de joc.

Helen râse.

— N-a trebuit să caut departe de casă.

„Snow. DeWinter.”

Dacă piciorul nu i-ar fi fost prins între locuri, Alexa şi-ar fi tras singură un şut.

— Vărul Dickie avea o anumită pricepere la cărţi, continuă aşa-zisa doamnă Weatherly. A fost util... până la un punct.

— Un mod cam crud de a pune problema, murmură Alexa.

Zâmbetul lui Helen îi îngheţă sângele în vene.

— Aveam o relaţie profesională profitabilă, dar apoi s-a lăcomit şi a încercat să mă şantajeze ca să-i dau mai mult. Subtilitatea nu l-a caracterizat niciodată. Sau inteligenţa. Clătină din cap cu nepăsare. Unul dintre prietenii lui mi-a găsit oferta cât se poate de satisfăcătoare.

Alexa simţi cum un fior o străbate din cap până-n picioare. Femeia asta era un monstru.

— Dar şi murind, dragul de Dickie a fost bun pentru o ultimă şmecherie. Cred că a fost una dintre cele mai bune idei ale mele să-i aranjez moartea într-un fel care a pus pe altul pe urmele Lupului.

— Poate că i-ai dat ceva informaţii secrete lui Boit, dar

are nevoie de mai multe probe decât un pumnal rătăcit ca să-l aresteze pe Killingworth pentru crimă.

— Şi le va avea! Helen se aplecă în faţă, flacăra răutăţii din ea fiind mai puternică decât lumina slabă a felinarului. Eşti cam nătângă – nu ţi-ai dat încă seama ce o să fac? Te voi folosi pe tine ca ultimă momeală pentru a-l atrage pe Lup la o întâlnire în mahala. Unde Boit îl va prinde asupra faptului cu un cadavru şi îl va aresta pentru uciderea soţiei lui.

Râsul ei avea acum ceva straniu, nepământean. În ciuda hotărârii ei de a părea neimpresionată de ura femeii, Alexa se dădu înapoi la auzul acelui sunet.

— Împreună cu dovezile legate de moartea lui DeWinter şi bine-cunoscutul lui temperament de lup singuratic, toate vor face ca Linsley să atârne în ştreangul de la Newgate, se umflă Helen în pene.

— Foarte inteligent, într-adevăr. Sprijinindu-şi umerii de perne, Alexa îşi recapătă puţin calmul. Ce păcat că, în pofida unei minţi atât de luminate, ai trecut cu vederea un mic detaliu.

Nesiguranţa întunecă puţin expresia arogantă a temnicerei sale.

— Imposibil! Am conceput totul perfect.

— Tu însăţi ai remarcat că Killingworth nu-şi păzeşte cu multă grijă bunurile. Poate pentru că nu-i prea pasă dacă le pierde. Alexa trase aer în piept. Confunzi manifestarea dorinţei lui cu ceva mai profund. N-aş conta pe el să vină după mine.

Helen se retrase din nou în umbră.

— O, Lupul Irlandez va veni. Pariez pe viaţa mea.

Capitolul 23

Lăsându-se pe vine, Cameron aprinse mucul de lumânare.

— Urme de paşi. Foarte proaspete, după cum arată.

Connor se uită peste umărul prietenului său.

— E Alexa, fără îndoială. Recunosc urma pantofilor ei. Ridicându-şi ochii din noroi, încercă să-şi stăpânească panica din ce în ce mai mare. Vino, hai să vedem dacă putem descoperi unde duc.

Cercetară în grabă aleea şi ajunseră la deschizătura îngustă dintre clădiri. Trăgând cocoşul pistolului său, Cameron se pregăti s-o ia înainte.

— Nu, eu merg primul. Deşi înarmat doar cu un cuţit, Connor îl îmbrânci deoparte. Stinge lumânarea.

Înjurând în sinea sa, se deplasă cât de repede îndrăznea, dar terenul alunecos şi traseul întortocheat îi încetiniră înaintarea la pas de melc. Sudoarea începu să i se scurgă pe spate şi, la gândul de a se împiedica de trupul neînsufleţit al Alexei, simţi cum mânerul cuţitului îi devine alunecos în palmă.

„Dumnezeule Atotputernic...” Uimit, Connor îşi dădu seama că nu mai înjura, ci se ruga.

Parcă luând în zeflemea ruga lui înălţată la ceruri, spaţiul se îngustă şi mai mult deasupra capului său, obligându-l să se aplece mai mult. Se opri să asculte, auzind doar ecoul slab al propriei respiraţii gâfâite.

Era ore posibil ca undeva în gaura asta a iadului să-i fi scăpat o cotitură? Mai făcu un pas înainte şi, deodată, lama sa întinsă crestă o grindă de stejar. Mormăind o avertizare către Cameron, se strecură pe sub bârnă şi ieşi într-o uliţă murdară.

— La dracu’!

Văzu în lumina lunii că era pustie. Frecând un chibrit de lama cuţitului, Cameron aprinse iar lumânarea.

— Uite aici, şopti el, luând ceva alb din gunoaiele de

pe jos.

Connor se repezi la el într-o clipă şi îi smulse materialul din mână.

— Fir-ar! repetă el, degetele sale cunoscând foarte bine modelul delicat al eşarfei de dantelă. Mai avea impregnat mirosul feminin de verbină şi lavandă. La naiba, la naiba, la naiba!

Când contele se ridică, cu degetele încleştate pe eşarfă – legătura lui fragilă cu Alexa –, Cameron se întoarse şi începu să cerceteze metodic zona, Făcu un ocol şi zări o bară de fier. Cu o expresie cruntă pe faţă, o ridică în lumină.

— Un pic de sânge... dar ar fi putut fi mult mai mult.

Connor se holbă în tăcere la firele de păr blond lipite de metalul îndoit.

— Vino, Lupule. Cameron întinse mâna şi desprinse încet, unul câte unul, degetele contelui de pe bucata de dantelă. Nu o poţi aduce înapoi aşa.

Connor îşi vâri eşarfa mototolită în buzunar.

— Nu, încuviinţă el. Pentru asta va trebui să-l strâng de gât pe ticălosul ăla.

— Nu ne va ajuta nicio criză de furie feroce a Lupului, îl sfătui Cameron. Acum ai nevoie de o minte limpede.

— Poate că eşti în măsură să dai sfaturi despre judecata feminină. Dar războiul e un lucru pe care îl înţeleg perfect. Deşi sufletul îi era frământat de griji, îşi întări vocea. Ce ai mai văzut?

— Nişte urme de paşi. Doi, poate trei, de feluri diferite, şi urme ale unei greutăţi târâte pe jos. Şi dovada că trecuse pe acolo o trăsură de curând. Cameron se opri o clipă înainte să adauge: Nu erau urme de luptă.

— Sau de cadavru, zise Connor, încercând să-şi păstreze un ton calm. Dacă s-au ostenit s-o ia de aici, probabil că e încă în viaţă.

Încercă să pornească pe urmele din noroi, dar

Cameron îl prinse de haină.

— Nu fi prost. Nu avem nicio şansă să-i urmărim după ce au părăsit uliţa asta. Trebuie să ne întoarcem la reşedinţa ta din oraş, poate găsim vreun indiciu acolo.

Dând cu piciorul într-un ciob de sticlă, Connor îşi încleştă maxilarul.

— Cred că ai dreptate, zise el, lăsându-şi prietenul s-o ia înainte. „Mişcă-te” – trebuia să fie mereu în mişcare. Era singurul mod de a potoli groaza care îi încremenea picioarele.

Cameron merse tăcut lângă el până ajunseră în colţul unde îi aştepta birja.

— Mă tot gândesc – e neapărat necesar să arunc şi eu o privire în locul pe care îl supravegheaţi.

— Gândim la fel. Connor punea deja mâna pe zăvorul de la uşă. Vin cu tine.

— Mai gândeşte-te. Cameron se opri. Sunt valabile aceleaşi argumente pe care i le-am adus lui Gryff. Orice mişcare nechibzuită poate s-o pună pe Alexa într-un pericol mai mare. Ai fi doar o piedică.

Connor deschise gura să protesteze, dar ştia că prietenul lui avea dreptate.

— Aşa cum ţi-am zis mai înainte, trebuie să te întorci acasă şi să vezi dacă Alexa a lăsat alte indicii cu privire la misterioasa doamnă Weatherly. Şi, cu toate că e poate prea devreme pentru asta, există o şansă să te aştepte un bilet. Dacă Alexa a fost răpită, cei care au făcut-o vor căuta să o folosească în propriul avantaj. Ne vedem acolo de îndată ce pot.

Mâna contelui şovăia pe clanţă.

— Am încredere că unul din multele talente pe care le ai şi le-ai menţionat înainte este şi cel de spărgător.

— Nu vei găsi unul mai bun ca mine între Brighton şi Bombay. Mişcându-se cu rapiditatea unei pisici, Cameron se făcu nevăzut în beznă. N-o să te dezamăgesc, Lupule.

*

Faptul că strategia lui Cameron era singura logică nu-i diminuă lui Connor sentimentul de neputinţă. Examinarea atentă a odăii Alexei nu-i dezvălui nimic în afară de câteva amintiri obsedante – o panglică de păr albastră, o sticluţă de lavandă, un şirag de perle. Trântind uşa dulapului, trecu prin hol şi intră în birou.

Singurele hârtii de acolo erau o cronologie mâzgălită a atacurilor şi o listă de întrebări pe care o pregătise ea pentru domnul Boit. Punându-le deoparte, Connor luă carnetul cu coperte de piele. Acesta se deschise la o schiţă pentru extinderea grajdurilor de la Linsley Close. Adnotările, scrise cu grijă, indicau că Alexa plănuia să facă ţarcuri pentru tunsul caprelor, un şopron pentru animale şi câteva anexe pentru depozitarea lânii şi a ţesăturilor.

Pe când îi studia desenele, lui Connor i se puse un nod în gât. Alexa luase hârtie albă, un carnet gol şi îşi imaginase... un viitor. Răsfoi celelalte schiţe şi mai găsi nişte detalii. O capră de Caşmir, cu însemnări despre istoria rasei. Vase noi din alamă pentru cămară. Un desen pentru draperii noi în salon, modelul şi culoarea fiind indicate pe margine.

Şi un portret inconfundabil, în ciuda liniilor fanteziste trasate cu creionul.

Un bubuit ciudat îi răsuna adânc în piept. Carnetul îi căzu din mână când Connor se trânti pe un scaun şi îşi îngropa faţa în palme.

Măcar să-i dea Dumnezeu şansa să-i spună Alexei cât de mult dorea să-i împărtăşească visurile! Da, recunoscu el, cu o ironie supremă. Cea mai mare parte din viaţa lui, văzuse lumea – şi femeile – cu o detaşare cinică. Avusese multe aventuri pasionale. Dar, deşi făcuse sex cu multe femei, nu îl emoţionase niciuna dintre ele.

Până când nu dăduse buzna Alexa în Vizuina lui.

„Pasională. Provocatoare.” De la prima lor întâlnire, îl exasperase şi îl vrăjise totodată. Spiritul ei părea să sfideze hotarele cuvintelor şi să ignore barierele pe care le ridicase el cu atâta grijă în jurul sufletului său. Alexa Hendrie nu i se băgase numai pe sub piele, ci şi în inimă, un loc pe care îl socotise mereu de necucerit, îl speria până în măduva oaselor.

Era oare iubire? Poate că afurisiţii de poeţi aveau dreptate. Connor socotise întotdeauna ridicol de melodramatic să ajungi de la cea mai neagră deznădejde până pe culmile extazului, totul pe parcursul unui sonet. Acum nu mai era atât de sigur. Iubirea inspira îndoială şi speranţă, ca să nu mai vorbim de confuzie. Adusese în el o schimbare profundă, ispitindu-i simţurile tocite, trezind la viaţă dorinţe primitive, făcându-i inima să cânte.

Ceea ce era ridicol – doar el era Lupul cel feroce. Nu era aşa? Dar, şi dacă vorbele îi ieşeau din gură mai degrabă ca un lătra I decât un pentametru cizelat, avea să-i spună ce simţea pentru ea cu următoarea ocazie.

*

Alexa se încordă să-şi elibereze mâinile din legături. Răpitorii ei slăbiseră sfoara din jurul încheieturilor ei după ce o duseseră sus, într-o odaie micuţă, dar orice speranţă de evadare îi fusese răpită fără milă de cătuşa de la gleznă, care o fixa de pat cu un lanţ. Totuşi, gândul că va câştiga un pic de libertate, oricât de iluzorie, o îndemna să nu renunţe la luptă. Nu s-ar mai fi simţit atât de neputincioasă dacă şi-ar fi putut folosi mâinile.

Înăbuşindu-şi un ţipăt, răsuci cu putere nodurile. Starea de disconfort fizic o ajuta să nu se gândească la o suferinţă mult mai mare. Regreta cu durere câte rămăseseră nespuse între ea şi Connor. Fuseseră atât de

puţin timp împreună. Nu avusese ocazia să-i spună câte îi plăceau la el – forma maxilarului, felul în care i se potrivea mâna sub braţul lui, râsul său aspru, sclipirile vesele din ochii lui, deşi se chinuia să-şi ascundă partea mai luminoasă a firii.

Era sfâşietor gândul că poate nu-i va mai vedea niciodată chipul sever sau nu-i va mai auzi mormăitul...

Mai trase pentru ultima dată cu disperare şi reuşi să-şi scoată frânghia. Ridicându-se în capul oaselor, Alexa descoperi că nu avea, de fapt, mai multe şanse. Cătuşa de la picior o împiedica să părăsească salteaua şi, la vederea celorlalte lanţuri legate de trei dintre stâlpii patului, o trecură fiori prin braţe şi prin picioare. Mintea îi era încă puţin confuză, dar nu ţi trebuia prea multă imaginaţie să ghiceşti la ce-ar putea folosi.

Căzu la loc pe cuvertura stacojie, ridicându-şi privirea în tavan. Dar gestul se dovedi o greşeală. O oglindă ovală mare, susţinută de patru satiri cu priviri pline de jind, acoperea mare parte din tencuiala zugrăvită, iar în ea se oglindea nu doar faţa ei învineţită şi veşmintele rupte, ci şi o serie de bice din piele şi bastoane cu ţepi metalici ce atârnau pe perete.

Deşi strânse din pleoape, nu-i dispăru din faţa ochilor bicele încolăcite şi ţepii ameninţători de metal. Dar după un moment, îşi adună curajul, refuzând să dispere. *Nu* avea să sta acolo întinsă ca un miel, drept momeală pentru Lup! Revenind în poziţia şezând, Alexa îşi trase un ac din păr.

Râsese odată în hohote când citise un roman de groază, gândind că era o născocire absurdă faptul că eroina reuşise să deschidă poarta temniţei cu un ac de păr. Acum se ruga însă ca realitatea să se dovedească mai ciudată decât ficţiunea.

Desfăcând bucăţica de metal, se apucă de treabă.

*

— Casa pare nelocuită, raportă Cameron. Nu se vede niciun servitor şi mobila din toate camerele este acoperită cu huse de olandă, în afară de cea din mica bibliotecă de la etajul doi, care pare a fi un fel de loc de întâlnire. Biroul pare folosit de curând, dar e evident că cineva a avut grijă să nu lase nicio urmă a identităţii sale. După ce îşi dădu jos căciula tricotată şi mănuşile strâmte din piele neagră, scoase trei obiecte din buzunarul de la haină şi le alinie pe birou, cu o mişcare teatrală. Dar nu a fost îndeajuns de grijuliu.

„Un pachet de cărţi de joc, un ceas din aur fals, o factură de la un negustor de vinuri.”

Fără niciun comentariu, luă fiecare obiect pe rând, examinându-l cu atenţie înainte să-l pună la loc pe mapa de piele cu sugativă.

— Mii de draci!

— Deci vezi o legătură?

— E greu să-ţi scape, dacă ştii ce cauţi. Întoarse una dintre cărţi cu faţa în jos, dând la iveală un model complicat pe spatele bucăţii de carton. Două păsări stilizate, una albă, alta cenuşie. Un model unic, făcut special pentru Porumbiţa Pătată, un bordel scump lângă Regent’s Park. Atinse apoi cu degetul o pereche de aripioare aurite. Ceasul de aur fals se dă clienţilor speciali, care au lăsat o grămadă de bişatri, împreună cu pantalonii lor, în saloanele particulare de la etajul trei. Şi asta...

Hârtia foşni când Connor netezi factura de la Flood şi Taylor.

— Factura asta este eliberată pentru un stabiliment de la intersecţia dintre Crescent Street şi Gilpin Lane.

— Exact adresa bordelului Porumbiţa Pătată, termină Cameron propoziţia. O coincidenţă ciudată, nu?

— Voi şti mai multe despre asta odată ce o să

jumulesc o pasăre, pană cu pană murdară. Contele îşi dădu scaunul înapoi, dar Cameron îi puse o mână pe umăr ca să-l reţină.

— Să nu ne pierdem cu firea încă, dragul meu Connor. Trebuie să ne facem o strategie înainte să pornim la vânătoare. Suindu-se pe marginea biroului, Cameron întrebă: Cine deţine stabilimentul?

Connor făcu o mutră lungă.

— Eu nu sunt singurul proprietar care preferă să-şi ţină identitatea secretă. Am auzit zvonuri, dar nu le-am dat niciodată prea multă atenţie. Nu păreau prea importante. Luând ceasul, îl răsuci încet între degete. O mare greşeală, din câte îmi dau seama. Unul dintre principiile de bază în afaceri este să-ţi cunoşti competitorii.

— Dacă e vreo consolare pentru tine, cunosc foarte mulţi care au făcut aceeaşi greşeală, îi şopti prietenul său. Nu dobândeşti asemenea cunoştinţe fără să plăteşti un preţ.

— Nu, zise Connor încet. Dar, în cazul ăsta, mă rog cerului să nu fie un preţ prea mare.

Amestecând cărţile, întoarse una din dame cu faţa în sus.

— Să nu ne pierdem curajul. Trebuie să ne jucăm cărţile cu foarte mare grijă, dar am sentimentul că zeiţa Fortuna nu-i va întoarce spatele unei femei atât de aprige cum e soţia ta.

Contele se zgâi la buzele pictate ale damei, având sentimentul ciudat că zâmbetul ei îi juca feste.

Cu o mişcare rapidă, Cameron puse valetul de caro lângă ea.

— Mai întâi, sugerez să-l chemăm imediat pe Gryff. Poate nu ştim cine a luat-o pe Alexa prizonieră sau de ce, dar avem idee unde e ţinută. Nici tu, nici eu nu trebuie să ne arătăm la Porumbiţa Pătată. Riga de cupă ateriză pe birou, urmat de asul de pică. Dar chefurile lui Gryff sunt

bine-cunoscute în tot oraşul. Ar putea să îşi facă apariţia în locul acela astă-seară fără să trezească bănuieli, şi să cerceteze zona.

Până atunci, Connor nu fusese conştient că noaptea se terminase şi se crăpa de ziuă. Se uită pe fereastră, găsind zorii foarte sumbri, după tot ce se întâmplase în acea noapte.

— La naiba, trebuie să facem ceva până atunci.

Cameron scutură din cap.

— Nu putem risca să dezvăluim ce avem în mână. Adversarul nostru nu ştie ce cărţi avem. Când va sosi momentul, va trebui să folosim elementul-surpriză şi să-i tăiem cu atu fiecare mişcare. Aşa că trebuie să avem răbdare. Un om cu atâta experienţă ca tine la jocul pe mize mari ştie că emoţiile n-au ce căuta în joc.

Asemenea zarurilor aruncate pe masă, măruntaiele lui Connor tresăriră, lovindu-se de coaste. În viaţa pe care o trăise până acum, îi fusese uşor să-şi păstreze mintea limpede. Victorie sau înfrângere – le privea pe ambele cu aceeaşi detaşare.

Însă nu mai era doar un joc. Iar el nu mai era lupul cinic de odinioară.

Expresia de pe chip probabil că îi trăda gândurile, căci Cameron căută să însenineze momentul cu una dintre replicile sale de un umor sardonic.

— Am auzit că nu e niciodată uşor să te aşezi la casa ta.

Contele scoase un oftat.

— Pari să ai un răspuns la toate. Înţeleg că ai şi o strategie sofisticată pentru a face faţă reprezentatelor sexului opus, nu?

— Desigur, le evit pe toate. Vocea lui Cameron îşi păstră tonul zeflemitor, dar mişcările sale îşi pierdură din mândrie când scoase o hârtie din sertarul biroului. Asta îmi face viaţa mult mai simplă.

„Prea simplă.” Connor urmărise limbajul corporal al prea multor jucători ca să-i scape schimbarea subtilă. Până acum, nu se gândise niciodată la ce se afla de fapt sub atitudinea nepăsătoare a lui Cameron. La naiba, fusese neglijent în privinţa prea multor lucruri...

Dar Cameron îi distrase repede atenţia de la persoana lui. Scoţând capacul călimării cu cerneală, o împinse în mijlocul biroului.

— Uite, scrie biletul pentru Gryff, cerându-i să treacă pe aici astă-seară. Hârtia foşni. Apoi scrie toate numele celor de care ai auzit c-ar fi posibilul proprietar al Porumbiţei Pătate şi apoi să ne uităm pe ele.

Scârţâitul peniţei se auzea mai tare decât trosnetul cărbunilor. După ce sigilă primul bilet şi îl trimise printr-un servitor, Connor verifică lista.

— Hmm. Cameron o studie pe îndelete. Nu Hingham, spuse în şoaptă, tăind acel nume. Conduce o bandă de hoţi în Pall Mall, nu se ocupă de prostituate. Cât despre Whitbeck, nu văd să aibă atâta curaj cât să conducă o afacere ca asta. Se furişează prin casele de toleranţă pentru că îi place să fie bătut, mai degrabă decât să bată.

— De fapt, l-aş şterge şi pe Brighton, spuse contele. Este prea prost. L-a şantajat pe Lord Upton cu o aventură a nevesti-sii cu alt bărbat şi a primit o ciomăgeală pe cinste.

Unul câte unul, eliminară şi restul suspecţilor.

— Ce naiba? Connor se uită posomorât la numele de pe listă tăiate cu o linie neagră. Eşti sigur că nu mai sunt şi alte indicii cu privire la identitatea nemerniculuі?

— Cât se poate de sigur. Urmă o scurtă pauză. Şi totuşi...

Cameron se bătu uşor cu tocul în bărbie. După câteva clipe, degetele contelui bătură darabana pe tăblie în acelaşi ritm.

— Te-ai gândit la posibilitatea ca duşmanul tău să fie o femeie? întrebă încet prietenul său.

— E absurd, spuse contele în zeflemea.

— Oare? i-o întoarse Cameron. Hai, fii rezonabil, amândoi cunoaştem reprezentante ale sexului opus care au destulă inteligenţă şi imaginaţie cât să conceapă un plan atât de complicat.

Privirea lui Connor se îndreptă spre carnetul Alexei. „De parcă mai trebuie să mi se amintească de asta.”

— Dar nu şi puterea. Nu uita că DeWinter a fost înjunghiat în piept şi nu era vreun slăbănog.

— Poţi să angajezi uşor oameni voinici.

— Presupun că e adevărat, aprobă contele. Totuşi... ce te-a făcut să te gândeşti la o femeie?

— Am avut doar un sentiment, răspunse Cameron. Sau, mai degrabă, am perceput un anumit miros. Încă se simte un parfum în aer. Esenţa de trandafiri nu e ceva cu care s-ar da un bărbat.

— Cu siguranţă niciunul din câţi cunosc, spuse Connor. Cunosc bine afurisitul ăsta de parfum. Rămâne şi în haine.

— E unul care se potriveşte mai degrabă într-un bordel decât într-o casă elegantă.

Contele îşi trecu o mână peste faţa cu barbă nerasă.

— Pare un indiciu greu de urmărit.

— Poate. Dar e singurul pe care îl avem acum. Urmă o mică pauză. Dacă nu te gândeşti la vreo fostă angajată care ar putea să-ţi poarte ranchiună.

— N-am amestecat niciodată afacerile cu plăcerea, mârâi Connor.

— Păi, era doar o idee. Cameron se ridică. Uite ce e, am câţiva prieteni în anumite cercuri, care îmi datorează servicii. Acum că începem să ne dăm seama ce fel de persoană căutăm, cred că pot să fac câteva vizite de dimineaţă şi să văd ce informaţii mai pot obţine. Îşi puse din nou mănuşile. Poate îmi va lua o bună parte din zi, pentru că indivizii ăştia nu stau într-un loc mai mult de

câteva zile la rând.

Connor fu uimit din nou de cât de repede intra prietenul lui în alt rol. De parcă arta de a-şi masca adevărata fire îi devenise a doua natură. Această observaţie îl făcu şi se foiască pe scaun, care era prea îngust să ofere confort,

— Între timp, tu încearcă să mai dormi, adăugă iute Cameron. Arăţi cam istovit.

Contele se strâmbă,

— Să dormi, poate şi să visezi.

Cameron îşi trase căciula neagră pe frunte.

— Odihnă plăcută. O aducem noi înapoi.

— Bine ar fi să am şi eu optimismul tău, răspunse Connor, trecându-şi o mână prin păr.

Şi totuşi, nu îndrăznea să se gândească la cealaltă alternativă. Viaţa fără soţia lui era. „de neconceput.

— Dragul meu Lup, dacă vrei să citezi din Shakespeare, permite-mi să-ţi sugerez alt vers. Cameron se opri în prag. „Totul e bine când se termină cu bine.”

Capitolul 24

Ziua trecu înnebunitor de încet, dar în cele din urmă amurgul începu să coloreze cerul, adâncind umbrele din faţa casei din capitală. Cameron nu se întorsese din misiunea lui secretă, dar Gryff ajunse la ora stabilită şi întrebă fără să mai facă vreo introducere:

— Cu ce-ţi pot fi de folos?

— Du-te la Porumbiţa Pătată, îi răspunse Connor. Şi prefă-te că eşti un libertin destrăbălat în căutare de plăceri mai păcătoase decât se găsesc în locurile obişnuite în care se duce lumea bună.

— N-o să fie greu. După cum ştii, mă pricep de

minune să mă port ca un măgar. Gryff zâmbi pe jumătate ironic. Însă, în acest caz, o să am grijă să fiu cu scaun la cap. Se uită o clipă la ceasul de aur din buzunar şi la cărţile de joc de pe masă înainte să reia: Şi odată ce mi-am intrat în rol, ce trebuie să caut?

— O să-ţi fac o schiţă cu odăile particulare de la etaj şi ce fel de servicii se oferă în fiecare, îi zise Connor. După ce te apropii de fete, încearcă să afli dacă e vreun loc în care n-are voie nimeni să intre.

Gryff înţelese şi dădu din cap cu seriozitate.

— Nu-ţi face griji, găsesc eu o cale să-mi vâr nasul pe acolo. Începu să se joace cu cuţitaşul de lângă călimară. Dacă aflu ceva important, o să spun că trebuie să ies afară şi apoi să mă întorc...

— Ba nu! i-o tăie Connor. Doar pleci. Asta e tot.

— Pe naiba! Lama intră în sugativă. Dintre toate blestemăţiile pe care mi le-ai aruncat în treacăt de-a lungul anilor – multe pe merit – cred că asta e cea mai jignitoare.

Lupul încremeni.

— După ce-am luptat lângă tine în căldura toropitoare şi împotriva gherilelor sălbatice din Războiul peninsular, n-o să părăsesc câmpul de bătălie până n-o ştiu pe Alexa în siguranţă. Mai ales că o să ai nevoie de o diversiune şi înăuntru.

Trăsăturile prietenului său scăldate în lumina focului păreau brusc mai aspre, mai bine definite ca în trecut. Poate din cauză că vedea pe toată lumea într-o cu totul altă lumină, îşi dădu Connor seama.

— Gryff, îmi pare tare rău, îi şopti el. Poţi să le spui că vrei să iei ceva din trăsură. O... jucărie sexuală.

Preţ de o clipă, marchizul ridică surprins din sprâncene, apoi continuă, amuzat:

— N-ai adus vorba de *aşa ceva* la Vizuină. Ştii, îmi amintesc de un anume stabiliment în Lisabona...

— Nu acum! mormăi contele. N-am timp de jocuri!

Zâmbetul îi pieri într-o clipită.

— Desigur că nu. Sunt convins că e ceva foarte serios. Şi să fii sigur că nu o să mă joc cu viitorul tău a doua oară. Gryff scoase cuţitul din masă şi se uită la lamă cu atenţie. Înţeleg că tu şi Cam aţi pus la cale o strategie ca s-o salvaţi pe Alexa. La ce te-ai gândit?

„O întrebare tare bună.” Connor se uită în altă parte. Primise un mesaj mai devreme – o întâlnire la miezul nopţii lângă Porumbiţa Pătată. Dar absenţa prelungită a lui Cameron era încă un motiv de îngrijorare. Se putea alege praful de cele mai bune planuri în mahalalele Londrei.

— Noi n-am pus la punct toate detaliile.

Prietenul său afişa o expresie curioasă.

— E ciudat că foloseşti pluralul. Nu ştiam că ai atâta încredere în oameni, nici măcar în Cerberii tăi.

— Ei bine, cred că amândoi ne-am schimbat în ultima vreme, îi răspunse Connor. În bine sau în rău.

*

Zăngănitul zăvorului îi lăsă timp suficient Alexei să se ghemuiască şi să pretindă că e adormită. Faldurile rochiei acopereau bucăţile de metal zdrobit de pe cuvertură, iar în mână încă mai strângea acul de păr. Era al treilea pe care îl încercase, dar nu reuşise decât să se rănească la degetul mare şi să-şi rupă o unghie.

Lumina de la sfeşnicele de pe hol proiecta nişte umbre alungite pe peretele opus. Două siluete... şi ţeava lungă a unui pistol.

— Doarme. Alexa auzi foşnetul moale al mătăsii când Helen se întoarse spre însoţitorul ei. Las-o singură o clipă.

— Parcă mi-ai promis că mi-o laşi pe mână.

Accentul părea olandez. Individul nu părea prea încântat că i se refuza plăcerea.

— Aşa o să fac, dar mai târziu, când vine vremea să o

ucidem. Acum nu vreau să fii distras în niciun fel.

Helen verifică zăvorul de la uşă. Metalul se frecă de metal, ca un ecou aspru al mormăielilor bărbatului. El mai adaugă ceva în şoaptă, dar Alexa nu-l auzi. Helen eliberă un şuvoi de cuvinte într-o limbă străină, după care vorbi din nou în engleză:

— N-am chef de certuri. Părea supărată. Nu mă încântă ce-am văzut jos. Lord Haddan tocmai ne-a făcut o vizită.

— Aşa şi? se auzi vocea morocănoasă. O mulţime de lorzi englezi vin aici să şi-o tragă sau să fie bătuţi cu nuiaua sau cu biciul.

— Nu şi el, i-o tăie Helen. N-a mai venit niciodată aici în căutare de plăceri. Asta nu înseamnă mare lucru – mulţi gentlemeni vor să încerce ceva nou. Însă, cum Haddan e unul din puţinii prieteni ai Lupului, nu pot să nu mă întreb...

— Parcă ziceai că planul tău e fără cusur.

— Chiar aşa e. Deşi avea o voce tăioasă, acum i se strecurase şi o notă stridentă în glas. Nu prevăd să avem vreo problemă, dar motivul pentru care izbândesc mereu e că nu las nimic la voia întâmplării.

— Cât mai trebuie să aşteptăm? o întrebă interlocutorul.

— Doar o oră. Apoi îi trimit Lupului biletul în care îi spun cum să facem schimbul. Van Dreisen este gata să-i dea de veste judecătorului?

— Da, ştie ce să spună.

— Prea bine. Să nu slăbeşti din ochi casa scării. Mă duc să-mi iau mantia şi să arunc o privire afară.

— Şi dacă vine nobilul?

— Spune-i că e o petrecere privată şi nu are voie. Sunt sigură că poţi fi foarte convingător.

— Ha, ha, ha, o petrecere privată. Chiar eşti isteaţă, domniţă Helen. Râsul bărbatului avea o asprime neplăcută. Să nu lipseşti prea mult. Aşteptarea e din ce în ce mai grea.

Alexa simţi cum o trec fiori pe şira spinării.

— O să te distrezi curând, îi făgădui Helen.

Uşa se închise, iar zăvoarele fură trase cu zgomot, înghiţind puţina lumină care mai era.

Alexa se luptă cu întunericul ce o împresura. Era limpede că bucata ei strâmbă de metal nu se putea compara cu lama inamicului. Însă în sinea ei ştia că, indiferent cât de negru era dracul, trebuia să ţină aprinsă flacăra speranţei. „Căldură. Lumină.” Gândul la Connor era ca o lumină călăuzitoare pe timp de furtună. Nu trebuia decât să se întindă şi să o primească.

Alexa îşi îndoi degetele amorţite şi începu din nou să lucreze la cătuşa de la picior. Acul de păr se bloca în gaura cheii, aproape se rupse în două pe când îl mişca de la dreapta la stânga. Auzi un declic uşor şi un val de uşurare o inundă... însă nu reuşi.

Avea părul ud de sudoare, şi i se lipise de ceafă. Mâinile începuseră să-i amorţească. Încercă din nou, înjurând în şoaptă.

Lord Haddan era aici. Mintea îi lucra la fel de înfierbântată ca şi degetele. Cameron sigur citise biletele ei. Oare el şi Connor găsiseră vreun indiciu pe alee care să-i facă să-şi dea seama? Entuziasmul ei fu alungat de panică. Marchizul nu ar fi venit singur. Connor era sigur prin apropiere. Şi cât pe ce să intre într-o capcană.

Alexa îşi închipui că acul de păr e un pumnal, iar Helen Snow mormanul de fier fără suflet şi îşi adună toate puterile să forţeze încuietoarea fără milă,

Pârâi. Vârful tremură, dar de această dată rămase în piedica încuietorii. Pârâi din nou. Cu un scrâşnet, fălcile metalice se deschiseră şi îi eliberară glezna.

*

Clădirile aveau toate obloanele trase, iar un strat de

nori acoperea cerul, Connor se uită peste şindrilele încovoiate şi lemnăria putrezită de la intersecţia lui Plover Alley cu Green Street. Era un loc mizerabil, două drumuri murdare care nici măcar nu meritau un nume.

Şi încă nici urmă de Cameron.

La stânga auzi o mişcare în umbră. Se lipi de zid, atent la zgomotul de paşi care se apropiau de colţ. Apucă patul pistolului, pe care îl scoase din buzunar fără zgomot.

Silueta unui bărbat, prea întunecată ca să fie identificată, ieşi dintre rămăşiţele unei arcade. Însă recunoştea felul în care îşi ţinea aplecat capul şi unghiul umerilor.

— Cameron, şopti el.

Silueta se întoarse.

— Killingworth?

Nu era vocea moale ca de tenor a lui Cameron, ci una feminină cu siguranţă. Una care era cât pe ce să se transforme într-un suspin.

— Slavă cerului că eşti tu!

— Helen Snow? Ieşi din firidă, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Ce naiba faci...

Helen îl îmbrăţişă şi îşi îngropă faţa în gulerul lui.

— C-căutam o birjă. Trebuia să te găsesc... s-să te previn...

— Calmează-te. El îşi trecu mâna peste câteva bucle negre, sperând să-i liniştească tremuratul din voce. N-o să las pe nimeni să-ţi facă vreun rău.

— Mereu ai fost... prea bun cu mine, domnule. Ar fi trebuit... dar trecutul nu mai poate fi schimbat.

— Nu contează, murmură Connor. Vocea lui rămase calmă, dar în stomac parcă avea un ghem. Se dezlipi uşor din îmbrăţişarea ei şi îi ridică bărbia. În legătură cu ce voiai să mă previi?

— Cu soţia ta. E prizonieră la Porumbiţa Pătată. Vor să... Helen îşi duse mâna la gură. O, nu, e prea groaznic să

spun.

Connor o scutură puţin.

— Helen, ştiu că eşti o femeie isteaţă. Trage adânc aer în piept şi gândeşte-te. Trebuie să-mi spui tot ce ştii.

— Da, desigur. Clipi ca să-şi alunge lacrimile şi reuşi să zâmbească încurajator. Încerc.

Contele luă degetul de pe cocoşul armei, o ascunse în haină şi o duse pe femeie în locul ferit unde erau cărămizile căzute din clădire.

— Nu mă mândresc cu asta, dar sunt angajată acum la Porumbiţă... se bâlbâi Helen. Nu e acelaşi lucru ca atunci când lucram pentru tine, dar...

Vocea i se stinse.

— Să nu cumva să-ţi ceri scuze pentru alegerile făcute. Toţi facem ce trebuie pentru a supravieţui.

— Prea bine, domnule. Nu-mi cer scuze. Trase adânc aer în piept şi începu să-i depene ce aflase, deşi pe un ton cam şovăitor, îmi trăgeam şi eu sufletul între doi clienţi pe una dintre scările din spate când l-am auzit pe stăpânul casei trecând planul în revistă împreună cu câţiva acoliţi.

— Pe cine ai văzut? o întrerupse el.

Ea scutură din cap.

— Nu ştiu cum arată sau cum îl cheamă. Vorbeşte doar cu puţin accent străin.

— La naiba, bombăni Connor. După o fracţiune de secundă, nu se putu abţine să nu o întrebe: Eşti sigură că şeful e bărbat?

— Tu crezi că o *femeie* poate conduce Porumbiţa Pătată? Se uită la el de parcă s-ar fi îndoit că e întreg la minte. Cum de te-ai gândit la aşa ceva?

Părea destul de absurd spus aşa, cu voce tare.

— Aşa mi-a venit. Făcu o grimasă. Continuă.

Ea îşi îndulci expresia, apoi privi în altă parte.

— Vor să te ispitească să ajungi la bordel ca să-ţi ofere soţia în schimbul Vizuinii Lupului. Dar de fapt vor să o

ucidă şi să dea vina pe tine pentru fapta sinistră. Un judecător va fi anunţat unde şi când se va produce crima. Va ajunge ca să te vadă deasupra cadavrului ei. Ea... ea va ţine strâns în mâna rece o batistă plină de sânge, brodată cu monograma ta.

Lui Connor îi luă o clipă să înţeleagă pe deplin oroarea acelui plan diabolic. Se confruntase cu ucigaşi profesionişti în Războiul peninsular, şi cu adversari de temut în bordelurile londoneze. Dar până acum nu dăduse piept cu o... fiară.

— Îmi arăţi cum pot să intru nevăzut de nimeni? îi ceru el.

Helen încuviinţă din cap.

— Ba chiar mai mult. Sunt o mulţime de scări ascunse şi culoare care leagă etajele superioare. Te duc exact unde e ţinută prizonieră soţia ta, fără să fii în pericol să te vadă cineva.

Connor şovăi, forţat să aleagă între datoria de gentleman şi legea junglei. Dar nevoia era mai puternică decât orice sentiment de vină.

— Nu-mi place că-ţi asumi riscul, dar mi-e teamă că va trebui să accept.

— Nu mă deranjează asta. Zâmbetul lui Helen se lăţi. Până la urmă, mă simt datoare pentru tot ce ai făcut pentru mine.

— Consideră datoria plătită. Cu dobândă.

— Facem socotelile după ce se termină totul. Îl trase de mânecă. Urmează-mă. E mai bine să fiu eu prima. E o scurtătură care ne va duce în spate la Porumbiţa Pătată.

Helen făcu cale întoarsă şi o luă printr-un depozit întunecat ale cărui uşi fuseseră demult tăiate pentru lemne de foc. Părea să ştie pe unde merge, se gândi Connor, şi o luă prin labirintul de drumuri cu o rapiditate şi o pricepere de care nu ar fi fost în stare de unul singur. Se simţea foarte norocos că o întâlnise întâmplător şi se chinui să ţină

pasul cu ea. Poate că Fortuna era într-adevăr o femeie.

Doar după ce trecură de următoarea intersecţie, îşi dădu seama că nu îi spusese nimic lui Cameron. Încetini pasul, dar apoi se hotărî să nu pomenească de întâlnirea stabilită. Era prea târziu să dea înapoi şi identitatea răufăcătorului nu mai era oricum importantă, ci doar ca el – sau ea – să fie oprită înainte ca Alexa să păţească ceva.

Lăsându-se în jos pe sub un oblon stricat, contele se forţă să se uite drept înainte. N-avea să-şi facă griji în legătură cu Cameron. Prietenul lui avea darul fascinant al improvizaţiei. Cât despre Gryff...

Connor verifică dacă are pistolul la îndemână. Nu voia să apeleze la ajutorul prietenilor lui.

Helen îi făcu brusc semn să se oprească. Veni încetişor spre el şi îi arătă un spaţiu mic între două clădiri de cărămidă. Abia se vedea prin ceaţa deasă un rând de trepte abrupte care duceau la o uşă încastrată.

— E intrarea de la cămări, îi şopti ea. Am lăsat-o descuiată, dar mai bine verific.

Connor aşteptă, iar pulsul care-i bubuia îi aminti de fiecare secundă care trecea. Parcă trecuse o veşnicie până când Helen îi făcu semn să vină.

În spaţiul acela îngust era frig, umezeală şi mirosea a săpun şi oţet. Connor se strâmbă. Mirosul ciudat îi era foarte cunoscut. Un bordel avea nevoi speciale de curăţenie, iar aşternuturile curate şi cele trebuincioase pentru fete erau lucruri prioritare.

Helen se gândise să lase un opaiţ aprins. Îndoi fitilul şi îi arătă calea printre lăzi şi dulapuri.

— Prima scară duce într-o anticameră mică, în spatele camerei principale. Acolo se ţine coniacul şi şampania la îndemână. Portarii nu prea se duc acolo, mai ales acum în toiul nopţii, dar nu trebuie să facem zgomot.

Un şobolan zgâria bârna.

— De acolo, trebuie să trecem prin holul din spate ca

să ajungem la una dintre scările ascunse. Pe când o porni din nou, îl atinse pe umăr. Să nu-ţi fie teamă, domnule. Promit că totul o să meargă exact aşa cum am plănuit.

Connor era prea gâtuit de emoţie ca să vorbească. Îi atinse degetele şi le strânse repede.

Pe palier, Helen se întoarse şi se apropie de el ca să-i şoptească:

— Aşteaptă-mă aici cât mă duc sus să mă asigur că putem înainta în siguranţă.

Adierea respiraţiei lui Helen îl făcu să se teamă de ce era mai rău. O prinse de mantie.

— Ar trebui să mă duc singur.

— Nu, ar fi o greşeală fatală. Dacă sunt văzută de una din gărzi, pot să le duc cu vorba, dar, dacă te duci tu, s-ar putea să le forţezi mâna în privinţa Alexei.

Contele o lăsă să se tragă din strânsoarea lui, deşi simţea în sinea lui că ceva nu era în regulă. De obicei instinctul nu îl înşela, dar în ultima vreme îi cam jucase feste.

Helen părea să ezite.

— Ar trebui... să-ţi iau arma. Ca să fim siguri.

Connor i-o dădu fără să cugete.

— Mă întorc cât de repede pot. Să fii gata să te mişti repede când îţi fac semn.

*

Alexa termină de cercetat uşa. Era aşa cum bănuise – cheia din interior avea să descuie încuietoarea, dar mai existau şi două zăvoare pe partea cealaltă, care ţineau închisă bine uşa de stejar. Şi nu aveau să se mişte dacă tot învârtea de acul de păr, aşa că încă rămânea o prizonieră.

După ce înconjură celula, îşi dădu seama că nu mai avea altă cale de scăpare. Fereastra mare cu vitraliu era deschisă, dar, după ce aruncă iute o privire, îşi dădu seama

că era la ultimul etaj al clădirii. Şi dacă făcea o frânghie din mai multe cearşafuri – o altă scenă dintr-un roman de groază – tot ar fi rămas nouă metri până la curtea pietruită de jos.

Alexa închise fereastra şi se duse la peretele opus. Jucăriile sexuale puse unele peste altele păreau şi mai ameninţătoare acum, nedistorsionate de oglinda din tavan. Îşi întoarse privirea şi văzu doar tencuială, ceea ce îi aduse aminte cât de puţine şanse avea, din păcate.

Lăsând scrupulele deoparte, se apropie de obiecte şi luă unul din nuielele lungi din frasin care avea în vârf o bilă de oţel încrustată cu pietre. Vâjâia prin aer cam ca o coasă sau o furcă.

După ce o mai agită de câteva ori, o puse deoparte pe pat şi luă biciul. Fuseseră ocazii când trebuise să disciplineze un taur nesupus, aşa că se simţea mai în elementul ei decât cu evantaiele delicate sau cu monoclurile, preferatele doamnelor din lumea bună. Pe când biciul împletit şfichiuia aerul, iar capătul i se încolăcea pe vârful stâlpului de pat, Alexa zâmbi.

Deşi se tot umflase în pene că e curajoasă, Helen Snow nu se gândise chiar la toate – nu crezuse că soţia contelui era o fată dură de la ţară.

Alexa strânse biciul din piele şi îl puse pe marginea patului. Fratele ei, erou de război decorat, îi spusese că uneori elementul surpriză era la fel de puternic ca şi gloanţele sau un cuţit într-o bătălie.

Când sosea clipa, avea de gând să profite la maxim.

*

„Patruzeci şi unu, patruzeci şi doi…” Secundele păreau să treacă îngrozitor de încet.

Connor se hotărî. Dacă Helen nu se întorcea până când ajungea cu numărătoarea la şaizeci, avea să

pornească singur.

O clipă mai târziu, scârţâitul imperceptibil al balamalelor îl întrerupse.

— Vino, domnule, îi şopti Helen.

Pe când se ridica în picioare, auzi zgomot de paşi de jos.

— Connor, opreşte-te! îi strigă Cameron. *Ea* e!

Nu, cu siguranţă că prietenul lui se înşela.

— Grăbeşte-te! îl îmboldi Helen, făcându-i semn dinspre scara întunecată. Vin după Lady Killingworth!

El o rupse la fugă, cu mâna întinsă ca să apuce uşa deschisă pe jumătate. Pe când Helen o deschise mai larg, o adiere îi răvăşi părul.

Mirosea a ulei de trandafir.

El se feri într-o parte, pe când un foc orbitor ieşi din pistolul pe care Helen îl ţinea în mână.

Capitolul 25

Din spatele lui se auzi o bufnitură puternică, urmată de un geamăt de durere scos de Cameron. Pe când Connor se culcă la pământ, încercând disperat să-şi regăsească echilibrul, nu îndrăzni să se uite la acea faţă schimonosită de ură din pragul uşii.

Cu a doua armă ratase.

Helen îşi scuipă jignirea, arătând ca Meduza cu părul ei ca abanosul ce îi şerpuia pe lângă faţă:

— După el, boule! şuieră ea, împingând-o pe bruta imensă de lângă ea. Arată ce bine mânuieşti cuţitul, cât mă ocup împreună cu Dirk de căţeaua aia de nevastă a Lupului.

Ferindu-se de pistolul complet inofensiv acum pe care îl azvârli spre capul lui, Connor văzu strălucirea lamei de oţel în contrast cu fustele întunecate care fluturau,

dispărând în sus pe scări. Încercă să încetinească urmărirea. Bărbatul care venea spre el avea un satâr de măcelar în mână, în timp ce el era înarmat doar cu disperare cruntă.

Zâmbetul batjocoritor îi dezveli dinţii galbeni, strâmbi şi neregulaţi ca ai unui şobolan de ponton.

— O să-mi placă să-i scot maţele unui împuţit de lord englez, împunse aerul de câteva ori cu lama ascuţită. Ca unui porc.

Nu avea timp să se gândească pe îndelete la o strategie. Connor îşi dădu jos lavaliera, şi-o înfăşură în jurul pumnului stâng şi ţâşni înainte.

Mişcarea îi luă adversarul prin surprindere. Bărbatul ezită suficient de mult încât Connor să se strecoare pe sub satârul întins şi să-l lovească zdravăn în genunchi. Se împletici, dar reuşi să rămână în picioare. Zâmbetul însă i se prefăcu într-o grimasă de ucigaş pe când ripostă cu un contraatac în forţă.

Connor se dădu într-o parte şi evită lama strălucitoare din oţel.

— Ai grijă – un lup caută mereu să-şi schilodească prada.

— Io nu-s vânat, mormăi bărbatul. Tu eşti cel fără apărare, la un pas să fii omorât.

Şi iar nu-l nimeri cu satârul.

— Te faci de râs încercând să mă tranşezi, îi zise contele. Ţi-e teamă de cineva neînarmat?

Aşa cum şi sperase, vorbele de batjocură îl îmboldiră pe celălalt bărbat să se repeadă spre el, încercând de mai multe ori să-l înjunghie. Connor pară cu pumnul învelit în lavalieră şi nu se gândi la ascuţimea lamei, aşteptând momentul potrivit ca să-i zdrobească încheietura cu cealaltă mână.

Zgomotul de os rupt fu înăbuşit de un strigăt sinistru şi de zăngănit de metal, pe când arma îi cădea adversarului

din mână. Bărbatul se încovoie de durere, bâjbâind să-şi recapete avantajul, dar Connor îl apucă de gulerul de la haină şi îl izbi cu capul de perete.

Din nasul rupt ţâşnea sânge. Următoarea lovitură îi zbură câţiva dinţi, care căzură pe podea. Dintre buze nu se mai auzea decât un scâncet slab.

— Gata, Lupule, gata! Lasă-l în viaţă ca să-l ia autorităţile în primire. Gryff coborî arma şi îl trase cu putere pe conte de deasupra adversarului, iar bărbatul se prăbuşi la pământ. La naiba, n-am vrut să risc şi să apăs pe trăgaci. Se uită la degetele însângerate ale lui Connor. Drace, trebuia să fi aşteptat întăriri, nu să porneşti la luptă cu mâinile goale!

— N-aveam timp! Connor clipi ca să-şi domolească pofta de sânge şi azvârli ce mai rămăsese din lavalieră cât colo. Dă-mi arma ta, apoi grăbeşte-te şi ocupă-te de...

— Nu-ţi face griji, mă ocup eu de Cam. Gryff îi dădu repede pistolul. Du-te repede să o salvezi pe Alexa!

Connor se întoarse spre scări şi urcă câte două trepte deodată.

*

Împuşcătura o preveni pe Alexa că se dezlănţuise iadul. O trecură fiori pe şira spinării, dar ea se scutură, hotărâtă să nu se predea fără să opună rezistenţă. Luă bara şi biciul şi se aşeză lângă uşă. Se deschidea înăuntru, aşa că nu avea să fie văzută pentru o secundă sau două. Suficient de mult cât să fie în avantaj.

Dar trebuia să lovească repede.

Auzi paşi grăbiţi pe hol. Primul zăvor se izbi înapoi cu o smucitură bruscă.

Alexa îşi puse biciul la centură şi apucă nuiaua cu ambele mâini, ridicând-o deasupra capului.

Zăvorul alunecă, iar uşa se deschise, împinsă cu

umărul.

— O iau eu.

Deşi era cu spatele la ea, Alexa recunoscu vocea lui Dirk. Intră grăbit, dar se opri, nedumerit să găsească patul gol.

Alexa nu arătă aceeaşi ezitare. Ţinti înspre craniul olandezului şi îl lovi cu toată puterea de care era în stare.

Bila încrustată se izbi violent de el, iar mânerul îi scăpă din mână, Dirk merse împleticit şi îndreptă pumnul în direcţia ei. Ea ţipă, dar, după un pas nesigur, olandezul căzu ca un sac de cartofi.

— Tâmpitule, nu e momentul! Helen intră în cameră şi îi trase un şut între picioare complicelui său. Dă-te jos de pe ea!

— Dirk nu simte plăcere din poziţia asta, i-o tăie Alexa.

Încadrată de straiele negre, faţa lui Helen părea albă de uimire.

Apoi o furie mocnită îi făcu pielea să se îmbujoreze.

— Ce târfă încăpăţânată eşti!

O văzu când îşi trăgea pumnalul. Ce ciudat că acele degete subţiri şi oţelul păreau atât de gingaşe. Şi erau atât de mortale.

— Dar nu-mi mai eşti de folos, Killingworth a murit. Nu mai am nevoie de tine pe post de momeală.

Helen o porni spre ea.

— Nu aşa de repede!

Alexa pocni din bici, silind-o pe Helen să dea înapoi. Aceasta scoase un hohot răguşit.

— Îţi ia ceva vreme să stăpâneşti arta biciului.

Simţind că se apropie din nou, Helen se răsuci deodată şi se duse ţintă spre pat.

Connor murise? Distrasă, Alexa nu reacţionă suficient de repede ca să o împiedice să apuce biciul. Îl înşfăcă şi se dădu înapoi. Juca oare la cacealma? Sau era adevărul gol-

goluţ? Nu avea cum să ştie, aşa că se hotărî să-şi joace şi ultima carte.

— Hai, fă-l să pocnească. Helen se îndreptă spre fereastră, făcând-o şi pe Alexa să se întoarcă. O să ajungi cu biciul încolăcit în jurul gâtului!

Convinsă că lucrurile merseseră prea departe, Alexa pocni tare din bici.

Geamurile se sparseră, iar cioburile se împrăştiară peste tot. Helen căzu într-o parte a ferestrei, cu degetele încleştate pe armă. Pe obraz avea o umflătură roşie.

— Dimpotrivă. Gâtul *tău* va fi în primejdie dacă mai pocnesc o dată din bici, o preveni Alexa. Las-o baltă, Helen Snow, jocul s-a sfârşit.

În spatele ei, olandezul dădea semne că-şi revine. Alexa îi aruncă doar o privire piezişă, însă Helen profită ca să o atace brusc.

Dar, pe când biciul pocnea aproape de capul adversarei, olandezul o trase de fuste, iar Alexa îşi pierdu echilibrul. Căzu şi reuşi să evite pumnalul din oţel cu câţiva centimetri.

Dirk se ridică în picioare cu greutate.

— Lasă-mă să-i sfarm ţeasta.

— Dă-te din calea mea! strigă Helen, pe când statura lui uriaşă păru o lovitură care ar fi prins-o pe Alexa neajutorată la pământ.

Cu un urlet de furie, olandezul îi înşfăcă biciul din mână şi se întoarse cu muşchii încordaţi să dea lovitura de graţie.

Alexa deschise gura să ţipe.

Însă asta făcu Dirk pe când explodară scântei, iar o pată purpurie i se lăţi pe piept.

Impactul glonţului îl izbi de Helen. Copleşită de greutatea trupului său, femeia îşi pierdu echilibrul, alunecând pe cioburile alunecoase, şi se îndreptă vertiginos spre fereastra deschisă. În timp ce metalul trosnea şi Helen

blestema, femeia se lovi de pervaz, încercă să apuce de rămăşiţele unui toc de fereastră, dar aceasta se sfărâmă între degetele sale.

O clipă mai târziu, cele două trupuri căzură în întunericul ce se căsca dedesubt.

Când Alexa reuşi să scoată un sunet, era mai mult o şoaptă decât un strigăt.

— O, Connor, ai venit după mine în ciuda a tot!

Soţul ei o ridică grijuliu şi îi atinse obrazul cu palma, lăsând o urmă roşiatică.

— Am riscat mult în viaţă, dar n-aş risca niciodată să te pierd, murmură el înainte să o îmbrăţişeze strâns.

*

Cioburile de sticlă trosniră sub cizmele lui Boit pe când intră în cameră şi se uită pe fereastra spartă. Judecătorul ascultase povestea lungă într-o tăcere deplină, întreruptă doar de sunetul slab al tocului pe hârtie. Îşi atinse bărbia cu el şi mai scrise câteva rânduri înainte să închidă carnetul şi să îl îndese în buzunar cu grijă.

— E un proverb care spune că pisica are nouă vieţi. Se uită la conte cu viclenia unui şarpe. Ţi se aplică şi dumitale, milord? Mi se pare că ai folosit multe în seara asta. Atât pentru dumneata, cât şi pentru prietenii apropiaţi.

Connor îşi aminti de prima ironie bolborosită de DeWinter.

— Mai degrabă proverbul e că fiecare are clipa lui de glorie.

— Pff, de ăsta nu auzisem. O să-l ţin minte. Boit chiar zâmbi. Poate că în acest caz ar trebui să înlocuiască proverbul cu calul bătrân care se învaţă greu la ham.

Connor o trase pe Alexa aproape.

— Da, să sperăm că proverbul ăsta s-a dovedit fals şi

poate fi aruncat pe fereastră.

— Cred că da, milord. Boit se aplecă să ridice biciul lung. E bine că doamna dumitale s-a priceput să mânuiască bine biciul.

— Ţi-am zis că-s fată de la ţară, replică Alexa. Eşti în avantaj dacă te simţi mai bine în hambar decât în sala de bal.

— Desigur, spuse încetişor contele. Cu o mână îi mângâie urechea pe când îi dădea o şuviţă în spate. Dar o să discutăm mai amănunţit când o să fim doar noi doi.

Intimitatea era trecătoare, însă degetele lui erau fierbinţi. Îşi drese glasul.

— Boit, dacă nu ai întrebări presante, aş vrea să văd cât de gravă e rana prietenului meu şi-apoi să-mi duc nevasta de aici.

— Sunt sigur că o să-mi vină câteva, milord, dar pot aştepta până mâine. Momentan o să pun lucrurile cap la cap aici. Judecătorul mai pocni ultima oară din bici. Deşi mai e ceva care nu-mi dă pace... Domnul rănit de jos mi se pare foarte cunoscut. Sunt sigur că l-am mai văzut pe undeva.

— Nu-mi dau seama unde. Connor se străduia să fie serios. Cu lumina asta slabă şi jocul de umbre, mai mult ca sigur te înşeli.

— Poate că da. Judecătorul făcu o grimasă. Se întâmplă să mai şi greşesc.

Se dădu la o parte, lăsându-i pe Connor şi pe Alexa să treacă.

Se grăbiră să coboare la baza scărilor, unde îl găsiră pe Gryff fără haină şi eşarfă, străduindu-se să-l facă pe Cameron să se simtă cât mai confortabil. Îşi ridică privirea de la piciorul pe care i-l bandaja cu o pânză şi îşi ţuguie buzele.

— Ar putea fi mai rău.

— E uşor să spui asta, se smiorcăi Cameron pe când

îşi ridica un pic capul de pe perna din lână.

Gryff îl ajută să soarbă puţin coniac.

— Glonţul nu pare să fi fracturat un os, iar sângerarea s-a oprit. Am trimis un om să aducă un medic care se pricepe să trateze aşa ceva.

— Foarte bine, Gryff.

Connor se aplecă pentru a cerceta şi el rana.

— O să supravieţuieşti, îi şopti el lui Cameron.

— Speram că târfa aia ar fi avut decenţa să ţintească mai la stânga. Cameron făcu o grimasă. Mă tem că o nenorocită de cicatrice o să-mi strice simetria coapselor atât de virile.

Şi Alexa se aşezase în genunchi, începând să-i şteargă broboanele de sudoare de pe frunte.

— Dragă domnule Daggett, nicio zgârietură nu ar putea să-ţi ştirbească şarmul. Eşti perfect, daca mă întrebi pe mine.

Cameron reuşi să zâmbească vag, cu o expresie sardonică.

— Cu siguranţă pentru că te uiţi cu luare-aminte la alt bărbat. Încercarea lui de a face bancuri se soldă cu un eşec pe când Connor mai aplică un strat de bandaj. Spune-i felcerului ăluia de Thurlowe că îi tai degetele dacă nu-mi pune o copcă bună, mormăi el înainte să leşine.

— Îl duc pe Cam la uşă, îi asigură Gryff.

— Va trebui să aranjăm ceva... începu Connor.

— Ba nu, îl contrazise Gryff. M-a asigurat deja că se va recupera într-un climat cald. Mai mult nu a vrut să spună, dar ştii cum este Cam. Atinse piciorul rănit al prietenului său. Nu te teme, mă voi asigura că Thurlowe îşi dă acordul că e suficient de sănătos să călătorească. Altfel, o să am grijă să nu plece nicăieri, chit că-l leg de pat.

— Excelent. Connor răsuflă uşurat. Deşi speram să stea cu ochii pe Vizuină o vreme.

— Lasă asta în seama mea. Te asigur că de data asta

va începea pe mâini bune.

El ezită.

— Adică s-o las pe mâna ta?

— Da. Du-o acum pe Lady Killingworth acasă, îl îndemnă Gryff. Ai încredere în mine, am jurat că nu mai intru în belele.

Connor făcu o faţă posomorâtă.

— Tu eşti prieten cu belele, vă cunoaşteţi de multă vreme, aşa că mi-e greu să vă văd despărţiţi. Totuşi...

Acasă. Cuvântul avea ceva irezistibil.

— Te cred pe cuvânt că vrei să o rupi cu trecutul. O luă pe Alexa de mijloc. Eşti gata să mergem?

Locuinţa lor nu era departe. Un drum fără incidente. Dar doar o oprire pe adevăratul drum spre casă.

În trecut, nu îi pasase pe unde rătăcea. Drumul i se păruse mereu prea întunecat şi prea sinuos ca să se întoarcă. Iar acum? Obosise de atâtea rătăciri, era un lup singuratic, care nu se potrivea deloc cu noul mediu. Dar în faţă era o rază de lumină şi promisiunea unei vieţi împlinite.

Însă nu ajunsese încă acolo.

*

Deşi aproape se iveau zorile, Alexa se spălă ca să uite de Porumbiţa Pătată şi îşi puse pe ea altă rochie. Connor le spusese servitorilor să aducă ceai şi ceva de mâncare înainte să se culce, în ciuda oboselii fizice, dar şi mentale, fusese încântată de sugestie. De fapt, nu voia cu niciun chip să închidă ochii şi să vadă întunericul în loc de faţa lui cu trăsături aspre.

În timp ce îl aştepta să se întoarcă, pe când se dusese să trezească servitorii, atinse şalul pe care i-l pusese pe umeri. O durere ciudată – diferită de vânătăile şi zgârieturile suferite – îi cuprinse pieptul pe când se uita prin odaia străină. În ciuda confortului evident, îi venea greu să

se simtă cu adevărat ca acasă.

Acasă. Unde oare să fie? Degetele i se încurcau în marginea croşetată. Nu putea să nu se gândească la cretoanele şi la draperiile decolorate de la Linsley Close, care aşteptau pe cineva talentat să le dea viaţă.

— Poţi să-l pui pe bufet. Connor intră, urinat de o servitoare cu tava pentru ceai. N-o să avem nevoie de altceva.

Din ceainic ieşea un abur care împrăştia un miros de pământ reavăn prin odaie.

— Bea asta.

Connor adăugă o doză generoasă de whisky înainte să-i dea ceaşca.

Se lăsase în cele din urmă bandajat la mână, însă unele tăieturi erau încă vizibile. Se cutremură la gândul că fusese cât pe ce să cadă victimă planurilor diabolice ale fostei sale angajate.

El văzu cum îi tremurau mâinile. Emoţia bruscă adăugă o notă de intensitate privirii lui.

— Ce s-a întâmplat?

— C... cred că am văzut suficiente bordeluri pentru o viaţă, murmură ea, încercând să glumească pe seama temerilor ei interioare.

În timpul călătoriei cu trăsura, o ţinuse în braţe, iar apropierea de el o consolase. Nu se îndoia că ţinea la ea în felul lui. Iar pasiunea care clocotea între ei era evidentă, însă... Pusese pariu că-i poate câştiga dragostea.

Dar poate nu le era scris.

— De dimineaţă, adăugă ea moale, o să arunc în foc asul ăla nenorocit, dacă nu te superi.

— Aşa cred că ar fi cel mai bine, murmură Connor.

Doamne, ce repede fusese de acord să transforme parteneriatul lor în scrum! Simţi un junghi în inimă. Era oare visul ei de a-şi petrece restul vieţii cu el la fel de efemer ca un vălătuc de fum? încercă să soarbă din ceaiul tare, dar

era foarte amar.

— Alexa. Connor dădu sticla la o parte şi se întinse să îi atingă bărbia. Ce s-a întâmplat? Ascunzi vreo rană de mine?

Atingerea lui era blândă şi caldă de la ceai. Ea scutură din cap.

— Sincer, n-am decât vreo câteva vânătăi şi o să se vindece repede. Nu uita – sunt o domniţă de la ţară, nu o delicată de la oraş. M-am rănit mai rău când am căzut de pe cal.

El nu-i dădu drumul.

— Eu nu vorbesc despre răni fizice.

Durerea din piept o împiedica să inspire.

— Mi-e teamă că ai putea arunca şi căsnicia noastră în foc, izbucni ea. Şi acesta este un parteneriat care ţi-a fost impus, nu o plăcere.

Pe când el îi dădu drumul, Alexa clipi ca să alunge o lacrimă.

Se ridică brusc ca să ia un pachet mic de pe birou şi i-l puse în poală.

— C... ce e? se bâlbâi ea.

— Un cadou întârziat de nuntă, îi răspunse el. Îmi pare rău că mi-a luat atâta vreme să ţi-l dau, cu tot haosul din vieţile noastre.

Alexa desfăcu panglica de culoare deschisă. În cutia de carton era o eşarfă din caşmir, delicată ca o briză marină, de aceeaşi culoare ca şi aceea din caietul ei de schiţe.

Când se uită în cele din urmă la el, în ochi i se citea o mare speranţă. Connor se aplecă să-i sărute sarea de pe obraz.

— Şi eu mă gândesc să renunţ la partea din Vizuina Lupului. Sara Hawkins a demonstrat că se pricepe la afaceri, aşa că poate e timpul să mă retrag.

El scutură lâna delicată şi i-o puse la gât.

— Dar eu sunt obişnuit să lucrez şi m-aş plictisi de moarte să duc o viaţă de lord leneş. Ce-ai zice să formăm un nou parteneriat?

Alexa inhală izul slab de pământ şi fân.

— Am putea să-i spunem Adăpostul Caprei.

Connor zâmbi.

— Bănuiesc că, dacă o să vindem ţesături femeilor din lumea bună, vom avea nevoie de un nume mai atrăgător decât Vizuina Lupului.

— Dar înainte de a lua o decizie finală, am face bine să discutăm termenii înţelegerii. Ea ezită. Vorbim de un parteneriat egal?

— Nu chiar.

Alexei îi stătu inima în loc.

— Ce vrei să spui?

— Că am mult de învăţat ca să ajung un negustor respectabil... un soţ de toată isprava. Cu siguranţă va necesita mai multă strădanie din partea ta la început. Dar sper că mai vrei să continui munca de a face din Linsley Close căminul tău.

— O casă nu are nevoie doar să fie lustruită şi şters praful ca să ajungă un cămin, îi şopti ea.

— Da, ştiu, are nevoie de iubire. O îmbrăţişă strâns. Mereu mi-a venit mai uşor să vorbesc urât decât să spun lucruri frumoase, Alexa. Ar trebui să fiu mai elocvent când îţi spun ce simt pentru tine, dar nu-ţi pot spune decât că te iubesc. O sărută apăsat. Şi te iubesc de când ai intrat în vizuina mea.

— Connor, e suficient. Cu asupra de măsură.

— Atunci, să pecetluim înţelegerea cu altă sărutare, iubito.

Sfârşit